

Nguyễn Thơ Sinh

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 1

Hoài Niệm

*Thế gian một vợ một chồng,
Chẳng như nhà Táo, hai ông một bà.*

Chiều hôm trước bố bảo Huy, hai cha con nó sẽ đi thăm chú Hà. Như thường lệ, thằng Huy rất hăm hở khi nghe tin bố nói tin như thế.

Mỗi lần đến thăm chú Hà là một dịp để thằng Huy được nghỉ học, được ăn những thứ trái cây bốn mùa trong khu vườn tươi xanh phì nhiêu mà chú Hà đã tận tình chăm sóc. Những quả ổi giòn ngọt, những quả khế vàng vừa chua vừa ngọt, những dòng mía tím thẫm bên ngoài nhưng bên trong vừa mềm vừa ngọt, mọng nước, mát lịm nơi đầu lưỡi, đôi khi thằng Huy không nuốt kịp nên đã ho sặc sụa lên.

- Đi lâu không hả bố?- Thằng bé háo hức hỏi.

- Chừng bốn ngày!- Người cha trả lời. Ông tỏ không kém phần hứng thú như thằng con trai.

- Con đem theo hai bộ quần áo đủ không bố?- Thằng bé hỏi tiếp.

- Đủ đấy! Mà thì cái gì cũng hỏi.- Ông bố hình như có vẻ đang nghĩ về một điều gì đó hoàn toàn khác hẳn.

Thằng Huy suy tính một lúc trong đầu rồi nói tiếp:

- Thế ta sẽ về trước khi mẹ đi thăm dì Mai ở Nha Trang à?

- Ừ !- Trong giọng nói của ông bố lộ rõ cảm xúc đặc biệt ở một cõi xa xăm nào đó nhưng không hề liên hệ đến câu nói của con trai.

- Bao giờ ta khởi hành, hả bố?- Thằng bé lại sốt ruột hỏi.

- Trưa nay!- Ông bố vừa cạo râu vừa đáp.

- Khởi nấu cơm nha bố!

- Ừ! Người cha trả lời như thể ông đang rất bận suy nghĩ về một điều gì đó.

Thằng Huy vội chạy vào tủ áo. Đảo mắt nhanh qua những chiếc áo sơ mi được treo thẳng thớm, cu cậu lưỡng lự một thoáng rồi chọn ra hai cái áo thun. Nó nghĩ: Bây giờ đang sắp vào mùa hè, áo thun bao giờ cũng mặc và tiện lợi hơn. Rồi nó nghĩ đến chuyện sẽ được gặp lại chú Hà và con bé Thu. Con bé ấy lúc nào cũng lý la lý lải.

Thế là đã nửa năm rồi. Nhanh thật!

Lần trước khi chia tay, con bé Thu đã gửi vào tay thằng Huy 20 ngàn bạc. Thằng Huy chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì con bé đã vù chạy mất tiêu, biến vào khu vườn um tùm có những cành nhãn lòa xòa, vương lại đằng sau là những tiếng cười nắc nẻ, giòn tan, nghe thật dễ thương.

Tuổi 16, thằng Huy đã bắt đầu cảm nhận được những thay đổi của cơ thể. Lần này đi thăm chú Hà, ngoài những dịp được ăn ngon, được thăm chú cảnh vườn, nó nhất định hỏi tại sao con bé gửi vào tay nó một số tiền như thế. Tự nhiên nó thấy một ý tưởng hay hay xuất hiện trong đầu.

Khi thằng Huy sửa soạn xong xuôi thì bố đã chỉnh tề trong bộ quần áo mới mà mẹ nó đã mua từ thị trấn trong lần bán được lứa heo sữa. Trông bố đẹp trai hơn ngày thường. Râu cạo nhẵn nhụi nên bố trông trẻ hơn những lúc khác. Cánh áo màu xanh lá mạ còn khiến cho bố nhìn trẻ hơn. Chiếc quần bò bó sát làm cho bố nhìn giống như một người thích tập thể thao. Thằng Huy nhìn bố nó từ đầu đến chân rồi nhận xét:

- Cứ như bố đi hẹn với người yêu ấy !
- Nhanh lên! – Bố nó giấu chút ngượng ngùng trong câu nói của ông.
- Con chờ hay bố chờ đây?- Thằng Huy hỏi. Tính từ đầu năm nay nó đã được bố mẹ cho phép chạy xe máy để đi quanh quần gần gần trong xã.

Im lặng một giây, bố nghĩ rồi sau đó trả lời:

- Dường xa lắm, để bố chờ cho.

Nói xong bố dong xe ra ngoài đường. Thằng huy quàng vội cái túi vải sau lưng, hai tay nó ôm hai cái nón bảo hiểm rồi đi ra theo sau. Tiếng xe nổ giòn và bố đã ngồi trên yên sẵn sàng.

Con chó mực đứng nhìn hai bố con ông chủ chuẩn bị đi. Nhà sẽ vắng. Con chó nghĩ đến việc sẽ không ai cho nó ăn. Chẳng phải nó thông minh gì. Dù sao thì đây là một phản xạ có điều kiện. Nhà vắng chủ, con mực bik rằng nó phải linh động tìm thức ăn bên ngoài để lấp vào bao tử. Con chó mực còn nhớ là cứ hễ mỗi lần bà chủ đi vắng thì thế nào hai bố con ông chủ cũng đi vắng theo. Hình như hai bố con ông chủ lười hơn bà chủ. Họ chẳng bao giờ chịu nấu cơm.

Bố xiết tay ga, chiếc xe lao chồm lên khi bố gài số. Thằng Huy xóc người lên một cái. Tiếng may hóc giật lên rồi chuyển sang tiếng nổ nghe đều hơn. Một luồng khói xám bạc nhả ra cay cả mắt. Con chó

mực cứ thế nhỏ dần. không gian hẫng tuột.

Tiếng ve đầu mùa nghe nhạc như nước ốc.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 2

Mùa Xuân

Hè năm ấy hoa phượng nở lốm đốm như thể đây là một lần giận dỗi vu vơ không có lý do chính đáng. Những chiếc lá phượng nhỏ xúi, chen chúc bầu vúi vào nhau. Chúng run rẩy một cách giả tạo mỗi khi có một cơn gió lả lơi quen thói cợt đùa thổi ngang qua.

Mùa ve năm nay hình như thất thu, chỉ có vài con khỏe mạnh lì lợm nhất cuối cùng ngoi lên từ lòng đất. Chúng cố tình cất giọng để to vẽ cho bức tranh mùa hè một gam màu rôm rả, nhưng không gian thì vẫn tái ngắt. Những cành điều không có quả vì những cơn mưa bất ưng vào những ngày áp tết đã làm cho những nụ hoa thui chột. Cảnh vật tiêu điều như có một trận cuồng phong đã kéo qua đây với một sự hằn học từ bao đời tiền kiếp.

Vài quả điều còi cọc, có vẻ cố gắng ăn xôi, ráng nằm trụ lại. Chúng kênh kiệu trong dáng vẻ cao ngạo nhưng trông rất lẻ loi. Nhìn chúng đơn độc và buồn. Nhất là hôm nay gió bỗng nhiên dờ dưng, giạt thốc lên như một người đàn bà gàn tính, chỉ thích vật thớt, quăng dao. Vì thế những quả điều phải run lên vì lo sợ.

Bà Mẹ đang ngồi thái chuối để băm nấu nôi cámlợn, cất giọng:

- Hiên này! Mẹ đã suy nghĩ kỹ rồi

Hiên, tên cậu con trai đang ngồi gần đây. Anh chàng đang chuốt lại mấy cần câu cáml. Hiên đang chăm chú tập trung vào công việc nên vẫn không ngẩng đầu lên. Anh ta chẳng nói gì. Thường thì im lặng là một câu trả lời khó chịu. Bà Mẹ tuy thế vẫn cất giọng nhu mì, bà nhẹ nhàng bảo con:

- Khổ thân cái Oanh quá! Con gái con đũa. Đến chết!

Hiên nghe đến cái Oanh liền nghĩ ngay đến người con gái sống cách nhà anh vài hộ. Oanh là con gái lớn của ông bà quản Phó. Anh trai của Hiên là Hiện đã từng đi lại với cô ấy. Hàng xóm vun vào bao nhiêu là điều tiếng. Nào là anh trai của Hiên mặt rỗ, giọng nói lệnh võ, khỏe mách tục và rất thích kiếm chuyện cà khía với thanh niên

trong làng. Thế mà cái Oanh lại cứ đâm đầu vào cái thằng rắn mặt ấy. Bà mẹ của Oanh nghe hàng xóm nói ra nói vào mãi, bực quá, cuối cùng quay sang dạy dỗ con gái:

- Mù rồi hay sao mà mày đâm đầu vào thương cái thằng mắt dạy ấy!

Không nghe con gái trả lời, bà mẹ đâm cáu, chửi thẳng luôn:

- Cơm không muốn ăn. Lại muốn đi ăn cứt! Đúng là nhà này hết phúc.

Hiên nghĩ đến Oanh. Cô ấy nhan sắc cũng chẳng phải xấu như củ khoai bị vằm ra làm đôi. Trai làng đã khối đưa đánh nhau với anh Hiên chỉ vì muốn tranh giành cô ấy. Nhưng mà đấy cũng là chuyện cũ của người xưa. Giờ thì anh Hiên sau khi ăn nằm với con người ta có chữa rồi quay ra chê chán. Cuối cùng anh bỏ làng ra đi. Chuyện đời chẳng ai biết đâu mà lường trước được.

Hiên nghĩ: Anh Hiên nhà mình ngu lắm. Tử tế không muốn, đâm đầu đi theo một người đàn bà bỏ chồng, cứ như thể đã ăn phải bả của người đàn bà ấy. Mà nào có bảo là oai phong gì. Nhà chị này cũng có chồng con tử tế nhưng cuối cùng lại quay ra phá bĩnh. Hai người họ rủ nhau bỏ trốn lên mạn ngược. Anh Hiên bỏ lại cô Oanh đã có chữa trong nỗi đau ngổ ngàng cay đắng. Người đàn bà nọ thì bỏ ông chồng lâm vào tình cảnh gà trống nuôi con. Một nách hai con dại, một đứa con gái sút môi và một thằng con trai có một bàn tay sáu ngón.

- Mày có nghe mẹ đang nói gì không đấy, hả Hiên?- Mẹ lại nhắc.

- Mẹ bảo sao ạ?- Rõ ràng là Hiên đang nghĩ đến Oanh nhưng anh chẳng hiểu mẹ đang định nói cái gì.

- Thì chuyện cái Oanh ấy mà! – Bà mẹ tay vẫn đang thái chuối, động tác vô thức của bà rất điều đặn. Những lát thân chuối trắng như thịt bánh bò vừa được thái ra, đổ vạt vào nhau, xếp thành những vằn ngay ngắn, đều đặn. Những lát chuối thái sớm ban nãy đang bắt đầu chuyển sang màu nâu thẫm do nhựa xỉn đi.

- Con chẳng hiểu mẹ đang nói gì nữa?- Hiên vẫn đều tay chuốt cần câu bằng một miếng mảnh chai màu mật ong. Dăm tre trông nhẵn như ruốc lợn, vương đầy trên cánh đuôi leo neho vài sợi lông măng của chàng trai 19 tuổi.

- Ăn ở phải có đức. Sống như thằng Hiên nhà mình thì cứ gọi là tội ngập đầu ngập cổ, con ạ.- Bà mẹ ngừng tay, vận người. Có lẽ bà ngồi lâu quá nên mỏi lưng.

- !?!

Tiếng thờ dài của Hiên tỏ rõ anh vẫn chẳng có chủ kiến nào.

- Mẹ thương cái Oanh quá! Cón gái mà đại thì khổ cả đời. Đến chết! Hiên ngừng tay. Anh kéo lại cái quần đùi này giờ dòn thành nếp, cần sát phía dưới nơi hai tinh hoàn, có cảm giác ngứa ngứa. Một con kiến bồng ở đâu bò ra, đại đột cắn vào phái trong đùi non của anh. Hiên lấy tay nhặt con kiến vò nát nó trong hai ngón tay của mình:

- Chẳng làm gì được đâu mẹ ơi! Anh Hiên nhà mình thì mẹ còn lạ gì tính anh ấy nữa.

- Cơ cũng là một giọt máu của nha ta! Bà mẹ lấy tay vén lại mái tóc đã có khá nhiều sợi bạc.

- Mẹ bảo mình thì làm được cái gì bây giờ! Người ta như con chim, biết đâu mà lần ra cho được.

Im lặng chùng xuống như sợi dây chun của một cái quần cũ. Tiếng lợn réo cám om xòm ở dãy nhà ngang phía sau vọng ra. Mùi phân lợn theo gió quẩn, đánh lên, thật dễ chịu với lỗ mũi quá quen thuộc của Hiên. Anh vươn vai cho bớt mỏi, đôi mắt nhìn ra khoảng sân hẹp có những gốc rau đay già mẹ anh phơi để làm giống. Bà mẹ ngáp một cái rồi nói tiếp:

- Hay là mày lấy đại cái Oanh đi, con nhé!

- ?!?

Hiên nhìn sững mẹ. Anh thật sự bất ngờ trước đề nghị của bà cụ.

- Mẹ nói thật đấy! Mày thì mày biết rõ rồi còn gì. Con bé cái Oanh, nó là đứa ngoan nết, giỏi việc nhà. Chăm chỉ, chịu thương chịu khó...- Bà mẹ định nói thêm nhưng chờ xem thái độ của Hiên như thế nào rồi mới nói tiếp.

- ?!?

Hiên vẫn chưa có phản ứng nào cụ thể. Mặc dù anh nghĩ ngay trong đầu: Ngoan nết mà lại chữa hoang như thế!

- Thằng Hiên nhà mình ngu như giống chó mới bỏ con Oanh mà đi! – Mẹ hần học, giọng đầy vẻ bức xúc.

- Mẹ bảo sao ạ ? – Hình như bộ xử lý của Hiên không làm việc nhanh như bình thường. Có lẽ là anh vẫn còn đang mãi nghĩ đến cái Oanh.

- Là thế này này, mày chịu khó ngoan ngoãn nghe đại mẹ. Để mẹ

nhờ người ta sang nói chuyện với ông bà quản Phó. Họ ghét thằng Hiên nhưng lại thích mày. Cái Oanh thì chả có chuyện gì khó đâu. Mẹ bảo một tiếng thế nào con bé ấy cũng nghe. Rõ ràng mẹ đang nghĩ rằng Hiên chẳng bao giờ cãi mẹ như bao lần trước đó. Hiên ngồi thẳng lưng dậy. Anh thấy choáng vì nãy giờ cuối đầu quá lâu. Tai anh có vẻ như bị ù lên. Điều mẹ đề nghị thật quá bất ngờ. Giờ đây Hiên đang nghĩ đến một điều khác. Anh nghĩ đến người yêu của mình....

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 3

Hàng Cau

Hiên chẳng đá động gì đến chuyện mẹ nói hôm qua. Lúc ấy anh mãi nhớ đến người yêu của mình. Giờ nghĩ lại, kể ra cũng tội nghiệp cho chị Oanh thật đấy. Chị ấy cứ yêu anh Hiên cứ gọi là say như điệu đờ. Mà đấy có thể chỉ là một sự đánh lừa nhâng nháo của cảm xúc khi trái gãi bén hơi nhau. Tình yêu thế là có cơ hội bật dậy chẳng khác nào như cái lò xo bị tuột ốc. Giao hòa xác thân tưởng chừng như cao cả lắm nhưng thực chất chỉ là kết quả của những chồi đập xô cội dung tục tầm thường. Cảm xúc là một trò đùa sở Khanh nhất. Hiên nghĩ trong đầu: Những bóng bẩy xoa mỡ lợn bao giờ cũng lấp lánh như một hạt cuội dưới ánh nắng chói chang của mặt trời bằng than đỏ, Dính dớp và nháy nhụa. Chả bấu bở gì.

Hiên hỏi người chị gái:

- Mẹ bảo em lấy chị Oanh thay anh Hiên! Vớ vẫn không chịu được.

Chị thì chị nghĩ sao?

Chị gái thường không trả lời ngay. Chị thích tiêu hóa lời nói của người khác một cách nhẩn nha chậm chạp. Chị cẩn thận trong từng lời nói như một bà cụ non, chị kiệm lời:

- Mẹ chỉ được cái khỏe thương người là giỏi?

Hiên hờ hững đáp:

- Mà cũng tội nghiệp cho chị Oanh! Chị với chị ấy, thế hai người có nói chuyện gì với nhau không?

Chị gái nhăm nháp câu nói của Hiên, một lúc sau mới nhận xét:

- Nó hèn thằng Hiên nhà mình lắm

Hiên nghĩ: Không hận cũng không được. Gian dứ với nhau như thế mà người ta có thể rũ sạch, ra đi như thể những lần ân ái kia chỉ là một sự trao đổi bình thường đến độ tro trên nhất. Cứ làm như một kẻ có chày, một người có cối rồi đem ra giã cua chung. Đơn giản như bóc bánh trưng ra rồi chấm đường. Giống y như chuyện người ta ngựa tay, chặt ngập con dao vào thân chuối. Lưỡi dao đi sâu vào quá nữa, nhựa đùn ứa ra. Lênh láng. Tâm tư con người bị phụ bạc bao giờ mà chần rĩ máu. Vết sẹo có lành đi chăng nữa thì mỗi khi trái gió trở trời vẫn khiến con người ta nhức nhối vì đau.

- Thế em cãi lời mẹ có sao không?- Hiên hỏi chị gái. Dù sao chị ấy cũng là người đọc nhiều sách.

- !!!

Chị gái lại đang nhám nháp câu hỏi của Hiên. Đứa em lại nói tiếp:

- Em thì em chẳng muốn lấy chị Oanh chút nào. Chuyện tình cảm, không phải giống như mình đi tắm, rồi bảo như mình thay quần, thay áo.

- Rồi mẹ sẽ quên.- Chị gái sau cùng kết luận.

Cuộc đối thoại chậm rãi và ngắn ngủi ấy đã khiến Hiên an tâm nhiều hơn với quyết định của mình.

Chiều đến mẹ lại gặng hỏi Hiên. Đại thể là những câu chuyện mẹ khen cái Oanh nào là hiền lành và thật thà, nào là Oanh nhu mì lễ phép:

- Trăm tội cũng tại thằng Hiên nhà mình mất dạy. Mẹ xin con đấy, Hiên ơi! Dù sao đấy cũng là giọt máu nhà mình, lột sàng xuống nia. Chẳng đi đâu mà thiệt cả, con ạ.

- Nhưng con không thể lấy người ta được!- Hiên cãi lại.

- Sao lại không? Trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng. Chẳng phải là chuyện long trời lở đất! Mà làm gì mà cứ giãy lên như đĩa phải vôi như thế!

- Con đã có người iu rồi! – Hiên nói toạc ra.

- Đứa nào đâu? Có bao giờ tao thấy mày quen con bé nào đâu mà bảo! – Bà mẹ không tin lời cậu con trai.

- Chẳng lẽ chuyện gì của con mẹ cũng phải biết! – Hiên bắt đầu cục với mẹ một cách vô cớ.

- Lại không à? Ờ hay cái thằng này, tự nhiên hôm nay hay nhỉ.- Bà mẹ tỏ ra bất ngờ với thái độ của cậu con trai.

- Đã bảo không là không. Mẹ cứ thích dây vào chuyện của người khác để làm gì. Chẳng lẽ anh Hiên anh ấy óc chán bây giờ đến lượt con đi đồ vớ, à. – Hiên cãi mẹ, chưa bao giờ anh tỏ ra vô lễ với mẹ như thế!

- Ốc với chả vỏ! Mày nói chuyện nghe hay lắm. Máu nhà mình chứ có phải máu hàng xã đâu mà mày ăn nói ngổ ngược như thế! Nói như thế mà mày nghe được à?

Nước mắt chạy quanh thật nhanh từ đôi mắt vốn đục lờ mờ sẵn của mẹ. Thần kinh của Hiền co rúm lại. Anh chẳng bao giờ muốn làm cho mẹ buồn. Cả đời mẹ đã quá khổ. Từ ngày anh có trí khôn tới giờ, đời mẹ cứ như miếng chanh, vắt kiệt sức đến khô đi vì ba chị em của Hiền.

Anh Hiện ác như giống chó. Hành hạ mẹ cả đời chưa đủ, giờ còn bắt Hiền phải hi sinh. Tệ bạc lắm quá! Mẹ thương anh ấy nhất nhà. Thế mà anh ấy đã không biết ơn, cuối cùng còn bỏ lại cái Oanh để mẹ phải đau lòng khó xử.

Hiền cảm thấy bất lực. Giá như thân xác của anh có thể được chẻ tách đôi ra như một cây tre, anh nhất định sẽ bù đắp cho mẹ. Đằng này chuyện hôn nhân không thể nói ví đơn giản như thế được. Hiền lảng tránh tia nhìn của mẹ:

- Đợi chị Oanh đẻ xong, ta sang ta ẵm cháu về! Việc gì mẹ cứ phải rối lên như thế.

- Thế nghĩa tình ở đâu ra, Sống cũng phải có tình có nghĩa chứ! Hiền im lặng. Anh chẳng thể giải thích được điều mà anh muốn nói. Tình yêu và hôn nhân là những chuyện con trai không thể diễn tả rõ ràng trọn vẹn với mẹ ruột của mình được. Hiền đưa tay lên gỡ đầu, một cử chỉ bối rối thường gặp của cánh con trai. Mẹ hiểu được hình như đang cáu, giọng mẹ chột mềm hẳn lại:

- Mày có người yêu nhưng có ăn nằm với người ta đâu mà rộn lên như thế. Đằng này cái Oanh, bụng thì một ngày một càng phưỡn ra. Con gái như cái hoa, nở toét nhoe rồi thì chó đũa nào nó lấy! Con gái đàn bà thì khổ thế đấy! Khôn ba năm đại một giờ. Mày nghe mẹ, thương mẹ đi, Hiền nhé.

Hiền không thể cãi mà cũng không thể trả lời mẹ được. Những câu nói miềm mĩng luôn là những sợi chảo cột chặt lưỡi con người ta nhiều nhất. Hiền bị dồn vào chân tường bằng sự khắt thiết trông đến tội nghiệp của mẹ. Cuối cùng anh phải đầu dúi:

- Thôi từ từ mẹ nhé! Chuyện đâu vẫn còn có đó mà.

Mẹ biết không thể ép Hiền được. Già néo sẽ đứt dây. Hơn nữa Hiền đã nói là nó đã có người yêu. Vì thế bà mẹ chỉ biết trông mong vào thằng con trai có hiếu sẽ thay đổi ý kiến.

Buổi chiều hôm ấy vào bữa cơm cả nhà chẳng ai nói với ai câu nào. Hiền ăn đúng hai bát rồi đứng lên. Bà mẹ cũng nhai đến cà chục miếng trầu mà miệng vẫn nhạt. Chị gái thì cắm vào cuốn truyện cũ

nát mượn của người ta mà chẳng biết thế nào là hại mắt.
Đêm buồn như ánh đèn dầu. Hắt hiu. Leo lắt.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 4

Tơ Vương

Hiên đi tìm Oanh. Ít nhất cậu ta hy vọng rằng Oanh sẽ điều đình nói hộ với mẹ giúp mình một tiếng. Hiên hẹn Oanh ra một cây cầu vắng. Đêm nhẹ như khăn voan. Từng chùm đóm đóm lập lòe chập chờn đu bám vào nhau. Mùi hoa khế thơm ngai ngái mũi theo gió thổi từ một căn nhà gần đấy đưa sang. Hiên lúng túng mãi nhưng không mở lời được. Mà làm sao anh có thể nói được điều anh muốn? Oanh có phải là người để anh tùy tiện sai vặt đâu. Chờ mãi, Oanh ngập ngừng một hồi lâu rồi hỏi:

- Anh Hiên có tin gì không Hiên?
- Chẳng có tin gì cả. Lão ấy sống chết ra sao tớ cũng không cần biết.
- Họ vẫn quen xưng hô như hồi còn bé.

Oanh ngừng một giây sau rồi nói tiếp:

- Hiên hẹn mình ra đây có chuyện gì thế?
- Tớ định nhờ đảng ấy một chuyện! - Hiên cuối cùng quyết định mở lời.

- Chuyện gì vậy, Hiên? Giọng Oanh trở nên đầy vẻ quan tâm.
- Mẹ bảo tớ phải lấy đảng ấy vì đảng ấy đã có em bé với anh Hiên! Mẹ bảo đảng ấy dù sao cũng đã cứu mang giọt máu cho nhà tớ.
Sau câu nói của Hiên, cả hai đều chùng xuống. Im lặng đặc quánh lại đến độ tiếng muỗi kêu o o nhân rộng cường độ âm thanh như chúng bị nhốt trong lọ. Hơi thở của Oanh nghe nặng như cô đang có những cảm xúc thật khó diễn tả. Hiên đứng dựa vào gốc gạo, đôi mắt nhìn kỹ Oanh. Đêm rất mờ nhưng do đã quen với bóng tối nên Hiên nhìn thấy khuôn mặt của Oanh nhợt nhạt nhiều so với ban nãy:

- Tớ đã bảo với mẹ là tớ đã có người yêu. Nhưng xem ra ý mẹ khẳng khái lắm. Thì ra chỉ có đảng ấy bảo là đảng ấy không ưng tớ thì may ra mẹ mới chịu nhượng ra.

- !?!

Lần này đến lượt Oanh im lặng. Cô cần môi suy nghĩ. Oanh chẳng biết nói với Hiên như thế nào nữa. Kỳ tình thì ban chiều mẹ Hiên đã nói chuyện với Oanh, nội dung của câu chuyện 2 người họ khác hẳn. Bác Nhụ là mẹ của Hiên đã nói với Oanh như thế này:

- Oanh ạ! Thằng Hiên khốn nạn đã đành. Nhưng thằng Hiên nó là người có tình có nghĩa lắm. Nó bảo bác là sang ướm lời với cháu trước. Nếu cháu không chê bai nó, thì nó xin nhận trách nhiệm làm ba đứa trẻ trong bụng cháu. Âu cũng là hòn máu của nhà Bác, cháu ạ.

- Thế nghĩa là thế nào, hả bác?- Oanh vẫn quá ngỡ ngàng với đề nghị của bà Nhụ.

- Là thế này này! Thằng Hiên nó thương cháu thật. Thế nó mới nhờ bác sang đây để dạm hỏi ý của cháu! Bác cứ lo mãi mà chẳng biết phải xử làm sao với giọt máu mà cháu đã đang cưu mang cho nhà bác.- Bà cụ leo léo một kịch bản đã được giàn dựng sẵn sàng.

- Thế còn anh Hiên thì sao hả bác?- Oanh lúng túng.

- Sao giảng gì cái thằng khốn nạn ấy!- Bà mẹ tỏ ra rất hậm hực.- Bạc như thế giờ đánh cũng chẳng ai thương.

- Cháu lo là...- Oanh đang chưa kịp nói hết câu thì bà cụ chen vào:

- Cháu chẳng phải lo lắng gì sất! Cháu chỉ gật đầu là nhà bác sẽ sang nói chuyện với ông bà quản.

Hóa ra câu chuyện ban chiều là câu chuyện do bà cụ thêu dệt ra. Lúc ấy Oanh tuy không rộn ràng nhưng không thể không nhen nhóm lên một niềm hy vọng. Nhất là dạo gần đây cô bắt đầu nôn thốc nôn tháo, mộng nở hờn, ngực căng ra, nhũ hoa thì bắt đầu thâm tím lại. Tình hình này cứ gọi là giấy không thể gói được lửa mãi. Thành ra câu chuyện của bà cụ hồi chiều trở thành cái phao. Người đang sắp chết đuối vớ cả cọng rơm, Oanh biết mình rất cần một người cha cho đứa con của mình. Với Oanh thì cho dù người ấy là ai cũng không quan trọng trong lúc này. Ăn mày không thể đòi xôi gấc được. Oanh chợt tỉnh táo nhiều hơn sau lần Hiên quát ngựa truy phong bỏ lại Oanh một mình.

Cuối cùng cô nhận ra ở đời kẻ có trách nhiệm thật ra là rất hiếm.

Hiên kể ra cũng không phải là người tệ lắm.

Giờ đây khi nghe Hiên kể ra câu chuyện, Oanh choáng váng xây xẩm mặt mày. Đầu cô như có ong vo vo bay bên trong. Rõ ràng là Hiên thật thà chất phác đến độ thành thần. Oanh cảm thấy tê tái vì sự cả tin của mình. Ban đầu là cô tin Hiên dỗ ngọt, giờ lại tin lời bà cụ khéo léo.

Oanh hoang mang vì xung quanh mình toàn là người nói dối và làm những điều không thật. Chao đảo trong suy tưởng của mình. Oanh cảm thấy mất hết niềm tin vào thực tại. Cô vịn tay vào một cành gạo để khỏi khụy xuống.

- Tớ mong là đằng ấy sẽ nói với mẹ hộ một tiếng là đằng ấy không thích tớ nhá!- Hiền khẩn khoản.

Oanh lơ mơ nói, cô vẫn còn quá bàng hoàng xúc động:

- Để mình nói với bà cụ cho.

- Thật nhá!- Hiền rõ ràng đang vui như mở cờ trong bụng.

- Hiền cứ về đi. Mình nhất định sẽ nói với bà cụ cho. – Oanh hứa.

Nói xong Oanh lao đảo bước đi. Hiền đứng lên dõi mắt nhìn theo bóng của Oanh nhập nhoạng tan dần vào trong đêm tối. Một cảm xúc nhẹ nhẹ chột dâng lên trong lòng. Hiền thấy tội nghiệp cho Oanh.

Anh nghĩ: Nếu anh Hiền nhà mình không phải là con người bạc tình bội nghĩa, người con gái kia chẳng phải rơi vào những khổ đau treo ngoe như thế này. Và tất nhiên Oanh sẽ là chị dâu của Hiền.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 5

Cau Khô

Mẹ Hiền ôm rất nặng.

Bà nằm chèo queo trên chiếc chõng tre kê sát ngoài cửa sổ. Ban đầu Hiền tưởng là mẹ cố tình giả vờ bệnh để hòng dịch vận với chủ tâm lung lạc Hiền. Mãi cho đến khi chị gái phải lên tiếng thì anh mới tin là mẹ mình bệnh thật.

Chị gái bảo Hiền:

- Khổ quá! Mẹ bướng lắm, cháo không chịu húp. Mà làm sao ấy thì làm. Tao là tao bó tay rồi đấy!

Hiền nghe thế vội bưng bát cháo vào cho mẹ, giọng anh ân cần:

- Thế nào thì thế mẹ cũng phải cố ăn vài muỗng cháo chứ? Ăn không ăn rồi thì sức người kiệt đi thì biết làm thế nào?

Mẹ vẫn quay mặt vào vách, tiếng thở nghe thật nặng. Hiền đưa tay lên chán mẹ, cơn sốt cao khiến anh phải giạt mình. Đầu mẹ nóng như một hòn than. Da trán bà khô như da rắn. Anh cuống lên:

- Để con chở mẹ đi trạm xá nhá!

- Không cần anh phải có hiếu như thế. Cứ mặc xác tôi.- Bà cụ lấy.

Hiên không dám trả lời, anh lại đưa tay lên thăm nhiệt một lần nữa. Lần này mẹ giẫy ra:

- Không ai mượn anh động đến tôi! Tôi chết để anh khỏi phải ngứa mắt. Thích tự do thế nào thì tự.- Giọng mẹ khản đặc, nhưng vẫn cố gắng nói.

- Mẹ hay chưa! Cứ trách con, để con đưa mẹ ra trạm xá trước! Chuyện gì thì cũng phải từ từ thủng thán chứ!

- Ra đấy làm gì, có ai màng đến tôi đâu mà họ phải ra điều lo lắng.

- Thế bây giờ mẹ muốn cái gì!- Trong câu nói của Hiên có pha chút bất lực vì bức xúc.

- Anh cứ đu với người yêu của anh đi. Nhà này hết phúc rồi. Anh hư đảng anh, em thì không biết ăn phở đảng em! Tôi sống chỉ làm cho các anh chướng tay, gai mắt. Cứu tôi làm gì để tôi phải khổ thân! Vương chân vào các anh.

- Mẹ hay lắm!- Hiên cau một cách vô cớ.

- Tôi hay à? Có máu có xốt. Anh bảo tôi là giống người hay giống chó mà thấy máu mũi nhà mình lại không biết thương, biết xốt.

Đến lúc này chợt Hiên nhận ra bà cụ vì quá bức xúc mà hóa bệnh.

Cuối cùng anh cũng phải hứa liều:

- Thì mẹ cứ đi trạm xá đi. Các việc nhất định con sẽ nghe lời mẹ.

- !?!

Bà cụ không trả lời. Hình như bà tin rằng Hiên đang nói thật.

Hiên còn đang lo lắng thì bà cụ cố ngồi dậy, khuôn mặt có vẻ vui mừng rạng rỡ khác thường, cầm tay con trai, đôi mắt đầy nước, bà run run nói với Hiên:

- Thế thì con liều liều mà nói với cái Oanh. Mẹ thì mẹ chẳng còn mặt mũi nào để đi gặp nó nữa đâu! Con bé Oanh nó có vẻ giận mẹ lắm.

Chừng như không muốn đi viện, bà mẹ gọi với ra và bảo chị gái lấy khăn đắp nước vào. Cụ cố gắng nuốt mấy thìa cháo đầy để hai đứa con được an tâm. Hiên nhìn mẹ ăn cháo mà lòng anh đau như cắt.

Chị gái là người khô khan như thế mà cũng phải mắt đầy ngấn nước chạy quanh. Mẹ như đứa trẻ con, cố nuốt thêm vài thìa cháo nữa.

Hiên thấy thương mẹ quá, anh cảm lòng không được nên phải vội bước ra ngoài sân. Nếu không, anh cũng sẽ khó mà cản được nguồn cảm xúc.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 6

Hoa Bưởi

Hóa ra trong cơn bối rối khi mẹ ốm nặng nên Hiên đã đánh lừa bà cụ. Chẳng biết có phải thật sự như thế không, chỉ biết nếu hiểu theo định nghĩa không giữ lời tức là đã nói dối. Như thế, rõ ràng trong trường hợp này là Hiên đã đánh lừa bà cụ.

Câu chuyện giữa Hiên và Oanh vì thế ở giai đoạn đánh rắn giũa khúc. Hiên hứa xằng vì trong lúc bối rối anh đã chẳng thể nào làm khác hơn được. Nhìn thấy mẹ bệnh nằm liệt giường nên hiên không đành lòng. Thế là anh đành phải liêu một phen nói dối. Con người vẫn phải ứng xử như trong những trường hợp bất khả kháng. Nhưng làm như thế chỉ tổ không thể đào tận gốc được nan đề gay cấn chuyện của Oanh, mà càng khiến cho câu chuyện nát như ra. Lẩn quẩn không tìm xa lối thoát, Hiên đâm cẩu thả với chính mình.

Cũng may, sau đó vài hôm khi bệnh tình của bà cụ đã khỏi hẳn, các sinh hoạt cuối cùng đã đi vào ổn định. Con lợn sẽ đòi đực cắn nát cả chuồng. Nó kêu âm ỷ lên và chỉ chực hất tung cái máng gỗ, nhất định không chịu ăn.

Chị gái có người đem cau đến dạm hỏi. Đây là một chàng trai bị lãng tai, nhưng được cái tính nết hiền lành chịu khó. Nhà anh ta nghèo nhưng là con người chân thuần chất phác.

Bữa cơm dạm ngõ đạm bạc, mẹ Hiên không đòi hỏi nhiều. Nhà người ta nghèo cơm không đủ ăn thì đòi hỏi kèo kỳ làm gì. Kéo căng ra con gái mình sau này sẽ khổ chứ ai khổ vào đấy nữa. Nghĩ như thế nên mẹ Hiên bảo với nhà giai: Các ông các bà bên ấy định thế nào cũng được ạ!

Người ta dẫn con heo nọc vào, luych huych mãi mới phù giống xong. Bụng mẹ Hiên đang vui vì chứa chan hy vọng về một đàn lợn sữa nay mai, nên bà hỏi con trai:

- Thế mày đã đi gặp con Oanh chưa? Nó bảo thế nào rồi.
- Bảo là còn phải nghĩ nữa!- Hiên nói dối.
- Sao mày ngu thế! Mồm đâu không há ra, bảo là hôm nọ mày còn ngại. giờ thì đã suy nghĩ kỹ. Phải xin lỗi nó chứ! Ngu quá cái thằng.- Bà mẹ xem ra là người có rất nhiều mảnh lớn
- Con bảo y như thế đấy! Nhưng người ta có phải là thứ ế ẩm đâu. Mẹ cứ làm như là...-Hiên tự nhiên hơn. Câu chuyện nói dối thì ra đã có hướng xử lý.

- Mày ngu lắm cơ. Đàn bà chả ai là không ưạ ngọt, liều liệu mà dỗ con bé! Nói cho nó bùi tai thì nó mới chịu nghe chứ. Chả bù cho thằng Hiên.- Bà cụ biết mình hờ lời nên nhe răng ra cười. Tuy vậy mẹ vẫn chẳng tin Hiên lắm. Thế là mẹ phải nhờ chị gái thăm dò động tĩnh. Chị gái tưởng Hiên đã đi gặp Oanh nên lại đi hỏi cô gái. Cuối cùng thì câu chuyện lại vỡ lở. Đúng là cây kim bọc giẻ lâu ngày cũng lòi ra. Bà cụ lần này giận Hiên lắm! Thế là cụ cấm cửa không nói chuyện với thằng con trai nữa. Nhà trở nên căng thẳng ngọt nhạt. Mẹ không nói năng gì mà cứ hậm hực cả ngày, hết quãng niêu rồi lại vật chày. Hiên biết mình sai vì đã nói dối mẹ mấy lần nên chỉ biết đành ngồi im thin thít.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 7

Áo Vá

Nhà có khóm tiêu chín bói, mẹ Hiên lấy cái mẹt rách rồi lần sờ ra gốc tiêu lấy quả chín. Bà cụ bức lắm, trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Bụng Oanh thì càng ngày càng mẩy hơn. Cứ độ này mà kéo dài thì mọi chuyện đến vỡ lở, lúc ấy có muốn hàn cũng không vá vúi được gì. Đã có người cạnh khóe xiên xò xa gần:

- Con không cha như nha không nóc!

- Không chồng mà chữa mới ngoan.

Bà mẹ bức Hiên mà cũng thấy tội nghiệp con! Cơ mà cái tính thương người của nó đã ăn sâu, lặn vào máu của bà, có muốn chữa cũng không chữa được. Thằng hoặc bà tự nhủ rằng, thôi cứ quên phắt đi mọi chuyện. Cứ như theo lời Hiên nói: Để xong ta ẵm cháu về. Bất quá nếu bên ấy khăng khăng giữ cháu ngoại thì cũng đành chịu. Cười người không ai cười mãi. Mồm ngựa mãi cũng phải dần dần nhặt chuyện.

Cơ mà nói đi thì cũng phải nói lại, chẳng hiểu sao ý nghĩ cái Oanh sẽ lấy chồng và cháu nội của bà sẽ khổ, điều đó cứ dần vật bà mãi. Hóa ra lo xa luôn khiến cho con người ta quẩn quanh với những suy nghĩ vớ vẩn của mình. Giữa lúc bà đang mông lung suy nghĩ thì Hà đến. Hà là con trai của cô Mẹ, cách nhà Hiên hơn chục nóc nhà.

- Hiên đâu rồi u? –Thằng Hà vẫn gọi mẹ Hiên bằng u như thế.

- Ờ thằng Hà đấy à, con.- Mẹ Hiên chột vui vì một ý tưởng vừa lóe lên trong đầu bà.

- U đang vật tiêu. Thằng Hiên nó đi đâu u cũng không biết nữa? Hà bước đến gần khóm tiêu hơn, anh bắt đầu hái tiêu với bà cụ. Bao giờ cũng thế, việc nhà của Hiên anh cũng luôn tự coi như việc của nhà mình. Bà cụ lấy chân kéo lê cái mẹt lại giữa hai người rồi thủng thảng hạ giọng:

- U có chuyện này định nhờ con.

- Chuyện gì thế hở u? – Hà hoàn toàn không biết anh sắp sửa nghe một câu chuyện đau lòng mà anh chẳng bao giờ muốn nghe.

- Chuyện là thế này này.....

Sau đó mẹ Hiên kể chuyện cho Hà nghe về điều bà muốn nhờ. Kể xong bà kết luận:

- Thằng Hiên con bảo cái gì nó cũng nghe. Thằng ấy thì cái gì cũng một điều thằng Hà, hai điều thằng Hà...Con giúp u nhé! U chỉ còn biết trông cậy vào mỗi con thôi.

Hà choáng người. Đúng là như lời bà cụ nói, Hiên bao giờ cũng nghe lời nó. Mặt chàng trai tối lại, anh ước ao giá anh đừng gặp mẹ Hiên hôm nay.

Thì ra Hà chính là người mà Hiên đã nói với bà cụ là nó đã có người yêu. Hóa ra đấy là một mối tình của hai người thanh niên đồng tính.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 8

Tan Tác

Đó là người đàn bà bị phản bội, chồng chị đã chạy theo một cô nhân tình vừa có nhan sắc vừa có của. Chồng chị đã cùng với người phụ nữ ấy ra đi. Chị thu gom toàn bộ tư trang rồi hai người vượt biên ra nước ngoài. Cuối cùng khi chỉ còn lại một mẹ một con, người đàn bà ấy thần thờ khi chị nhìn đứa con trai bảy tuổi đang học lớp hai:

- Ba con từ nay sẽ không về nhà nữa đâu!

- Mẹ nói sao? Ba đi đâu mà không về?- Thằng con trai hỏi. Đôi mắt ấy mở to như thể nguồn tin ấy khiến nó ngạc nhiên nhiều hơn là nó có thể hiểu điều gì đang xảy ra.

- Ba đi xa lắm! Ba sẽ không về nữa đâu...- Câu nói của người mẹ vỡ òa ra thành tiếng khóc.

Thì ra người ta có thể dứt tình ra đi dễ dàng như người ta xé toạc một tờ giấy. Thằng bé chẳng hiểu sao ba nó không về và tại sao mẹ nó bật khóc lên tức tưởi. Người mẹ ôm chặt đứa con trai, mắt chị đầy nước, đôi môi vều lên, khuôn mặt mọng tím, sưng tấy.

- Tại sao ba sẽ không về? – Câu hỏi của đứa con cũng là câu hỏi của người mẹ.

- Ba đi xa lắm...Ba con không thể về được.

- Sao ba bỏ đi không nói gì với con? – Thằng bé hỏi. Vẫn là câu hỏi mẹ nó cũng đã tự hỏi khi chị bàng hoàng nhận được lá thư của chồng để lại:

Gửi em Mẹ,

Anh đã quyết định, anh sẽ cùng Phi đi nước ngoài. Xin lỗi em và con. Anh là người chồng và một người cha không xứng đáng. Hãy nói với con là anh luôn yêu thương nó. Cảm ơn em đã chăm sóc con. Phi có đưa cho anh bốn lạng vàng để em thay anh lo cho con. Chỉ là một chút quà tượng trưng, không có gì đáng kể. Mong em vui lòng nhận. Mong là em tha thứ cho anh và Phi.

Ký tên,

Vũ Hồng

Tái tê và nát vụn, người mẹ ôm chặt đứa con trai có khuôn mặt thộn ra. Chị biết con mình rất thất vọng. Người mẹ cò tình an ủi con trai:

- Ba nói là ba phải đi làm xa...- Người mẹ có thể giấu con nhưng chị không thể giấu mình được.

Chuyện tình cảm của hai người đã rất ngọt ngào kể từ khi con trai ra đời. Người mẹ mệt mỏi và luôn luôn trong tâm trạng lo lắng căng thẳng. Chị bần lên vì con và chẳng bao giờ có những giây phút bình an. Con khóc, con đòi sữa, con đi đái, chuyện giặt giũ... Tất cả hình như đã chiếm trọn vẹn thời gian của chị. Thế là chuyện ân ái đành phải gạt qua một bên. Chồng chị là một người đàn ông tuy không có nhiều nhu cầu đòi hỏi nhưng chị vẫn cự tuyệt anh một cách quá đáng:

- Anh không thấy em mệt muốn dứt hơi hay sao?

- Em sao kỳ vậy! Anh là chồng của em?- Người chồng bối rối ngạc nhiên trước thái độ của vợ.

- Anh ích kỷ lắm. Anh chỉ nghĩ đến bản thân anh trước. Chẳng bao giờ anh nghĩ đến em và con.- Chị vợ trả lời đầy vẻ oán trách.

Thế em bảo anh phải làm gì bây giờ?- Người chồng càng bối rối hơn!

- Tự anh hãy đi mà tự hiểu lấy! Anh lớn rồi, anh không còn là trẻ con nữa.

Nói xong người mẹ trở quay lưng vào vách, ôm chặt lấy con trai,

rưng rưng khóc.

Từ hôm ấy, chồng chị chẳng nói gì nữa. Anh cảm thấy mình như một người thừa thải trong nhà, Mẹ đưa trẻ càng bận rộn với đứa con trai của chị, người bố bị dồn vào ngõ cụt. Cho đến một hôm anh về nhà, mồm sặc mùi rượu và cổ áo có dính một vệt son màu cánh sen. Chị vợ ghen lồng lên, giọng nói đầy vẻ trách móc:

- Anh ích kỷ lắm. Giờ thì tôi mới biết con người thật của anh!

- !!!

- Chồng chị không trả lời, khuôn mặt anh tái lại.

- Trả lời tôi đi! Anh không còn muốn hiện diện trong căn nhà này nữa, có phải như thế không? - Giọng nói của người đàn bà không còn chút tự tin, cộng với cơn ghen, lời lẽ giống như người ta đang đổ quá nhiều dầu vào lửa.

- Em đừng nói nữa có được không? - Anh chồng đứng phắt dậy.

- Tôi nói sai à? Hay là anh nghĩ tôi đang vu khống cho anh chứ gì? -

Chị vợ mất hết vẻ bình tĩnh của thường ngày.

- Anh chẳng hiểu em đang nói cái gì nữa? - Người chồng bước lùi lại phái sau, vấp vào cạnh bàn, ngã đổ trên nền gạch.

- Anh nghĩ là tôi ngậm máu phun người đúng không? Mất vợ anh tóa lửa.

- Em đã mất bình tĩnh rồi, Mẹ ơi! - Chồng chị vịn tay vào chân bàn, cố gượng đứng dậy.

- Anh không còn yêu thương mẹ con tôi. Cứ viết giấy ly dị, tôi sẽ ký. Tôi hoàn toàn tỉnh táo và rất bình tĩnh. - Giọng chị vợ trở nên lạnh như đồng thau.

- Em! - Người chồng lạc giọng trong câu nói của anh.

- Anh không phải chần chừ nữa, giới hạn của tôi không có nhiều.

Sức chịu đựng của tôi không thể kéo dài hơn được nữa. Hãy đi theo tiếng gọi của anh, ngôi nhà này không cần đến sự thương hại. Mẹ con tôi không cần đến sự giả dối của người chồng hờ. - Trong câu nói là một liều chất độc quá tải đối với sức chịu đựng của chồng chị

- Em kết án anh hoàn toàn không có cơ sở. - Người chồng cắn môi. Máu bật ra.

- Anh oan ức lắm à! Hóa ra tôi vừa ăn cướp vừa la làng. Có phải anh muốn nói như thế hay không?

- Em im đi! Mẹ, anh xin em. - Giọng người chồng như khàn lại.

- Im à! Anh không có tư cách và có quyền cấm tôi! - Máu trong người chị vợ đang sùng sục sôi như lửa.

- Em! - Người chồng đấm mạnh tay vào mặt bàn.

Tách!

Mặt kiếng rạn ra.

Một đường nứt dài vĩnh viễn, người chồng đã thật sự bất lực với khả năng kiên nhẫn của chính mình.

Thì ra đây chính là nguyên nhân để người chồng tìm đến sự êm ái từ nơi một người đàn bà khác. Cuộc sống không có nhiều lựa chọn.

Nhất là họ tự biến mình thành nạn nhân của nhau.

- Ba không về thật sao mẹ? - Thằng con hỏi mẹ.

- Ủ, Ba đã đi rất xa rồi, con ạ. - Người mẹ khóc. Chị nhớ đến đôi mắt hoảng loạn ngơ ngàng của chồng hơn bảy năm về trước.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 9

Trăng non

Có những khúc quanh định mệnh quá gấp và đôi lúc người ta chỉ thật sự tỉnh cơn mê khi cái chén ngọc đã vỡ nát tan tành, trở thành những mảnh vụn ê chề. Người thím dâu nói với đứa cháu chồng:

- Cứ nghe thím. Mày còn trẻ, nhan sắc lại không kém ai. Lo gì không lấy được người khác khá hơn thằng Hồng, tiếc làm gì cái thứ bạc như vôi ấy?

- Thím chẳng hiểu gì đâu - Người cháu dâu lấy vạt áo chấm nước mắt.

- Sao lại không? Chú mày ngày xưa đi theo gái, tao còn lạ gì cái hạng vô ơn ấy! - Bà thím giọng không nén nổi niềm cay đắng.

- Cũng tại cháu mà ra. Anh ấy không có lỗi. - Người cháu dâu an ủi bà thím bằng chính sự thất bại của mình.

- Ôi sào, mày cứ tự làm khổ mày mãi. Không đều cái gì thì nó đã chẳng phản bội. Vợ thì để nằm cữ chưa xong đã đi đêm đi hôm. Rồi còn gái với gú. May cho mày là nó phản bội sớm đấy! - Giọng bà thím ken két chen qua kẽ răng nhả ra.

- Cháu đã đuổi anh ấy đi. - Tiếng khóc của người đàn bà trẻ nấc lên.

- Mày chỉ được cái tật bệnh cho thằng phản phác ấy là giỏi. Vợ con đẻ ra chưa biết lật đã tăng tịu lấu lếu bên ngoài. - Bà thím cay cú nhận xét. - Mày có dại thì cũng vừa vừa để người khác dại với chứ. Việc gì phải dày thân xác mãi như thế?

- Thế bây giờ thím bảo cháu phải làm sao? - Có nỗi khổ đau bối rối trong câu nói nghẹn ngào.

- Theo tao về Long Khánh. Có nghề y tá như mày, tiền tự dưng kéo đến. - Bà thím dâu đuổi chân ra, quần may cộc để lộ hai ống quyển mọc lông khá dày.

- Cháu cũng chán ở đây lắm rồi. Gặp ai họ cũng hỏi thăm anh Hồng... - Nước mắt đã khô dần trên khuôn mặt người cháu.

- Theo tao về Long Khánh. Quí báu gì cái Sài Gòn này. Toàn người đều!

Kết quả của câu chuyện là hai mẹ con người đàn bà tên Mệ ấy quyết định bán căn hộ ở cư xá Thanh Đa để đưa nhau về Long Khánh định cư. Thằng bé sà vào lòng bà thím, giọng ngòn ngọng dễ thương:

- Lên đó, ba con làm sao biết mình đi đâu mà tìm?

Cả hai người đàn bà đều tê tái ruột gan. Trẻ con chẳng biết gì, chỉ có người lớn là đau lòng thương hại cho chúng nó.

- Thằng Hà ngoan thì ba về, tự ba biết mà đến! Ngoan đi rồi bà thương. trên đó nhiều hoa quả lắm, rộng rãi, thoáng mát tha hồ mà chơi.

Đây cũng là nguyên nhân một thằng bé bảy tuổi rời thành phố theo mẹ đến một vùng đất xa lạ, ở đó cuộc đời nó lật qua một chương khác. Trở thành một phần của cuốn tiểu thuyết mà chính nó sau này đã chẳng bao giờ muốn viết đến

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 10

Răng hô

Nhưng mà kể ra cũng khó nói lắm... Chính số phận đôi lúc vẫn không thể nào vượt qua được những yếu đuối của chính nó. Biết là xấu đấy nhưng chính số phận cũng không thể làm gì khác hơn được. Bản tính ác của nó đã trải qua không biết bao nhiêu kiếp luân hồi mà nghiệp quả càng ngày càng đeo nặng

Những gì ta nhìn thấy bên ngoài chưa hẳn là một quả ổi sẽ không có những con bọ đang đục khoét bên trong. Hàm răng vẫn nhe ra nhớn nhơ cười nhưng chẳng ai biết được quả tim bên trong đang chất chứa bao nhiêu là mảnh chai và chất độc. Cuộc đời cay và nghiệt. Chẳng ai muốn tin như thế nhưng đôi khi trong cuộc đời chúng ta cứ

vật bùn vào mặt nhau. Cú đấm trước chưa kịp hoàn hồn thì cái tát khác đã liên vùng ngay vào giữa mặt.

Ấy cũng là cái sổ phạn hăm hiu đen đúa của một người đàn bà tên Mẹ.

Bỏ phố về quê, một quyết định bứt phá đổi đời mà Mẹ cố tình vùi chôn dĩ vãng vào một tương lai đầy mạo hiểm. Người đàn bà ấy sau một lần đổ vỡ từ bao giờ đã có đôi mắt lạnh nhưng sâu, một đôi mắt có sức thu hút gần vạn lần những nụ cười nửa mắt của đám đàn bà lăng loàn trác nết.

Gái một con trông mòn con mắt. Một ngôi nhà nhỏ xây gạch cát lên, tường tô và quét vôi trắng xoá. Một chữ thập đỏ thật to được sơn lên tường cho biết đây là phòng mạch của một y tá. Một mẹ một con. Một miếng thịt mỡ nằm thây lầy trên thớt mà bọn đàn ông bỗng dưng trở thành những con mèo hoang cứ chực mồm tươm đầy nước dãi. Oan và khiên, đây là những sự ở đời mà chẳng ai biết trước được mà dự liệu. Một gã đàn ông có vợ và một gã biết làm thơ. Gã bị bệnh lao phổi. Một thứ bệnh mà gã một tuần phải ba lần đến ngôi nhà gạch của cô Mẹ để tiêm thuốc. Khốn nạn! Hắn đã có vợ con tử tế nhưng vẫn không dãn được thứ bệnh tham lam tiền kiếp của bọn đàn ông. Hắn ăn trộm cái vòng cẩm thạch của vợ rồi giúi vào tay người đàn bà hành nghề y tá:

- Tôi thương mẹ con cô quá!

- Anh đừng làm thế! Không coi được đâu! - Người phụ nữ đẩy cái vòng trả lại cho gã.

Cô cứ coi như đây là tấm lòng thành thật của tôi! - Hắn chùng cuống, trông tội nghiệp như một con chó ghẻ đi lạc, khuôn mặt đầy vẻ bối rối.

- Anh đến đây nhờ tôi tiêm thuốc thì tôi tiêm, mẹ con tôi không cần đến sự qua tâm của anh. Nếu anh không nghe, cứ như thế này, tôi sẽ mời anh đi đến nơi khác! - Trong câu nói rõ ràng có vẻ một là một, hai là hai.

Người đàn ông ề chề nói :

- Cô không có quả tim như khuôn mặt hiền lành của mình.

- Thôi anh về đi, đừng gây khó xử cho tôi nữa! - Người phụ nữ lạnh lùng nói.

- Cô nữ đuổi tôi, đuổi một trái tim đang đau khổ.

- Anh về ngay, từ đây anh đừng bao giờ đến đây nữa. Mời anh về cho! - Cô Mẹ chỉ tay ra cánh cửa.

Hôm ấy người vợ của gã đâm sinh nghi. Từ dạo mẹ con cô Mẹ gì gì ấy từ thành phố dọn về đây mở ra tiệm chích thuốc, chồng chị ta đâm

khác hẳn. Mồm im ỉm cả ngày, ư không ư, ử không ử, bực không chịu được. Lại còn có người nhà cạnh bên đánh tiếng:

- Có chồng phải biết giữ chồng. Đừng quá nhẹ dạ, mất chồng như chơi.

Thế là chị ta hóa ghen. Lục xem sổ tiền trong hòm có mất đồng nào hay không, chị ta thấy cái vòng cẩm thạch màu cánh gián biến mất. Túc sang nhà người đàn bà có ngôi nhà gạch, mặt chị ta tái xạm lại khi thấy chồng vẫn đang ngồi trên giường, khuôn mặt xốc xếch, cô Mẹ trên tay vẫn còn ống chích. Chiếc vòng cánh gián vẫn nằm trên giường, lung linh, cười cợt.

- Anh Vinh! Thế này là thế nào? - Người đàn bà tên Vân ghen rít lên.

- Vân ạ! Không có gì đâu.

Người đàn bà quay sang người đàn bà hành nghề y tá:

- Cô Mẹ! Tôi tưởng cô là người tử tế, hóa ra chỉ là thứ bán tròn nuôi miệng, ##### thỏa trá hình.

- Chị ơi! - Câu nói của người đàn bà làm nghề y tá cất lên định thanh minh.

Người đàn bà đang ghen vội sấn tới, cầm vội chiếc vòng lên rồi dí vào mặt cô Mẹ:

- Chị ơi cái gì? Tang chứng, vật chứng còn rành rành ra đấy. Bắt được tận tay còn giả mồm lý sự à?

- Vân không được hỗn! - Người đàn ông cố gắng gắt lên.

- Cả ông nữa. Ăn phải máu con ngựa cái này rồi phải không?

- Chị phải nghe tôi nói! Chị không có quyền... - Cô Mẹ nghiêm giọng.

Đang cơn ghen, người đàn bà vung tay tát cô Mẹ, chiếc vòng tuột ra, văng thẳng vào tường vỡ tan thành ba khúc.

- Vân! Về nhà ngay. - Người chồng quát lên.

- Nay thì về này. Nay thì ăn cướp chồng của người ta này... - Câu nói của người chồng khiến cho người vợ mất hết bình tĩnh.

Thằng bé đứng bên ngoài sân nhìn thấy người đàn bà hộ pháp sấn

vào đám đá, cào mặt và giật tóc mẹ nó. Chân nó tê cứng, hai con

mắt thao láo mở ra, đầy vẻ sợ hãi tột độ. Nó không dám làm gì cả.

Người đàn ông lão đảo đứng lên nhưng cũng chẳng dám can vào.

Mẹ nó yếu hơn nên chỉ biết lấy tay che mặt. Người đàn bà đang nổi

cơn ghen như điên lên. Bà ta như một con cạp cái đang muốn xé xác

một con nai đang hoàn toàn bất lực.

Thằng bé khóc, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt lấm lem đầy bụi cát.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 11

Ca dao

Bản đồng dao bằng lụa cất lên khi con trâu nái đang nhẩn nại gặm cỏ trên cánh đồng. Vài con chuồn chuồn ớt có cái đuôi đỏ như ớt chín đang đuổi nhau. Tuồng như là trong đám chuồn chuồn ấy có một con đực và một con cái đang độ động tình nên chúng bay lảng sang chỗ khác.

Một con đậu lại trên nhánh lúa đang độ con gái, chẳng biết đây là con đực hay con cái? Trông cả hai đều giống nhau. Nhưng nếu lấy lẽ mà đoán thì đây phải là con cái. Nó đậu xuống, hiền lành, cam chịu (có thể là hy sinh nữa). Con đực đậu nên lưng nó, hai cái đuôi cong lên để tìm một điểm giao hòa vũ trụ. Rồi điều gì xảy ra đã xảy ra. Hai con chuồn chuồn đuôi dính chặt vào nhau. Rồi chúng bay vút lên, vừa làm tình vừa trôi trên sông sông lá luác dập dờn sóng.

Vụ đánh ghen hôm ấy diễn ra âm thầm vào một buổi sáng khi mọi người đang làm việc ở ngoài đồng. Cái vòng cẩm thạch vỡ cuối cùng được người đàn bà ghen nhặt về. Hạnh phúc gia đình chị tan nát như cái vòng màu cánh gián. Anh một miếng, chị một miếng, đưa con gái lên ba tuổi một miếng bé hơn, những mảnh vòng có gạch vân màu nâu sậm tội tình.

Nhà người đàn bà đó có một rẻo ruộng. Thằng bé con cô y tá hôm ấy ra ruộng vớt cá lia thia. Cánh đồng vắng. Trời đã xế, chẳng có ai ngoài một con trâu nái đã được người ta cột vào một cái cọc gần đây.

Rồi người đàn bà ghen hôm ấy xuất hiện. Nhìn thấy người đàn bà, thằng bé tê liệt người lại. Nó muốn chạy nhưng đôi chân đã phản bội nó.

Một khoảnh mạ vừa gieo chẳng biết ai lợi xuống, xéo nát một góc lớn. Người đàn bà chẳng nhìn thấy ai ngoài một thằng bé trên tay đang cầm một cái rổ nhựa và một cái chai đựng nửa phần nước bên trong.

- Thằng khốn khiếp kia. Ai cho mày xéo ruộng mạ của bà?
- Cháu đâu có! Thằng bé không nghe được tiếng nói chính mình.
- Lại còn cãi nữa à? Mẹ thì là đĩ, con thì phá xóm phá làng. Bà phải dạy cho mày nếu con mẹ mày không biết dạy con.

Thế là một bạt tay vung lên tát thẳng vào khuôn mặt tái ngắt vì sợ của nó. Khuôn mặt ấy trước đó hây hây hồng vì những ánh nắng xế

chiều. Một vệt máu đỏ như hoa dong chảy dài trên mũi nó. Tai thẳng bé ù lại, nó chẳng còn nghe được gì nữa. Đôi môi người đàn bà mím lại, hai con mắt khè ra đầy lửa, đằng đằng sát khí.

Cánh tay của người đàn bà cứng như thép, những ngón tay thô ráp như da me, bà túm tóc thẳng bé rồi kẹp đầu nó vào giữa háng của mình. tay còn lại bà ta chụp lấy cái chai rồi vụt tới tấp lên mông thẳng bé.

Một thứ mùi ngai ngái, chua chua, lợm như mùi cơm thiêu, tỏa ra từ đũng quần của người đàn bà xộc vào mũi nó, trước mặt nó là đôi ống chân của người đàn bà vấy bùn, đầy vết sẹo. Mặt ruồng đầy cỏ dệu và thẳng bé cảm thấy toàn thân nó nhũn ra. Ý thức non nớt tan loãng và nó bắt đầu sợ mình sẽ chết.

Khi nó chưa kịp định thần thì nó bị người đàn bà xô thật mạnh. Nó ngã sấp, mặt đổ ập xuống bùn loãng và cỏ dệu. Bùn tràn vào miệng nó, mằn mặn. tanh tanh. Sợ quá nên nó quên cả thở, quên cả cảm giác ngứa ngáy của cỏ dệu. Nó cảm nhận lờ mờ trên gáy nó có vật gì cứng cứng, đập lên rồi trượt ra. Thẳng bé chẳng biết được đấy là bàn chân hộ pháp nứt nẻ của người đàn bà đã đập ấn lên gáy nó. Mắt nó hoa lên, ngập trong bùn, nổi đầy những chùm đom đóm đủ màu xanh đỏ.

Tâm trí nó bốc khói, cảm giác sắp chết là rất thật. Khí ô xy của hai lá phổi còn non càng gấp gấp hơn khi nỗi sợ hãi dâng cao tới đỉnh. Nó không còn biết tâm thức của nó đã đi đến tận đâu. Nó ngạt thở. Gồng người lên khi bàn chân người đàn bà tiếp tục đập lên đầu nó. Như con giun giãy giụa trong mỏ một con gà, nó lấy hai tay chống xuống mặt bùn, cố sức gồng nhưng vẫn không ngoi lên được. Chân nó đập hết sức nhưng bùn vẫn tuột trơn. Cuối cùng nó lấy tay bấu chặt vào chân người đàn bà. Nó chột hy vọng rằng ba ta sẽ tha cho nó.

Nhưng không, trời vẫn nắng. Xương sống nó lạnh toát như có luồng điện chạy qua.

Cuối cùng nó không còn hy vọng gì nữa. Người đàn bà đang đập trên đầu nó là một con quỷ chứ không phải là một con người.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 12

U mê

Ký ức đôi lúc cũng giống như một cơn mưa. Sau cơn giông tố, bầu trời sẽ thường sáng lại.

Mùa hè năm sau là một mùa hè rất đẹp.

Hoa dong nở đỏ cả một quãng đường dài và đám con trẻ con chế giễu thằng bé:

- Thằng bóng! Bóng! Bóng! Bóng! Hà bóng!

- Bóng! Bóng lại cái! Đồ thằng bóng!

- Đánh chết nó đi tụi bây ơi. Đánh chết thằng Hà bóng đi.

Thế là những cánh hoa dong mất đi vẻ đẹp hồn nhiên của chúng. Tất cả bọn trẻ như tìm ra được một nguồn hứng thú mới. Thằng bé bị chế giễu và làm nhục bắt đầu tranh nhau bẻ chúng để hút mật.

Chúng xúm vào hút chút mật ngòn ngọt hiếm hoi vì ở quê chẳng có nhiều quà vật. Hút mật xong, chúng vặt những cánh hoa màu đỏ rồi thi nhau gắn vào những cái móng tay, xòe ra khoe nhau rồi cười nắc nẻ. Thằng bé cũng đi theo bọn trẻ trên con đường đến trường.

Là một thằng bé lạ từ phố về nên nó luôn bị đám trẻ con xúm vào chọc ghẹo.

Trẻ con tưởng là hiền lành nhưng trong thế giới của chúng, trẻ con là những sinh thể ác độc nhất. Bọn chúng xún vào. Chúng xúm vào đánh nó. Một đứa lớn nhất trong bọn kéo xéch lỗ tai nó lên rồi quát:

- Nói ngay! Mà là bóng phải không?

Thằng Hà không chịu nói.

Thằng bé cố kiểng chân lên. Nó cứng miệng không chịu làm theo.

- Mà là bóng! Nói ngay đi. - Một đứa khác lấy cặp quăng vào bụng nó.

Đám con gái cười rộ lên ra vẻ khoái chí, đồng thanh hét lên: Bóng! Bóng! Bóng!

- Nói ngay. - Thằng to con nhất bắt thẩn đám ngay vào mặt nó. - Tao là bóng. Nói ngay! Nói như thế đi!

Ngay giữa lúc ấy có một thằng bé khác lên tiếng:

- Tụi bây ác vừa chứ! Thả nó ra. - Đó là một thằng bé tên Hiên.

- A ha! Thằng Hiên cũng là bóng luôn! Một đứa con gái rằng hô nói chen vào.

- A ha! Thằng Hà bóng, thằng Hiên cũng bóng luôn. Ha ha ha...

Tiếng cười của lũ trẻ thật tinh quái rộ lên, chúng say sưa trong thú vui mới. Thế là thằng to xác lôi thằng bé tên Hà lại gần thằng Hiên.

Bọn trẻ xúm nhau ấn hai thằng bé lại với nhau. Chúng nhảy cẫng lên reo hò. Rồi cả hơn chục đứa vừa trai vừa gái, thi nhau ném đá, hất cát và hả hê cười vì trò vui mới là phát hiện ra được hai thằng bóng.

Thằng Hà nhìn thằng Hiên. Tuy rằng họ chẳng thể cứu nó được nhưng dám lên tiếng bênh vực đã là một vị anh hùng. Thằng Hiên nhìn thằng Hà và cảm thấy tội nghiệp cho nó. Khổ thân! Không anh không em, cố mỗi một mình nên chẳng ai chơi với nó. Đã thế còn bị mất nạt luôn

Thằng Hiên cuối cùng vùng dậy, nó vớ lấy một cục đá thật to rồi vùng lên:

- Đứa nào mà còn dám đụng đến thằng Hà tao đập chết ngay!

Câu nói đồng dục như một mệnh lệnh đến độ thằng đầu têu trong bọn cũng phải chùn lại.

- Tụi bây ỷ đông bắt nạt người ta. Tao nói trước, từ nay tụi bây đừng bao giờ phá nó. Thả nó ra ngay!

Cuộc chơi bị khựng lại. Tiếng thằng Hiên cất lên sang sảng. Nó lại có ông anh tên Hiên, người nổi tiếng trong làng là khỏe đánh nhau. Bọn trẻ vì thế mà phải kiêng nể. Sẵn trong tay thằng bé lại có một cục đá to. Bọn trẻ biết rằng chúng đã đùa qua tay, nấn lại vài giây rồi cả bọn từ từ hiểu ngầm với nhau là cần phải rút lui.

Chỉ còn lại hai thằng bé đứng lại. Hoa dong vẫn nở gay gắt, chói chang và vô tư. Thằng Hà khóc. Nó tủi thân. Dù không muốn nhưng nó không ngăn được dòng nước mắt. Nó nhớ ba. Phải chi có ba, nó sẽ không sợ bất cứ một đứa nào. Đàng này mẹ con nó chẳng có ai để bảo vệ. Cánh cửa gỗ hàng đêm dù đã được cài then nhưng mẹ vẫn phải chấn thêm mấy thanh gỗ và hai thùng nước đầy để phòng kẻ gian. Thằng Hà nhìn thằng Hiên, nó cảm thấy an ủi hơn vì mình đang được bảo vệ.

Những giọt nước mắt kia là những lời cảm ơn chân thành của tấm lòng trẻ thơ đầy cảm động.

Thằng Hiên khoác vai thằng Hà rồi hai đứa đi về phía ngôi nhà gạch có sơn chữ thập đỏ. Màu sơn bây giờ đã ngả sang màu huyết dụ. màu hoa dong vẫn đỏ, gay gắt, chói chang...

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 13

Xôi nếp

Hà ngồi xuống vệ cỏ, anh nhìn Hiên đang nằm ngửa trên một tảng đá. Trời chiều thơm mùi rạ mới. Mây trắng bông bênh trôi, tạo thành

những hình thù kỳ quái, nhìn vào ai muốn bảo giống cái gì cũng được.

- Mây trên trời nhìn giống những con cừu bông, phải không Hà? Hiên nói và anh đưa mắt nhìn theo một đụn mây trắng như bông gòn. Hà không trả lời, giọng có vẻ nghiêm:

- Giờ này còn mây với gió. Bây giờ anh tính làm sao đây? U đã nhờ em nói với anh là anh phải lấy Oanh.

- Ai bảo em đi nhận lời mẹ? - Hiên hỏi lại, đôi mắt hướng nhìn khuôn mặt đầy vẻ căng thẳng của Hà.

- Không lẽ em từ chối được hay sao? Lấy lý do gì để mà từ chối? - Hà trả lời.

Cả hai cùng im lặng. Hóa ra nãy giờ là một cuộc đối thoại vô cùng nhát gừng.

- Thôi đừng nói chuyện này nữa, chán lắm! - Hiên xoay người lại, vùi mặt vào đùi Hà. Mùi thơm của da thịt pha lẫn với mùi rá khiến Hiên cảm thấy khoan khoái dễ chịu một cách lạ thường.

- Lấy vợ nghĩa là anh sẽ mất em, bộ em chịu vậy sao? - Hiên cười, hình như anh không muốn nghiêm túc trong lúc này.

- Cứ nói giỡn hoài. Bây giờ anh tính sao? - Hà vẫn nghiêm túc.

Để cho em quyết định tất cả đấy! Tính hộ anh đi! - Hiên bật cười rồi bất chợt cắn vào đùi Hà một cái thật mạnh.

Hai người thanh niên yêu nhau. Cả làng không ai biết đến điều đó.

Hà đẹp trai và bây giờ con gái trong làng Hà là những đứa ngày xưa hay chọc ghẹo đánh đấm Hà bỗng thay đổi hẳn thái độ. Lắm đứa còn ra miệng chọc ghẹo Hà một cách lộ liễu đến độ lố bịch kệch cỡm.

Hiên thì vạm vỡ to cao, khỏe như vạm. Khỏi bà mẹ đã hau háu nhìn vào bản lưng to và hai bộ đùi chắc nịch của Hiên tỏ vẻ rất thèm thuồng. Họ nghĩ đến những đứa cháu khỏe mạnh và con gái họ sẽ không phải khổ sở vì Hiên vừa khỏe vừa chịu khó.

- Hai thằng ấy đúng là biết chọn bạn mà chơi. Chẳng lâu lỏng như những con cái nhà khác.

Có người còn nói với chồng như thế này:

- Giá mà gả cái Vui cho thằng Hiên rồi gả cái Mừng cho thằng Hà thì đúng là nhà ta có phúc.

Đã có người xa xôi đánh tiếng với cô Mẹ và bà Nhụ nhưng chẳng ai dám hứa hẹn gì. Thằng Hà bây giờ làm thợ may, còn thằng Hiên thì làm vườn. Gặp con gái thì hai thằng chẳng thằng nào ra vẻ long sông sọc, bần bực lên. Người đứng đắn như thế chưa chắc đã chịu con gái nhà họ. Nhưng giấc mơ thì đẹp mà lại chẳng mất tiền mua, thế là người ta tranh nhau, tha hồ mơ, tha hồ ước.

- Em không muốn anh lấy vợ, nhưng em cũng không thể giữ anh lại được. - Hà nói, trong câu nói có chứa những giọt buồn xa vắng. Ở đời toàn chuyện nhưc đầu! - Hiên ngội bật dậy, hai tay khoanh lấy đầu gối.

- Anh lấy Oanh thì mẹ anh sẽ không buồn. Oanh cũng không mang tiếng là gái chửa hoang. Cuối cùng thì chúng ta vẫn phải...

- Phải làm sao? Em có hiểu em đang nói cái gì hay không Hà? - Hiên muốn cắt ngang câu nói của Hà nhưng anh nén lại.

- Cuối cùng thì... chúng ta không thể làm gì ngoài một điều...

- Ngoài điều gì? Hiên không kèm chế được nữa.

- Chúng ta phải đi thật xa. - Hà nhìn thật sâu vào mắt Hiên rồi trả lời.

- Em muốn đi xa à? Đi đâu? Chúng ta có thể đi được đấy! Anh và em... - Có chút phấn khích lộ ra trong giọng nói của Hiên.

Hà lắc đầu:

- Nhưng chúng ta không đi được đâu, mẹ em chỉ có mình em. U cũng chỉ có anh là trụ cột. Anh Hiên bỏ nhà đi rồi, anh không thể đi như anh Hiên được.

Hiên xoay người, hôn nhẹ vào lưng Hà:

- Thế thì tại sao em nói đến chuyện ra đi? - Hiên nói, có pha chút bối rối.

Hà bóp trán, giọng nói thật buồn:

- Chúng ta sống và vẫn phải mơ ước. Đây là điều chúng ta nghĩ mỗi khi chúng ta bất lực.

- Nói thật nhé, anh cũng không biết nữa. Thấy mẹ anh cũng tội. Thấy Oanh, anh cũng tội. Thấy em, anh càng tội hơn! - Hiên nói, giọng rất buồn, chan chứa thành thật.

- Chúng ta không có nhiều lựa chọn. Em và anh không thể chống lại tất cả mọi người. - Hà đưa mắt nhìn về phía chân trời bây giờ đang đỏ rực như một lò than hồng

- Chúng ta chẳng chống lại ai cả, chúng ta chỉ sống cho nhau. Anh và em, - Hiên cãi lý.

- Đó là điều ích kỷ. Chúng ta..., hơn nữa... Anh không nhận ra là sẽ chẳng có ai ủng hộ chúng ta cả hay sao?

- Cũng chẳng có ai phản đối, mình không đụng chạm gì đến người khác. Ai có quyền can thiệp vào chuyện chúng mình? - Hiên lý sự.

- Anh chẳng hiểu gì cả, làm ơn động não đi. - Hiên cố gượng cười nhưng không cười được.

- Vậy là em đã không còn yêu anh, phải không Hà? - Hiên nói, rất trẻ con.

- Đừng nói như vậy mà! Anh hiểu lòng em hơn ai hết. Anh nói gì mà nghe kỳ vậy? - Hà bóp vào vai Hiên như muốn khẳng định điều mình vừa nói.

- Thế nghĩa là thế nào? Tại sao em muốn anh lấy vợ?

- Vì đây là một cơ hội... - Hà cắt ngang câu nói của mình.

- Cơ hội gì?

Im lặng, cả mây trên trời cũng đứng lại.

- Trả lời anh đi! - Hiên giục Hà.

Hà không nói gì cả. Rạ dưới chân ruộng hình như cũng sốt ruột, đồng tai lên lắng nghe.

- Tại sao lại là cơ hội? - Hiên lấy tay xoay người Hà, mặt đối mặt.

- Em đã nói rồi. - Hà xoay mặt đi. Hình như anh không muốn Hiên nhìn thấy mình đang đè nén cảm xúc.

- Em nói cái gì?

- Chúng ta không có nhiều lựa chọn.

Nói xong Hà đứng bật dậy. Anh lay chân đá tung hòn cuội dưới chân:

- Đây là cơ hội để chúng ta nhận ra điều đó. Anh đã hiểu rồi hay chưa?

Nói xong Hà vụt chạy như một con ngựa điên. Cánh đồng dưới chân Hà như nhấp nhô. Hiên bật dậy đuổi theo sau Hà. Hai người họ đuổi nhau lao thẳng về phía chân trời. Một người chạy tròn hiện thực và một người không bao giờ muốn mất đi hiện tại.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 14

Vu quy

Cuối cùng thì đám cưới cũng được tổ chức, cô dâu là Hà Thị Oanh và chú rể là Bùi Văn Hiên. Công ai là người đứng ra làm mối thì chẳng ai biết ngoài mỗi một người là cô dâu.

Hôm ấy Oanh cất tiếng trước, cô không xưng hô như thói quen mà gọi Hiên bằng anh:

- Đáng lẽ em không muốn tìm anh, nhưng em thương mẹ của em.

Hiên ngồi trên cây cầu bắc qua một dòng suối mùa khô, đôi mắt nhìn xuống lòng suối cạn, tâm can rối bời bời.

- Chúng ta sẽ thành vợ chồng. Nhưng... - Oanh lại nói tiếp câu nói vừa ải rồi rạc không trọn vẹn.

Hiên vẫn ngồi, đôi mắt nhìn vào một hòn đá nằm giữa lòng suối cạn.

- Em biết anh đã có người yêu... - Oanh chợt rụt câu nói lại.

- Sao Oanh biết? - Hiên hỏi, một câu hỏi băng quơ nhạt nhẽo. Hình như anh chẳng bao giờ được tập trung và định thần vào đạo gần đây.

- Em đoán thế. Nhưng em vẫn cố nấn nỉ anh. Em vẫn hy vọng.

Hiên quay mặt nhìn Oanh vì anh nghe được tiếng nấc. Trên khuôn mặt người con gái là hai vệt nước dài.

- Kìa Oanh! - Hiên nói câu này chợt dâng lên một cảm xúc hằn học với người anh ruột của mình.

Oanh lấy tay gạt nước mắt. Trên khuôn mặt bây giờ là một làn nước đã tràn lên quá nửa khuôn mặt.

- Oanh ơi! Đừng khóc nữa mà, chuyện gì rồi cũng sẽ qua...

- Em chẳng còn gì hy vọng ngoài anh! - Oanh nấc lên. Chẳng hiểu sao thái độ của người con gái lại mềm yếu đến thế. - Mẹ em khóc hoài. Em lại không muốn làm nhục gia đình. Anh cưới em rồi sau này ly dị cũng được. Hãy mở cho em một con đường sống!

Hiên dù sao cũng là con người chứ chẳng phải là gỗ đá. Trong anh vẫn còn chút tình người sót lại. Đàn ông bao giờ cũng có nhiều mái nghĩa hiệp trong người. Nước mắt con gái bao giờ cũng là thứ xúc tác đầy quyền lực nhất. Hiên vòng tay khoác lên tấm vai mịn của Oanh. Lạ thật, anh nghĩ ngay đến Hà:

- Kìa đừng khóc. Để từ từ anh tính cho...

- Cái bụng của em không thể chờ được - Câu nói đơn sơ chân thành làm lồng ngực Hiên nhói lên.

- Thế thì phải làm sao đây hả Oanh? - Hiên bóp nhẹ vào vai người con gái.

- Hãy cưới em trước, rồi sau này anh bỏ em cũng được! - Oanh rõ ràng van xin một lối thoát chứ không cố tình làm khó Hiên.

- Oanh phải nín đi chứ! Cưới thì cưới, khóc có hại cho em bé lắm.

Nói xong câu ấy, Hiên biết mình đã phản bội Hà. Anh cảm thấy xấu hổ và tự khinh rẻ chính mình. Một cảm giác mà chưa bao giờ anh trải qua. Chả trách được Hiên, cảm xúc con người không phải là gỗ đá. Nó là nước, mà đã là nước thì làm gì có hình có dạng để bảo là lúc nào cũng định hình bất biến.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 15

Ốc Luộc

Mùi hoa bưởi đầu mùa thơm lừng cả một góc sân. Tiếng bà phó Quản đang đảo dừa rang lạc trên bếp để giã muối vừng cho buổi hàng xôi sáng mai nở nghe tanh tách. Ngoài sân, trên chiếc xích đu được cất ra từ một cái lớp xe máy cày, cột treo trên cành bưởi già, Oanh đang ngồi trên ấy. Hà ngồi bên cạnh trên một góc xoài bi chặt ngang làm thành cái ghế.

Ánh lửa trong bếp của bà phó Quản đang nhảy múa, hắt ra sân một thứ ánh sáng đỏ như màu ớt chín nửa quả. Muối vo ve bay, chúng lười biếng, hình như thích trêu người chứ không chịu cắn người ta.

Hà lên tiếng:

- Oanh biết là mẹ anh Hiên thương Oanh lắm không?

- Bác ấy tốt bụng lắm. Ai bác ấy cũng thương cả.

Hà moi trong túi áo ra một gói thuốc. Xòe diêm châm thuốc, xong, anh nói tiếp:

- Hà sang đây là có một việc, khó nói nhưng cũng phải nói ra.

- Hà cứ nói đi!- Oanh hình như cũng hình dung ra câu chuyện phần nào qua cách rào trước đón sau của Hà.

- Hà nghĩ oanh nên đi gặp anh Hiên?- Hà rít một hơi thuốc thật sâu rồi thở mạnh ra một làn khói trắng.

- Tại sao?- Oanh hỏi cộc lốc.

- Vì anh hiên là người tốt. Oanh lại mang thai cho nhà anh ấy!

Nghĩ nhanh một giây rồi Oanh hỏi:

-Tại sao Hà lại qua đây? Có phải bác Nhụ nhờ Hà qua đây để nói chuyện với Oanh, đúng không?

- Bác Nhụ chỉ nhờ Hà khuyên anh Hiên thôi. Nhưng khuyên anh ấy thì chỉ có mỗi Oanh mới khuyên được. Hà biết Oanh ngại. Anh Hiên tốt lắm, Oanh đừng bỏ lỡ một cơ hội.

Hà nói và trong lòng anh cảm thấy thật buồn. Phải chi anh được là Oanh, phải chi anh là một người con gái.

- Sao Hà lại tốt với mọi người thế?- Oanh hỏi

Hà rít một hơi thuốc thật dài, ém khói. Một phút sao mới trả lời:

- Đây là chuyện nên làm. Một cơ hội.

-Nhưng anh hiên đã có người yêu. Cô ấy nhất định là phải đẹp và dễ thương. Hà có biết người ấy không?- Oanh có vẻ hiếu kỳ.

Hà nhói đau, anh biết mình thật lòng yêu Hiên. Nhưng cuộc đời

không thể có những công bằng. Thu hết can đảm. Hà nói dối Oanh cũng như anh đang nói dối chính mình:

- Anh Hiên không có người yêu nào cả. Anh ấy chỉ ngại Oanh rồi nói dối như thế thôi!

- Sao Hà biết? Chính miệng anh Hiên đã nói với Oanh là anh ấy đã có người yêu.

Câu nói của Oanh càng khiến Hà thêm cay đắng. Thì ra Hiên yêu Hà thật. Anh chính là người yêu của Hiên. Hà định nói: và chúng ta không có nhiều lựa chọn. Nhưng anh chỉ lẩm bẩm nghĩ một mình như thế. Một chút an ủi nhen lên trong lòng anh. Nhưng trong lúc này anh cảm thấy buồn nhiều hơn là hạnh diện. Cố gắng lắm Hà mới nói tiếp được:

- Hà biết là anh ấy chưa có người yêu nào khác!

- Tại sao Hà nghĩ thế? - Oanh hỏi, giọng cô có vẻ quan tâm hơn.

- Là bạn thân với nhau. Hà hiểu anh Hiên chẳng nói dối bất cứ chuyện gì.

Hà biết là mình đang nói thật, Hiên chưa bao giờ nói dối Hà. Người con trai cảm thấy dễ thở hơn, Bao giờ cũng thế, được nói thật là một điều dễ chịu nhất.

- Thế thì Hà bảo Oanh phải nói với anh Hiên như thế nào bây giờ?

- Oanh cứ bảo với anh ấy là Oanh rất cần anh ấy.

- Ngại chết đi. Ai lại làm thế bao giờ.

- Chúng ta không có nhiều lựa chọn. Hãy nghĩ đến bác Nhụ, đến chị, đến em bé, đến những người xung quanh, nhất là đến anh Hiên.

Đấy cũng chính là nguyên do Oanh đi gặp anh Hiên.

Rồi cuối cùng hai nhà quyết định làm đám cưới. Oanh cũng không vui vì câu chuyện vừa như như cảm mà Hiên thì bị đẩy vào con đường cùng quẩn. Hà đau khổ không kém. Chỉ có bà Nhụ và bà Phó quản là 2 người trong bụng vui mừng như mở hội.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 16

Gừng Cay

Giá như hôm ấy Hiên không ra đồng dắt con trâu nai họ bác Chanh về nhà thì Hà đã chết ngoài cánh đồng.

Sau khi ấn cổ Hà xuống bùn đen, đập cho thêm mấy cái nữa mới hả cơn thù hận của mình, người đàn bà dùng dùng bỏ đi. Cũng khó trách chị ta đố, người đàn bà đã mất sạch hạnh phúc. Chị là vợ người đàn ông bệnh lao. Mẹ của thằng bé ấy đã phá nát hạnh phúc gia đình của chị. Khoảng ruộng mạ bị xéo nát. Tất cả những hành vi của chị đều là kết quả của một sự hận tình.

Cuối cùng chị ta mặc xác Hà nằm song sượt trên bùn cát.

Hiên nhìn thấy xác Hà từ xa vội chạy ủa lại. Lật ngửa Hà lên thì mặt của Hà cũng đầy bùn đặc. Nhanh tay Hiên vét bùn khỏi mũi của Hà rồi xốc cho Hà ngồi thẳng dậy. Hà mở mắt, cay vì bùn rồi ho sặc sụa lên. Chỉ chậm lấy một phút thôi, cô Mệ phải xé khăn tang mà khóc con rồi.

Hiên lấy tay vục nước rửa mặt cho Hà. Nó chặt cổ diều dính bết trên khuôn mặt thẳng hà. Hai đứa người dính đầy bùn nhão. Hà giáo dác nhìn quanh. Mặt trời sang rực và mùi bùn vẫn ngập đầy trong óc. Hai bàn tay của Hà trắng bệch, nhăn nhúm vì thấm nước quá lâu. Cái chai thủy tinh nằm chổng chơ, lều bều nổi xác mấy con cá đang thoi thóp thở bên trong, bụng chúng ngửa lên trời. Cạnh đấy là cái rổ nhựa đã bị người đàn bà đập nát.

- Chuyện gì thế này, hả?

- !!!

Hà xấu hổ không dám nói ra. Hay ho gì khi kể mình bị người ta đánh.

- Có người đánh mày đúng không?

- ...Hà lắc đầu. Nó chẳng muốn kể chuyện này cho ai nghe cả.

- Mày đã thờ dc chưa? - Hiên hỏi thẳng bạn nhà từ thành phố dọn về đây.

Hà gật đầu, mặc dù thằng bé vừa khắc ra một thù đờm màu đen, nhều nhão.

- Ra kia tắm đi rồi còn về nhà. - Hiên giục bạn.

Nói rồi Hiên giục Hà dậy, hai đứa trẻ đưa nhau ra 1 cái đĩa nhỏ. Hiên thoát nước rửa mặt cho Hà. Thằng bé bật khóc. Nó lại nhớ ba. Hiên cười diễu nó:

- Con trai mà hay khóc, như là con gái ấy. Hèn gì tụi nó gọi mày là bong cũng là phải.

Hà không cảm thấy xấu hổ, thằng Hiên đang nói thật. Hành động thằng Hiên cao đẹp như một người anh ruột. Hà cảm thấy yên tâm tất cả những điều thằng Hiên nói. Nó không bao giờ tự ái với thằng hiên. Vừa tắm cho Hà thằng Hiên vừa dạy dỗ:

- Phải như tao đây này. - Nói xong thằng bé gồng cánh tay của mình khoe ra 1 con chuột to bằng một quả dưa leo. - Nhút nhát như mày

chỉ tổ để cho người ta bắt nạt.

- Máy giờ rồi, anh hiền?- Tự nhiên Hà nói. Nó thấy mình nhỏ bé hơn thằng Hiền rất nhiều.

- Chừng độ 3 giờ, mà mày đâm ra đây làm gì thế? Ai đánh mày vậy? Để tao nói với anh Hiền trả thù cho.

- Đi hớt cá lia thia rồi bị té.- Thằng Hà nói dối.

- Ngã mà cũng không đứng dậy đc, yếu xiu như con gái, tội nó kêu là bóng cũng đúng lắm!- Nói xong hiền phá ra cười.

- Thằng Hà cũng cười theo. Tự nhiên nó nghĩ là thằng hiền nói rất có lý. Rửa mặt cho thằng Hà xong, thằng Hiền ra tháo dây cột trâu nái cho bác Chánh. Rồi hai thằng bé lững thững đi về ngôi nhà gạch có sơn một chữ thập đỏ đã bạc nước sơn.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 17

CỎ LÁC

Mọi người ào ạt đổ xô đi trồng cây cà phê. Đây là một phong trào mà người ta nghĩ sai tay của họ luôn vào ruột tượng của thần Tài thật ra không khó lắm. Người ta cày tung những ruộng mía lên để chằng dây đào lỗ cắm cọc để chuẩn bị hạ con giống. Những gia đình không có đất làm mía quay ra tiếc hùi hụi vì ruộng nước không thể trồng cà phê được.

Hiền chạy sang nhà Hà. Miệng oang oang lên:

- Cuối cùng bà già đồng ý cho làm cà phê rồi – nói xong Hiền đâm mạnh vào lưng Hà một cái.

Đau! Làm như lưng người khác và ván cây vậy! - Hà bị Hiền đâm, mũi kéo cắt lệch vào đường phần trên tấm vải màu vàng chanh.

- Thì tao vui thì tao đâm! Mày đang may áo cho ai vậy? - Hiền hỏi.

- Cho khách! - Hà trả lời, chàng trai mười sáu tuổi mỉm cười hóm hỉnh.

Ai không biết là may cho khách, nhưng khách nào mới được chứ?

Nói xong Hiền đứng lên đi ra cái tủ kéo và mở ngăn lấy ra gói thuốc lá La Ngà. Có vẻ mọi sinh hoạt trong nhà thằng Hà, thằng Hiền đều biết rất rõ. Nó bỏ một điếu ngậm vào miệng rồi hỏi:

- Hết tiền hút Trị An rồi sao mà hút La Ngà thế này?

- Hút thuốc chùa còn đòi hỏi? - Hà quay mặt nhìn Hiền rồi bật lên

cười, chủ yếu nó mua thuốc để thằng Hiền hút.

- Dám chơi tao! - Hiền nhái giả giọng tiếng người miền Nam, nghe sượng như sắn nước. - Ngày mai mày có rảnh không?

- Có chuyện gì vậy? - Hà vẫn tiếp tục cắt áo cho khách.

- Rảnh thì sang đào lỗ cà phê với tao!

- Ông Hiện đi đâu rồi? - Hà hỏi.

- Cậy nhờ được gì ông ấy mà nói! Chạy rông như chó #### suốt ngày ngoài đường.

Muốn giúp hộ việc cho Hiền, hôm ấy Hà may cố cho xong chiếc áo sơ mi của khách để được sang giúp Hiền. Hôm sau Hà sang bên nhà Hiền khi trời còn chưa sáng rõ. Bà Nhụ đang dỡ tay nấu nồi cám lợn, miệng đe con chó cái đang sủa mừng Hà.

Cánh cửa để ngỏ, Hà bước vào trong.

Căn nhà này đã quá quen thuộc với Hà. Anh chàng tiếng thẳng vào phòng ngủ của Hiền, định bụng sẽ khua khoắng để khiến cho thằng bạn thân phải giật mình.

Bao giờ cũng thế, Hà luôn vui vẻ khi Hiền nhờ mình làm một công việc gì đó. Thành ra khi nghe tin Hiền nhờ mình sang phụ đào lỗ trồng cà phê, Hà không những sẵn lòng mà còn rất vui, rất hăm hở là đằng khác. Đây cũng là lý do tại sao hôm nay nó qua nhà thằng Hiền từ sớm. Từ trong sâu thẳm, thằng Hà luôn coi thằng Hiền là người anh ruột của mình. Chả là bao giờ đi đâu Hiền cũng bênh vực, bảo vệ cho Hà một cách rất đặc biệt.

Vào giường của Hiền. Hà thấy anh Hiện nằm ở phía trong, mặt anh quay vào vách, vẫn đang ngáy rất to. Anh Hiện nhỏ con hơn Hiền nhiều nên Hà nhận ra một cách dễ dàng.

Hiền nằm ngoài, ngủ cời trần, ngực phanh ra, bắp thịt nở như hai vàng bánh đúc. Bật chột Hà đứng lặng im nhìn Hiền đang ngủ. Rà từ đầu đến chân, Hà dừng mắt lại như một lực hút không sao cưỡng lại được. Nó nhìn thấy nơi hai tiếp giáp đùi của Hiền, vải quần dựng lên như vải của một túp lều. Bất ưng nó cảm thấy máu trong cơ thể nhộn nhịp khác thường. Nó biết chính cơ thể nó cũng đang có những diễn biến tương tự. Có điều thằng Hiền vô thức còn nó thì hoàn toàn ý thức. Một túp lều con. Một cây cột lều lâu lâu cử động. Dương vật của người thức và của người ngủ đều đang cương cứng.

Lặng lặng bỏ ra ngoài, Hà biết hình như có một điều gì đó thật khác thường đang xảy ra. Nó biết cảm giác giữa nó và thằng Hiền hình như không còn như trước đây nữa. Vuông ngực nở rộng. Khuôn mặt hiền hòa trong giấc ngủ. Một chiếc lều con. Máu không thể nào không rầm rập chạy.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 18

CÁT CHÁY

Nắng hong như rang. Bà Nhụ đem ra ngoài một rổ lạc luộc. Giọng bà ân cần gọi:

- Hà, Hiền ơi nghỉ giải lao ra ăn lạc luộc!

Nghe tiếng bà Nhụ gọi, hai thằng bè đang tuổi thiếu niên dừng tay rồi vù lại chạy, vút cả cuốc thuổng và dây đo ra đây.

Hà chạy trước, Hiền đuổi theo sau.

Hứng chí, bất ngờ Hiền đẩy mạnh Hà, tưởng là chỉ đẩy cho vui, ai ngờ Hà mất đà ngã lăn quay trên nền đất cày còn mịn xốp. Hiền mất đà ngã theo. Hai người họ ngã chồng lên nhau. Hà nằm ngửa, Hiền nằm úp. Giao điểm của tiếp xúc là một khu vực nơi vùng kín. Mặt Hiền chùi vào mặt Hà. Hơi thở thơm mùi đất. Hiền phá sắc lên cười. Còn Hà cảm thấy xốn xang, khoan khoái. Một cảm giác thật nhẹ nhàng êm ái. Chưa bao giờ nó cảm thấy như thế trước đó.

Lạc ở đâu ra thế hả mẹ? - Hiền hỏi, lòng vui phơi phới vì tương lại có một vườn cà phê trĩu quả.

- Mua chưa đào đâu ra? - Bà Nhụ thật thà nói.

- Thằng Hà không thích ăn lạc luộc đâu. Để con ăn hết cho – Hiền cười. Hình như cu cậu trong lòng đang rất phấn chấn.

- Tham lam! - Hà định nói thế nhưng nó kịp cản lại. Quay sang nhìn bà Nhụ, nó nói:

- Chắc ngày mai xong, u ạ!

- Mai cái gì! Phải xong trong ngày hôm nay. - thằng Hiền vừa nói, nó vừa ném vỏ lạc vào mặt Hà.

Hà cảm thấy vui vui, một niềm vui không định hình rõ rệt. Một cảm giác lẩn cấn nhẹ nhẹ. Trong đầu nó chợt hiện lên cái cảnh buổi sáng khi bước vào giường ngủ của Hiền. Một túp lều vải, căng cứng, cử động. Nó cố xóa đi điều đó trong đầu nhưng không xóa được. Mặt nó thẩn ra vì những tư tưởng lạ lùng mà nó chưa bao giờ cảm nhận được. Dù sao thì trong đầu nó thằng Hiền vẫn là một thằng bạn thân thương gần gũi nhất.

- Ăn đi cha nội! Đùa có mỗi câu mà cũng tự ái! - Hiền vực hẩn một nắm lạc trong rổ rồi đưa cho Hà.

Nó đón lấy, cảm giác thật dễ chịu, trù mển. Đã nhiều lần thằng Hiền

quan tâm chăm sóc cho nó nhưng chưa bao giờ thằng Hà cảm thấy ấm áp như lần này. Đưa tay đón lấy nắm lạc, trong lòng nó dâng lên những miền cảm xúc khó diễn đạt. Một cảm giác pha trộn giữa tri ân và cảm mến. Nó nhìn vào mắt Hiên, quả tim chợt đập lên một cách nhểnh nhít, lạ thường.

- Say nắng à? Liệu có làm được nữa hay không? - thằng Hiên có vẻ lo cho thằng Hà sức yếu phải bỏ cuộc ngang. Mục tiêu của nó là phải đào cho xong ba trăm lỗ hạt cà phê hôm nay.

Thằng Hà chẳng hiểu được những gì thằng Hiên nói, nó chỉ nghĩ là thằng bạn quan tâm đến nó. Cảm giác ấm áp vì thế lại càng dâng lên. Thằng Hà lắc đầu:

- Không sao cả! Đào đến chiều luôn.

Nói xong nó mỉm cười. Một nụ cười chỉ có quả tim nó mới biết được ẩn ý đằng sau nụ cười ấy.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 19

DẬT DỪA

Bà Nhự làm thịt con gà mái già đã không còn đẻ trứng được nữa. Chẳng phải là bà tiếc rẻ, đem ra chợ bán thì thừa tiền làm cơm nhưng hôm kia bà nghe Hiên bảo là thêm món gỏi gà bóp với rau răm. Trong lòng bà Nhự có vẻ luôn giành sự trù mến cho thằng con hự, tuy không nói ra nhưng bao giờ bà cũng chiều thằng con trai cả. Săn hôm qua Hiên bảo:

- Con nhờ thằng Hà sang đào lỗ cà phê giúp đấy! Mẹ nhớ linh động kiếm cái gì kha khá làm cơm, mẹ nhé!

Thế là sổ phận con gà đã được định. Hôm nay trong lúc hai đứa đang phơi nắng đào lỗ cà phê thì bà Nhự bảo cô con gái cả:

- May bắt con gà mái dầu rồi chuẩn bị cắt tiết dần đi là vừa đấy.

- Sao nhà ta hôm nay lại ăn sang thế? - cô con gái cả vốn là người có tính tần tiện nên hỏi mẹ.

- Nhà có khách – bà Nhự trả lời.

- Ai mà quan trọng thế? - cô con gái hai phút sau mới hỏi tiếp.

- Thằng Hà nó sang đào lỗ cà phê cho nhà mình.

Cô con gái định nói:” Thằng Hà mà cũng gọi là khách!” Nhưng cô lại thôi. Cô nghĩ đến thằng bạn của đứa em, nó làm thợ may, có khuôn

mặt nho nhả, trông như học sinh, giọng nói mềm và nhẹ. Sống mũi thẳng, đôi mắt hình như bao giờ cũng có điều muốn nói. Mái tóc đen và mượt, hai hàng chân mày đen và rậm, đôi môi màu son nhẹ, hàm răng trắng và đều, bàn tay có những ngón thon dài, ngắn cổ cao và nhỏ, cằm chẻ gọn, hai má lúm đồng tiền thật dễ nhìn. Nước da trắng mịn. Mỗi lần nghĩ đến Hà, cô đều nghĩ đến một người chồng, một người cha tốt. Nhưng mà khuôn mặt ấy hơi có quá nhiều nữ tính. Con gà mái dầu ban sáng còn quanh quẩn dưới bếp nhặt cám vụn bây giờ đã trở thành món gỏi bắp cải trộn với rau răm, món đu đủ xào có rắc hạt tiêu bắc, hai đĩa luộc chặt toàn thịt ức và đùi, một bát miến nấu với cánh cò và bộ đồ lòng. Tất cả đều được xếp gọn ghề trên cái phản gỗ. Cô Mẹ cũng được mời sang ăn cơm. Chả là cả hai đều là chỗ hàng xóm thân quen.

Hiện khuôn về một chai rượu, màu rượu đục lờ lờ, cổ chai được vít lại bằng một nắm lá chuối khô vo tròn lại. Có cả lạc rang và bánh đa. Tất cả đều do mẹ đưa tiền cho Hiện đi mua.

Mọi người ngồi cả trên phản. Hà ngồi giữa hai bên anh Hiện và Hiên, ba người đàn bà ngồi ghé vào nhau. Một nồi cơm bằng gang đặt trên cái rế cũ, bồ hóng đóng đen quanh mép nồi. Mùi cơm và mùi thịt, hòa cùng mùi rượu tỏa ra thơm khắp cả gian nhà hẹp. Một đôi đũa cả to kênh được cắm ở ngay cạnh nồi cơm.

- Thôi mời mẹ, mời cô Mẹ, mời các vị cùng ăn cơm – Hiện to mồm nói.

- Hôm nay nhà ta đặc biệt đón chào một anh hùng lao động! - nói xong Hiên lấy tay bóp mạnh vào đùi Hà. Cả nhà phá lên cười.

- Thăng Hà thì trói gà không chặt, anh hùng gì! - cô Mẹ lên tiếng.

Hà chẳng nói gì cả. Cảm giác khi Hiên lấy tay bóp vào đùi nó thật dễ chịu. Một cảm giác lạ lùng như một dòng xung điện chạy, gai gai nơi cột sống ở cuối đáy thắt lưng.

- Thăng Hà hôm nay giỏi lắm! Cứ tưởng chỉ biết cầm kéo, hóa ra cầm cuốc cũng không tệ lắm. Thưởng cho mày cái phao câu! - Hiên nhanh tay gấp cho bạn cái phao câu gà. Nó đã tính kỹ, không nhanh thì anh Hiện sẽ gấp trước.

Mặt Hà đỏ lên. Cảm giác được người khác quan tâm ra mặt bao giờ cũng khoan khoái dễ chịu. Nhìn cái phao câu hình tam giác nằm gọn trong cái bát sành men trắng, trong như ngọc, Thăng Hà nghĩ đến một cái hình tam giác, đến hình tứ giác, đến hoạt cảnh ban sáng khi nó vào giường ngủ của Hiên.

- Thường cho anh hùng lao động một chén diệu ! - Hiện rót trong chai ra một ly rồi đưa cho Hà.

- Ấy chết! Em nó không uống rượu được đâu! - cô Mệ can vào.

- Chả có mấy khi vui thế này, làm một bát nhá! - Hiện đón lấy chén rượu làm bằng đáy ống tre, một tay quàng qua vai Hà, một tay cầm chén rượu đưa lên sát miệng Hà. Mùi cay cay, nồng nồng, ngửi từ xa thì thơm nhưng ngửi gần thật khó chịu.

Hà lắc đầu. Đúng như mẹ nói, cu cậu chẳng bao giờ thích uống rượu. Hiện bóp nhẹ vào vai Hà, giọng nói hồ hởi, đầy phấn khích:

- Há mồm ra, một chén thôi! Nhanh lên!

Hà chẳng hiểu làm sao cứ lan man suy nghĩ về cái bóp vai. Bàn tay của Hiện thô ráp do cầm cuốc nhiều hơn đũa ăn cơm, lan tỏa một cảm giác ân cần. Hà há miệng ra tự nguyện rất lạ lùng. Hiện dốc chén rượu vào miệng Hà, cu cậu ho sặc lên. Cả nhà lại phá lên cười nữa. Cảnh bữa cơm cứ gọi là vui như ngày tết.

Rượu chạy ủa xuống thực quản, thấm rất nhanh qua thành bao tử. Các dây thần kinh nhanh chóng tiếp cận với hóa chất lạ. Chỉ trong có vài giây mà bụng Hà nóng ran lên. Sau đó chừng vài phút thì anh cu thấy đầu mình choang chóng, lâng lâng, một cảm giác hay hay, dễ chịu.

Người ta vừa ăn vừa nói chuyện. Hiện nhai xương gà như người ta nhai ngô rang. Cánh đàn bà khéo léo ý tứ chỉ gắp xương cho mình và gắp thịt cho người khác. Hà mệt vì cả ngày làm việc nhưng tự nhiên không thấy đói. Được ngồi bên cạnh Hiện và hình như là lần đầu tiên nó cảm thấy thật dễ chịu, khoan khoái và hạnh phúc. Quên cả chuyện ăn uống.

- Chén diệu ban nãy là của anh Hiện. Chén này là chén diệu của anh Hiện. - thằng Hiện với tay lấy chai rượu đặt cạnh đùi Hiện bây giờ đã vơi quá một phần ba.

- Đừng cho em uống nhiều quá! - cô Mệ lại chen vào, quay sang nhìn con trai cô nói:

- Liệu không uống được thì đừng có uống.

Hà không có bất cứ một phản ứng nào. Chén này là chén diệu của anh Hiện. Cậu nói thật dễ nghe, chan chứa một cảm xúc diệu kì. Hà nghe thấy tiếng nó nói, yếu ớt.

- Ép người ta hoài, cha nội!

- Ép gì? Rượu này là rượu tình rượu nghĩa. Chén rượu chi huynh chi đệ. Ép gì mà ép. - Hiền lại lấy tay quàng lên vai Hà, tay nâng ly rượu lên đưa vào miệng bạn.

- Rượu này ngon đấy! - Hiền đế vào.

Hà lại há miệng ra một cách vô thức, lần này rượu không khó ngửi nữa. Nó cảm thấy trọng lực cánh tay của Hiền đặt trên vai nó thật rõ. Dòng xung điện tỏa ra từ cánh tay thẳng bạn. Nó muốn suốt đời sẽ cứ được nhận những cảm xúc dễ chịu này. Một cảm giác được che chở, được trân quý, được quan tâm.

Rượu lại chảy ừng ực xuống. Thằng Hà bắt đầu thấy choáng. Cơ thể vùng vẫy như lá cỏ gặp cơn mưa rào mát rượi. Cao hứng, với tay lấy chai rượu, Hà tự nhiên rót ra nửa chén rồi đưa cho cô Mẹ:

- Mẹ cũng làm nửa chén cho vui!

Cả nhà vỗ tay tán thưởng. Không khí chợt bừng lên như ngày cổ. Cô Mẹ được mọi người xúm vào cổ vũ. Cô nhẹ nhàng đón chén rượu từ tay con trai rồi đưa lên miệng uống. Cả nhà lại vỗ tay. Không khí vui như đang mở hội.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 20

MÈ XỪNG

Người ta bảo nhau sẽ làm cỗ cưới phiên phiên thôi. Dù sao thì Oanh cũng đã ăn cơm trước keng. Giai trên gái dưới rồi chữa vạ ra. Thế mới có chuyện ông bà phó Quản cảm như cho không con gái. Mà câu nệ làm gì chứ! Cơm đã vãi ra thì sao hốt lên mà không có sạn. Có người còn độc mồm hơn:

- Nói kín thôi, bên bà Nhự không khiêng cau sang thì nhà bà phó cũng chẳng làm gì được. Cọc đi tìm trâu thì chả khác nào nắm dao đằng lưỡi.

- Nhưng mà lấy được thằng Hiền thì cũng phúc bảy mươi đời. Lấy phải thằng Hiền thì mới gọi là đại họa.

Nhà trai chuẩn bị hoa đèn khá tươm. Hình như đã có thỏa thuận trước, nhà gái sẽ đưa dâu sáng nhà trai tất tẩn tận từ người già đến trẻ con. Ăn cỗ một bên thôi, đỡ phiên hà, khỏi rách việc.

Chú rể có thằng bạn thân. Thằng này khéo tay, biết cắt thủ công, tờ giấy màu to như thế mà nó chỉ gấp lại có vài đường, rồi lưỡi kéo xòen

xoet cắt. Khi bóc ra người ta thấy nào là chim cò, hoa cúc, hoa mai, nhìn thật vui mắt.

Một hàng chữ: Nhớ Ớn Sinh Thành thật to được dán trên cái bàn đọc có một bình hoa và một mâm quả đầy nhưng thứ trái cây đắt tiền mua ngoài chợ về. Tường gỗ bốn bên đều có dán hình hoa lá. Một câu viết: Trăm Năm Hạnh Phúc Hiên Oanh ở bên hữu. Phía ngoài thêm là hàng chữ Chào Mừng Quý Khách được căng cẩn thận bên dưới cái bảng thật cho ghi hai chữ: Tân Hôn.

- Có đói bụng không? - Hiên hỏi Hà.

- Không đói lắm – Hà vẫn mãi việc trang trí, hình như đây là cách cucu cố tình lẩn tránh.

- Để anh lấy cơm cho em ăn. - Hiên nắm nhẹ vai Hà.

- Không cần đâu – Trong giọng nói của Hà có điều mâu thuẫn vì bao giờ anh cũng muốn được Hiên quan tâm chăm sóc.

- Ăn chung với anh nha? - Hiên nói rồi bước xuống nhà dưới. Một lát sau anh bưng lên hai tô cơm nguội rang với hành củ và mỡ chài.

Hiên giằng cáo kéo ra khỏi tay Hà, giọng khản khản:

- Ăn đi!

- Đâu có đói đâu mà ăn – Hà lảng tránh. Tâm tư anh bức xúc. Ngày cưới của người yêu trong khi mình chỉ là một cái đuôi hờ hững. Anh cảm thấy xót xa, tủi thân và thấy tội nghiệp cho chính mình. Tại sao người ta sắp lấy vợ mà vẫn còn quan tâm đến mình làm gì kia chứ!

- Không đói cũng ráng ăn. Ăn cho anh vui!

Hà càng tủi thân hơn khi nghe anh Hiên nói câu ấy. Trong thâm tâm, Hà biết Hiên thật sự thương mình. Chúng ta không có nhiều lựa chọn. Hà cả ngàn lần nói với mình câu nói ấy. Nhưng cảm giác buồn dù sao anh vẫn không tránh được. Chẳng phải Hiên cố tình chủ động chia tay, chính Hà đã khuyên người yêu đi lấy vợ, Hà cảm thấy buồn vì bất lực. Lời nói của Hiên vẫn ám áp ân cần. Hà, đáng lẽ phải trả lời cho hợp nghĩa nhưng cảm xúc giằng co đã khiến anh bối rối không sao bình thường tự nhiên được.

- Nghe anh đi! Em không ăn, anh nuốt cũng không vô! - câu nói như lời của một người chồng dành cho người vợ. Hà bủn rủn chân tay, anh đưa mắt nhìn chú rể tương lai, lòng trĩu nặng như đeo đá.

- Múc gì nhiều vậy cha nội! - Hà cố gắng đóng kịch.

- Thế thì sẽ bớt qua cho anh! - Hiên nói, giọng vẫn ân cần. Hình như trong lúc này Hiên sẽ làm tất cả những điều gì Hà muốn. Kể cả việc Hà bảo Hiên hãy dừng ngay lại đám cưới với Oanh, Hiên cũng sẽ

làm.

Cơm rang hành mỡ là món hai thằng bạn bao giờ cũng thích. Nhưng hôm nay những hạt cơm rời rạc, khô cứng, cố tình phản đối không chịu đi xuống thực quản. Cổ họng cũng cố tình làm khó, cả hai đều không nuốt trôi được. Những hạt cơm cứ ngậm trong miệng. Dồn căng như cảm xúc không có lối thoát của cả hai người. Cuối cùng Hiên nói:

- Anh sẽ không có hạnh phúc.

- Đừng nói gở, không nên – Hà đặt bát cơm xuống rồi nhìn vào mắt Hiên.

- Em biết số phận của anh rồi sẽ ra sao mà.

- Hãy hy vọng đi! Em không muốn anh khổ. Hãy cố gắng, hạnh phúc là do mình tự gây dựng. - Hà muốn nói thế nhưng anh biết mình không có can đảm. Với anh thì hạnh phúc của Hiên là điều quan trọng nhất. Và hơn ai hết, anh hiểu được Hiên chỉ thật sự hạnh phúc khi ở bên cạnh mình. Hà hiểu được điều đó vì anh biết rõ trực giác tâm hồn mình đang mách bảo.

Hà lại cầm bát cơm lên, rời rạc. Bất ngờ anh xúc một muỗng đầy cơm rồi đưa lên miệng cho Hiên:

- Muỗng cơm chúc hạnh phúc may mắn cho anh !

Hiên há miệng ra rồi nhai muỗng cơm Hà vừa đút cho mình. Cả hai nhìn ra cánh cửa. Ngoài sân con chó mẹ đang kiên nhẫn đứng, bốn con chó nhỏ đang đứng lên thi nhau thúc vào hàng vú căng nặng. Con chó mẹ cam chịu, hy sinh. Cuộc đời con người cũng như thế. Luôn luôn vẫn là những cố gắng. Không thể làm sao khác hơn được. Sinh ra giữa đời không phải là điều chúng ta hoàn toàn muốn. Tất cả chúng ta đều bị ném vào thế giới qua những kênh cưỡng bức mà mọi người thường quen gọi một cách quen miệng là cuộc sống mén thương kỳ diệu.

Bà Nhụ đi từ nhà dưới lên trên, đảo mắt nhìn quanh các tác phẩm của Hà, đôi mắt bà sáng lên:

- Thằng Hà đúng là giỏi! Thế có đủ giấy màu không, hờ con? - bà cụ không để ý gì đến ai ngoài niềm vui thắng lợi tinh thần. Dẫu sao Oanh cũng là đứa con gái bà quý mến. Vả lại Oanh đã mang thai với Hiên. Bà Nhụ tuy không nói ra nhưng bao giờ cũng thương đứa con trai cả của mình. Có lúc bà còn hy vọng rằng một ngày nào đó Hiên sẽ về. Lúc ấy nếu Hiên muốn, bà bảo Hiên nhường Oanh lại cho anh trai.

- Đủ đấy, u ạ ! - Hà cắt luồng suy nghĩ để trả lời bà Nhụ.

- Y như là con bị ốm hay sao ấy, hử Hà? - bà Nhụ hỏi.

- Không! Con chỉ thức khuya hôm qua thôi! - Hà trả lời quanh co. thật sự thì anh có cảm giác như mình đang ốm thật.
- Để u hòa cho anh em mầy ca nước chanh. Giời nóng thế này, đến chết!

Nói xong bà Nhự quay trở xuống nhà bếp. Chỉ còn lại Hiên và Hà ở nhà trên. Chẳng ai biết là Hiên đã bỏ bát cơm xuống. Anh ôm chặt lấy Hà. Hai người họ hình như đều không ngăn được dòng cảm xúc. Cuối cùng Hiên siết chặt lấy tay Hà rồi hôn lên mái tóc bạn tình, giọng nghẹn ngào xúc động:

- Anh sẽ không bao giờ quên em được, cho đến khi nào anh chết. Hà những người ra. Hình như máu đã rời khỏi toàn bộ các vùng khác của cơ thể để chạy về quả tim. Nơi những thần thức đang quay cuồng, vỡ òa, tuôn chảy trong dòng cảm xúc đang dâng lên, thác loạn.

Mà không muốn cũng không được, ngoài tình yêu ra, hai người họ còn có một bề dày tình bạn, chứa chan rất nhiều kỷ niệm.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 21

DƯA CHUA

Hôm ăn cơm ở nhà Hiên, sau chén rượu thứ ba thì Hà hoàn toàn quên đi tất cả. Cảm giác hưng phấn khác thường, khuôn mặt mọi người đều thân thiện dễ thương hơn. Hiên cũng thế, rượu khiến cho con người ta quên hết những căng thẳng, ưu phiền. Ngay cả trong ánh mắt nhìn của Hiên, Hà cũng cảm nhận được điều đó. Mọi người đều vui. Tiếng cười giòn như nộm và tâm tư con người đang thư giãn, mềm mẫn ra như miến nẫu.

- Chén này là chén tôi mời anh Hiên. - tự nhiên Hà thấy mình rất vui. Đầu chóng hơn nhưng đây là một cảm giác thật nhộn nhịp. Các tế bào thần kinh bây giờ bắt đầu nhảy múa.

- Uống chung tao mới uống! Mỗi thẳng làm một nửa – Hiên đặt điều kiện.

- Mỗi người làm một chén luôn! - Hà cao hứng, quên rằng bàn tiệc còn có cả mẹ của mình đang lo lắng nhìn anh.

- Làm một chén thì làm. Ngán mày sao, Hà!

Lẹt đẹt có tiếng vỗ tay của Hiện. Bà Nhụ và cô Mẹ đã ăn xong. Chị cả vẫn đang tiếc, cố ngồi gặm cái chân gà, chả có thịt nhựa gì nhiều chỉ ngoài cái lớp da màu vàng chanh. Thế là chai rượu vơi dần. Ly cuối cùng rót ra cũng là lúc rượu bắt đầu phát hoàn toàn tác dụng. Hà đứng lên muốn ra ngoài đi tiểu nhưng anh mắt thẳng bằng, người ngã dúi vào người Hiện. Hà nghe thấy có tiếng người nói:

- Thằng Hà say rồi.

- Cẩn thận đấy!

- Hiện ! Mày dìu thằng Hà, kéo nó ngã.

Hà nói mình muốn đi ra sau nhà. Hiện còn tỉnh rượu nên khoác vào vai bạn dìu ra.

Một lát sau, người trong nhà đang thu dọn bát đĩa. Bà Nhụ và cô Mẹ nghe được tiếng Hà nôn ọe ngoài sân. Bà Nhụ an ủi cô Mẹ:

- Chẳng sao đâu! Chốc tôi xoa chanh vào lòng bàn chân nó cho. Giã rượu nhanh lắm!

- Bác cho cháu ngủ lại bên này nhé! - Cô Mẹ nhìn bà Nhụ.

- Được rồi! Chốc tôi xoa chanh cho nó – Quay sang Hiện đang nằm ưỡn dài trên phản, bà nói: - thằng Hiện tối này ngủ ngoài phản, nhường chỗ cho em!.

Hiện không trả lời, hình như cu cậu cũng đã bắt đầu say. Trời tối xập thật nhanh. Muối ủa ra chuẩn bị cho một đêm lao động nhiệt tình như thường lệ.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 22

NẮNG LỤA

Tiếng cười nói râm ran cả một góc sân. Cô dâu mặc áo đỏ, khăn voan trắng, đẹp như một diễn viên kịch được hóa trang tỉ mỉ. Chú rể bận rộn, dáo dác nhìn quanh, hình như anh cố tình tìm trong đám người lố nhố một khuôn mặt quen thuộc.

- Đốt pháo đi chúng mày. Sắp sang giờ ty rồi đấy! - một người đàn ông bên nhà gái oang oang như lệnh võ.

- Pháo đâu rồi? - có người đàn bà to béo hỏi vọng ra phía sau. Bà ta

cũng là người bên nhà gái.

Chưa có tiếng trả lời thì ngoài sân đã đi đẹt tiếng pháo. Nổ chưa được nửa dây thì tràng pháo tắt ngang. Mọi người nhón nháo nhìn ra ngoài, nín thở hồi hộp.

- Ô hay! Sao lại như thế? - một người đàn bà khác lại chen vào.

- Châm lửa nhanh lên! - có ai đó thúc. Hình như chẳng ai muốn một dây pháo lại bị ngưng ngang nửa chừng như thế.

Một thành viên khác của nhà gái lao ra. Anh ta xòe diêm châm vào ngòi pháo. Lại đi đẹt nổ thêm một quãng nữa. Pháo lép nhiều hơn pháo nổ tung xác. Có người chép miệng:

- hay thật ! Thế này là điềm không may mắn!

- tiền nào của nấy, rẻ thì nó thế! - một cô gái gầy đét nói chõ vào.

- tát cho một cái vỡ mồm bây giờ. Mới nứt mắt, biết gì mà nói leo! - một người đàn bà khác mắng cô gái.

Người ta phân vị xong rồi cùng ngồi vào bàn tiệc, cả khách lẫn chủ đều mặc áo mới. Cô dâu bụng có phần nhỉnh căng đang cùng chú rể đi tiếp khách. Cỗ có thầy tám bàn. Đàn ông ít hơn đàn bà. Trẻ con đưa đứng đưa ngồi. Đứa nào tay cũng không cầm xôi thì cầm thịt. Tiếng cười vui như khi xuân. Chỉ có chú rể là nhón nhác.

- Hà đâu rồi, anh? - cô dâu hỏi chồng.

- anh cũng không biết nữa. - Hiền trả lời với vợ. Anh có vẻ bức xúc – Quái lạ cái thằng. Đám đầu đi đâu chẳng thềm nói gì với ai một tiếng. Oanh cầu nhẹ vào tay chồng khi anh nói quá to. Nhưng tiếng cười nói rộn ràng của mọi người nên chẳng ai nghe thấy gì cả. Người ta đang nói về đủ mọi chuyện cáu bã và phân gio. Có người khen con lợn cần thịt nên thịt mềm và ngọt. Họ khen người nào hông xôi khéo tay nên xôi khô và dẻo. Mọi người hí hửng vì được bữa cỗ ngon. Đàn ông vừa chúc rượu cho nhau vừa mách tặc. Đàn bà thì gỡ xương cho trẻ con và đấm con gái thì e dè, mặt đỏ gay khi bọn con trai lăm lăm nhìn chúng.

- để anh đi tìm nó.

- nhanh lên anh nhé! - Oanh cầu vào tay chồng.

Hiền lao vọt ra phía sau vườn, vén những tán cà phê rậm rạp. Trục giác cho anh biết Hà đang ở nơi đâu.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 23

BÈ DÂU

ở đời những kỉ niệm gắn với vào nhau như một cây mía dài, có khúc sâu, khúc lành. Như một qui luật tự nhiên, những đốt mía ban đầu gần gốc luôn cứng và khô. Các đốt giữa mềm và ngọt, càng lên đến gần ngọn, các dóng mía càng nhạt dần dần đi.

Vụ cà phê năm nay trúng mùa nhưng mất giá nên hóa ra không tốt hơn vụ năm ngoái thất mùa được đám con buôn trả giá rất cao.

Thành ra các sự ở đời chẳng ai biết biết đâu mà lần trước được. Họa và phúc là hai mặt của một đồng xu. Anh tung nó lên, xác suất bao giờ cũng là một nửa. Chỉ biết trước khi đồng xu lật ngửa ra, nó xoay tròn và anh chẳng biết kết quả như thế nào. Đời con người cũng thế, cũng là những vòng xoáy. Chung cuộc ra sao thì chỉ khi nào đồng xu nằm im tắt thở anh ta mới biết nó là mặt hình hay mặt số.

Gần nhà Hà có một hộ nấu rượu gạo và nuôi lợn. Cô con gái cả tên Vi. Nhan sắc hạng trung nhưng thân hình nầy nở cân đối. Đáng đi khoan thai, ăn nói lại nhu mì. Đại thể nếu chỉ chọn gỗ tốt chứ không chuộng nước sơn thì người ta sẽ bảo nhau:

- cưới con bé này về làm dâu được đấy.

Cô Mẹ thích cái nét của Vi nên bảo con trai:

- Hà này, bắt chước thằng Hiên mà lấy vợ. Con cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi!

Hà di mảnh vải trên máy khâu, tiếng động của máy rào rào khi anh đập bàn máy. Đường chỉ thẳng mỗi khi kim khâu đâm phập vào thịt vải cam chịu. Hà không còn nói chuyện nhiều như xưa, nhất là sau cái hôm Hiên lấy vợ. Chẳng ai hiểu gì cả, Hà biết mình thay đổi nhưng không làm sao khác hơn được.

- ai lấy con mà mẹ nói?

- Thì mày có chịu đi tìm đâu, thế cái Vi mày có chịu không? - cô Mẹ gặng lời.

Hà ngừng tay, anh quay sang nhìn mẹ:

- sao bảo cái Vi đã có người đánh tiếng dạm ngõ rồi.

- chỉ là tin thổi phồng. Nó vẫn chưa có người yêu – cô Mẹ giải thích.

- con vẫn chưa muốn lấy vợ – Hà lại cúi xuống may tiếp. Thì ra đấy là lời nói dối. Hà chẳng bao giờ tin rằng mình sẽ lấy vợ. Anh không bao giờ có cảm xúc với bất cứ một người con gái nào. Ngược lại mỗi lần gần Hiên, Hà mới thực sự hiểu được thế nào là cảm giác xốn xang.

- thằng này nói chuyện nghe đến hay! Định ở nhà mẹ nuôi báo cô mãi à? - cô Mẹ chọc con, thực ra thì Hà may quần áo tiền dư hơn là làm bất cứ nghề nào trong xã, chẳng ai phải nuôi báo cô anh.

Hà băng khuâng nghĩ ngợi, thật ra anh có cảm tình với Vi, nhất là khi

cô thường đem sang những hoa quả biếu mẹ con anh. Vì kín đáo và tế nhị, ăn nói mềm mỏng, nụ cười bao giờ cũng khiến người khác dễ chịu. Nhưng tình cảm anh em thuần túy, Hà nhớ một lần Vi đã nói với anh:

- người như anh, ai yêu được sẽ sung sướng hạnh phúc.

Hà nhớ lần ấy anh đã trả lời:

- chẳng biết có đúng như Vi nói hay không? Tình yêu bao giờ cũng khiến người ta đau khổ. Một thứ đau khổ êm ái dịu dàng. - Hà nói câu ấy khi anh đang nghĩ đến Hiên và người vợ của Hiên là Oanh.

- anh nói chuyện nghe cứ như là nhà thơ ấy! Nghe thích lắm – Vi vò mép áo, cô đỏ bừng mặt khi Hà nhìn vào ngực mình. Kể ra thì Hà chỉ nhìn Vi như một thói quen, hoàn toàn chẳng có bất cứ một ý nghĩ vẩn đục nào khác. Và lại Hà chẳng bao giờ có cảm giác với bọn con gái.

- cảm ơn Vi đã khen anh.

Câu chuyện sau đó kéo quanh qua những khi vực quê mùa bình thường khác. Triết lý sống khát khao trong tâm thức của những con người chân thành, hiền lành, đơn sơ và lam lũ. Vi kể về những khao khát của mình, sau cùng bằng một ánh mắt ân cần, Vi nói gần như toạc ra:

- em chỉ mơ ước sau này mình sẽ có một người chồng giống như anh.

Hà cảm thấy nói, một cảm giác lạ kì. Một thứ mặc cảm mình được khen quá lời. Vi ơi! Cô chẳng hiểu cái gì đâu? Cái bánh mà cô tưởng là rất thơm ngon thực ra chỉ là một cái ổ. Người ta quyết cho nó tí phẩm rồi đưa lên bàn cúng Phật. Chẳng có nhân đâu, đây chỉ là một cái ổ chứ không phải là một cái bánh. Vi ơi! Cô chẳng thể nào hiểu cặn kẽ đâu, chỉ có anh và Hiên mới hiểu được thôi. Chẳng ai muốn mình là một quả ổ nhạt nhẽo. Ai cũng muốn đời mình là một chiếc bánh, có nhân và có hương vị đáng hoàng.

Cô Mẹ lại giục:

- mà cứ như thế thì đến già cũng không có vợ, đàn ông con trai gì mà nhát như cáy ấy – chính cô Mẹ cũng đã bắt đầu lây cái giọng của những người miền Bắc di cư ở đây.

- thì mẹ cứ thủng thẳng từ từ, chuyện đâu còn có đó! - Hà trả lời mẹ. Hóa ra câu chuyện hôm ấy của hai mẹ con nói về Vi đến nay vẫn chưa ngã ngũ.

Mẹ chỉ mới đề nghị Hà lấy vợ, tuy chưa thật sự là điều Hà nghĩ đến, nhưng anh cũng không thể gạt phắt tư tưởng ấy ra ngoài. Hà chợt nghĩ đến Hiên, anh ấy đã từng yêu mình, cuối cùng rồi cũng lấy vợ. Cuộc đời lẫn bánh như một cỗ xe chở nặng. Chạm đấy nhưng rồi sẽ

có quán tính, và như thế cuộc đời thật ra vẫn đó vẫn có những điều để chúng ta lựa chọn.
Oan nghiệt thay là Hà không có can đảm để làm điều đó.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 24

BẢO TẬP

cô con dâu cưới về được sáu tháng thì nằm ỏ. Con đầu lòng là một bé gái, cân được một lô tư, oặt oeo. Bà nội nó tỏ thất vọng ra mặt, trong đầu bà thì đứa trẻ ấy phải thật giống đứa con trai của mình. Một thằng bé kháu khỉnh, dễ nhìn, nhất là có một con chim giắt vào giữa bẹn. Bà mụ nói với bác Nhụ:

cổ mà đun đậu xanh cho mẹ nó uống!

- vâng! - câu trả lời của bà mẹ chồng chẳng có chút nhuệ khí nào. Oanh từ dạo sanh con xong vì bị băng huyết quá nhiều nên người là bệt đi. Công việc hằng ngày do cô làm đều dồn cho bà Nhụ cả. Chị gái cả chữa chồng cũng đã lên xe hoa về nhà người khác. Thành ra bà Nhụ vừa thất vọng, vừa mệt mỏi, lắm lúc giọng nói không thể không cáu gắt:

- sao mà chị cứ để cho con bé khóc như mèo kêu ấy, nghe sốt cả ruột!

Oanh cắn răng chịu đựng. Kể từ ngày lấy Hiên, Oanh tư hơ, đơn độc như một khúc sắn thiu. Trong khi đó Hiên hờ hững như một kẻ đã no xôi chán thịt. Oanh nằm ngủ ở phòng trong. Hiên nằm ngủ ở phòng ngoài. Tĩnh như không. Hình như cả hai đều biết họ không thể kỳ vọng nhiều hơn được ngoài những hiểu ngầm không cần phải nói thẳng ra.

Oanh không muốn ăn uống, thức ăn đưa lên miệng rất nhạt nhẽo. Cô suy nhược trông thấy rõ, người bây giờ chỉ còn một tay xách nặng. Con bé càng tệ hơn, nó không những khóc cả ngày mà cả đêm nó cũng khóc. Bà mẹ bảo con trai:

- mày bảo vợ mày lấy một tiếng! Đàn bà gì mà chỉ có dỗ con cũng

làm không nên thân. Chả trách cái nét chữa để chẳng ra cái quái gì.

- mẹ hay thật! Trẻ con khóc thì nào ai muốn thế! - Hiền bàn vào.

- A! Ra điều anh bệnh vợ, bắt nạt mẹ anh đấy à?

- con chỉ nói theo lẽ công bằng!

- ừ, công bằng lắm. Anh giỏi lắm cơ!

Giận Oanh trước đó một phần, nay thấy Hiền bệnh vợ, bà Nhụ bỗng trở nên hằn học hơn, nổi bực bội cáu gắt với Oanh vì thế cũng tăng lên. Kỳ thực thì Hiền chẳng bên vợ, anh thấy mẹ có vẻ cần nhiều hơn trước nên nghĩ mình có trách nhiệm phải lên tiếng. Từ ngày lấy Hiền, Oanh sống trong nhà như sống với kẻ lạ, chẳng ai nói chuyện với cô ấy nhiều.

Có lẽ từ hôm về làm dâu, bà mẹ chồng đã nghĩ Oanh chẳng thể thuộc về ai nữa. Bà có cảm giác như đã sở hữu được Oanh trọn vẹn. Rồi kỳ vọng vào đứa cháu nội bị sập đổ, bà chợt nhận ra ước mơ của bà bị đánh lừa. Hy vọng của bà đã bị biến thủ một cách trơ trẽn. Oanh chỉ là một người đàn bà đoàng, không hơn không kém.

- đưa con tôi ẵm hộ cho!

Một hôm nghe tiếng con bé khóc quá, Hiền vào nói với vợ như thế. Oanh trao đứa con đang giẫy như con sâu róm cho chồng. Con bé nhẹ như bấc. Ánh đèn dầu lập lòe cho thấy một bọc giẻ quần lấy một hình hài tong teo, hai cái chân con bé thò ra, những ngón chân nhỏ bé như cuống mấy phiến lá trầu.

Đứa bé chợt nín bặt, một điều thật bất ngờ. Bà cụ vì thế càng được nước, giọng day nghiến:

- tôi bảo có sai đâu! Đúng là chả được cái nét gì. Chỉ được cái có tinh mà không có tướng.

Oanh bật khóc, cô cảm thấy mình bị đối xử bất công. Nỗi đau con ốm yếu không được chia sẻ lại còn bị bà mẹ chồng dầy vò day nghiến.

Cô nghĩ đến những ngày tháng ở nhà, mẹ cô có ăn nói thô kệch cũng không xóc xiểm như thế. Oanh giấu những giọt nước mắt vào vạt áo.

Cô cảm thấy hoang mang chán chường. Giờ thì mọi chuyện đã vỡ lở, cô chỉ còn biết trông mong vào sự kiên nhẫn, vào thái độ chấp nhận của chính mình.

Khổ nỗi kiên nhẫn chỉ có một giới hạn mong manh. Oanh bây giờ mới thấm thía nhận ra được điều đó.

Qua hôm sau bà mẹ cũng chẳng màng đến chuyện cơm nước. Rõ ràng trong mắt bà thì sự có mặt của Oanh chỉ tổ khiến cho bà khó chịu. Oanh xuống dốc rất nhanh, cô không còn khỏe mạnh như xưa mà đến cả việc hít thở cũng khiến cô mệt mỏi. Hiền vì thế phải giặt quần áo cho vợ, cho con. Bà Nhụ càng lộn gan hơn:

- con Oanh không có tay hay sao mà mày phải đi hầu nó?
Hiên không nhìn mẹ, anh vẫn vò áo, miệng nói:
- mẹ quá lắm! Bảo người ồm vác gạch thì vác thế nào được.
Oanh nằm bên trong nhà nghe rõ tất cả câu chuyện.
- a, anh lại bênh vợ. Đội nó lên đầu mà thờ!
- con chẳng bên ai cả, con chỉ nói những điều con nghĩ là đúng.
Oanh thêm được biến mất. Cô không muốn vì mình mà mẹ con Hiên phải hục hặc mắng nhiếc nhau. Đứa trẻ lại khóc. Nước mắt cô thấm vào tóc của con. Trời ơi! Sao cái thân tôi lại khổ thế này. Oanh nào có muốn những chuyện như thế. Chưa bao giờ cô muốn là gánh nặng cho người khác. Oanh chỉ muốn sống trong sự bình yên lặng lẽ.
Khốn thay, cuộc đời chẳng phải lúc nào cũng là một câu ca dao bằng lụa.
Nước mắt thánh thót rơi. Tiếng hai mẹ con Hiên vẫn vằn nhau. Bà cụ bắt đầu ném ra những hần học, ăn nói xéch mé, thóa mạ cả Hiên lẫn Oanh. Cuối cùng Oanh nghe được tiếng Hiên cất lên:
- không có mẹ thì cô ấy đã chẳng về nhà này. Mẹ chỉ biết nghĩ đến mình trước! Con không bênh ai hết. Con cũng chẳng bao giờ thương cô ấy! Mẹ chỉ làm khổ người khác. Chẳng ai có lỗi ở đây cả.
Nói xong Hiên ùng ùng bỏ đi ra ngoài ngõ.
Oanh cảm thấy trong lòng xót xa khi nghe Hiên nói câu: Con cũng chẳng bao giờ thương cô ấy! Thì ra sự hiện diện của Oanh trong nhà chỉ là gánh nặng khó chịu cho tất cả mọi người.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 25

HOA XOAN

Hiên men theo những khóm cà phê đang độ ôm quả. Những chùm quả màu xanh thẫm, hứa hẹn, mẩy chắc, khoe khoang. Những lớp lá mền dưới chân anh lạo xạo khi đôi giày cưới miết vội vàng. Hiên đi nhanh như chạy. Anh cất tiếng gọi Hà:

- Hà ơi, Hà. Em đang ở đâu thế?

Cuối vườn có một cái lán do hai người bạn ngày xưa đã cất lên để mỗi mùa thu hoạch cà phê Hiên sẽ ở đấy ngủ canh trộm. Thời buổi khó khăn, trộm cướp lắm như rươi. Hiên vì thế đã rủ Hà cất lên cái lán này. Ban đầu thì lán chỉ để ngủ canh trộm mỗi mùa thu quả, về

sau cái lán được sử dụng vào đủ mọi việc, nào là để Hiên tưới cà phê đêm, lúc thì để chứa phân và cuốc xẻng, và cả những lúc hai người thích đưa nhau ra đây ngủ.

Hà đang ngồi trong lán. Trong tay cầm một chai rượu, hình như Hà đã uống khá nhiều. Cố uống cho say nhưng lần này Hà biết mình không thể say được. Hiên bước vào lán, giận dữ nhìn Hà:

- em làm cái gì ở đây? Hôm nay là ngày cưới của anh! Em làm vậy mà coi được sao?

Hà biết Hiên có lý nên chẳng thể nào nói được câu gì.

- em đối xử với anh như vậy mà coi được sao, hả?

- anh để cho em yên đi! Em cần được yên tĩnh.

- anh chưa bao giờ muốn mình lấy vợ, tại em thúc anh! Tại mọi người. Anh không ngờ là em có thể đối xử với anh như vậy!

- anh nói đúng lắm. Em sai hoàn toàn. Hà dốc chai rượu rồi tu ừng ực.

Hiên giựt phát chai rượu trong tay Hà, giọng gay gắt:

- nói đi! Tại sao em đối xử với anh như vậy?

- Em chỉ xin mình được yên tĩnh. Có ai vui khi ngày người yêu làm đám cưới! Có cần em phải nói tất cả ra thì anh mới chịu hiểu hay không?

- Em ích kỷ lắm! Anh tưởng em đóng kịch, em cũng sẽ đóng kịch với anh. Đám cưới này chỉ là một đám cưới giả...

- anh Hiên! Đây không phải là vở kịch. Em muốn...

- em muốn cái gì? Em muốn anh hủy bỏ đám cưới này phải không?

Hà bật dậy:

- đừng anh! Đây không phải là điều em muốn.

Thực ra đã có lúc Hà từng nghĩ như thế. Ích kỷ là bản năng của con người. Hà chẳng phải là một ngoại lệ. Anh cũng có một quả tim, một đam mê khát vọng, một tâm thức rất con người, thèm được yêu và sở hữu. Chính vì thèm được yêu và được sở hữu đã khiến con người ta trở thành ích kỷ.

- Vậy tại sao em đối xử với anh như thế?

Hà mặt đã đầy nước mắt:

- vậy anh muốn gì ở nơi em? Hà ngã người vào vách lán, hình như anh biết mình đang khóc.

Anh muốn em biết rằng là anh mãi mãi yêu em! Anh muốn được bảo vệ cho em. Đây chỉ là một đám cưới giả tạo, không có chú rể mà cũng chẳng có cô dâu. Em biết rõ điều đó lắm mà, Hà. Trong lòng anh chỉ có một mình em là cô dâu! Em biết không?

Hà run bần bật lên. Anh biết Hiên đang nói thật.

- Hãy về nhà đi anh! Người ta đang chờ...

Hiên cúi lên:

- Không có em, anh sẽ không đi đâu cả.

Im lặng. Chần chừ, căng giãn mắt mấy phút. Cuối cùng Hà đứng phắt lên:

- vậy thì em sẽ đi với anh.

Nói xong Hà bước ra lán trước Hiên. Bộ quần áo mới của anh đã nát nhàu. Hai người bạn tình đang bước về phía trước nhà nơi bàn tiệc đang vui nhộn háo hức. Quả tim hai người họ chẳng giống như đi ăn cưới tí nào. Hiên vừa bực, vừa thấy thương cho Hà. Dù sao thì hôm nay cũng là ngày buồn cho cả hai đứa.

Còn Hiên, nó thật sự chẳng bao giờ muốn làm chú rể hôm nay.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 26

KÝ ỨC

Thằng Hà có một bộ sưu tập những truyện tranh mà nó đem theo từ thành phố về đây. Đây là một báu vật mà nó luôn cất giữ thật kỹ càng, nó nâng niu từng cuốn truyện một. Thằng Hiên là đứa duy nhất nó cho xem chung. Một hôm Hiên bảo:

Phải chi tao cũng có một tập truyện tranh như mày!

Chẳng hiểu vì Hà là đứa trẻ thao bụng hay nó thật sự thích thằng

Hiên – Một thằng bạn luôn bảo vệ và lo lắng cho nó. Thằng Hà bảo:

- Anh thích cuốn nào thì cứ lấy! - Thỉnh thoảng nó gọi Hiên bằng anh.

- Sao mày tốt thế? - thằng Hiên biết thằng Hà quý tập sách như vàng.

- Anh cũng tốt với em vậy! Anh bênh vực em mỗi khi mấy đứa khác ăn hiếp em!

Thằng Hiên công nhận điều đó. Nó biết mình có nhiệm vụ phải bênh vực cho một thằng bé lạ nước lạ cái này. Hiên là một đứa trẻ hiền lành bẩm sinh. Nó trái ngược hẳn với tính khí của ông anh trai. Hình như anh Hiên càng láo lếu phá cách bao nhiêu thì thằng Hiên lại hiền lành dễ bảo bấy nhiêu. Nó bao giờ cũng nghĩ đến người khác trước mình.

- Cho tao sách mà mày không tiếc à?

- Cho anh cái gì em cũng không tiếc hết!

- Sao lại thế? - thằng Hiên hỏi, nó cũng chẳng hiểu tại sao thằng Hà

lại tử tế quá như vậy?

- Tại em thích anh! Anh chẳng bao giờ đối xử với em như những đứa khác!

Thằng Hiên nghĩ trong đầu: thì ra tội nghiệp thật! Thằng Hà không có bạn, mình là người bạn duy nhất của nó. Hiên nghĩ tiếp: mình có nhiệm vụ phải che chở bảo vệ cho nó.

- Tao sẽ mãi mãi bảo vệ cho mày suốt đời. - Nó bắt chợt hứa một câu rất văng mạng.

- Cám ơn anh! Cho anh một nửa sách đây! Thích cuốn nào thì anh cứ lấy.

Tình bạn giữa hai đứa trẻ càng ngày càng trở nên khăng khít hơn. Chúng rủ nhau đi bắt dế, đi bắt cua, đi bẻ mía, đi mót đậu nành... nói chung là làm gì hai đứa cũng không quên rủ nhau. Cái bánh trưng thu cũng phải bẻ ra mỗi thằng một nửa, quả ổi cũng thế, luôn luôn được cắn chung.

Đám trẻ con thấy thằng Hiên bên thằng Hà nên càng tẩy chay hơn. Hai đứa trẻ vì thế mà cứ chơi với nhau mãi. Sau này Hiên mới biết bọn trẻ không ưa mình vì Hiên là thành phần theo đạo Phật sống giữa một xứ đạo Công Giáo. Thằng Hà càng tệ hơn, nó vừa là dân thành phố vừa là đạo Phật, nhà lại có của ăn của để hơn những đứa trẻ nhà khác.

Một lần thằng Hiên leo lên cây xoan bắt tổ chim. Kiến bóng cắn đầy người, chui cả vào quần, bám đầy lên tóc. Nó không chịu được phải tuột xuống, rồi cởi phất hết áo quần, nó bảo thằng Hà:

- Bắt kiến nhanh tay hộ tao đi.

Đây là lần đầu tiên trong đời thằng Hà nhìn thấy thằng Hiên cởi truồng. Nó nhận thấy có sự khác biệt rõ rệt giữa dương vật của thằng Hiên và nó. Dương vật của thằng Hiên ngắn nhưng to. Dương vật của nó dài nhưng thon gọn hơn.

- Đứng đó nhìn cái gì vậy? Bắt kiến nhanh lên hộ tao đi! - thằng Hiên vừa nhảy vừa nói. - Tao bắt chim là bắt cho mày chứ có phải bắt cho tao đâu!

Thằng Hà tự nhiên mắc cỡ. Nó rầm rờ đứng, lóng ngóng, đưa tay lên nhặt từng con kiến đang bò trên đầu óc thằng bạn. Như có một lực

hút lạ thường, nó nhìn xuống, bên dưới dương vật của thằng Hiên. Hai tinh hoàn vẫn chưa phát triển hoàn chỉnh, chỉ nhỉnh hơn hai hạt mít một tí. Thằng Hiên hai tay phủi cổ lia lia:

- Bắt ở chỗ này trước đi, Hà – nó chỉ vào dương vật của mình.

Nhật kiến ở vùng kín kín cho thằng Hiên, xong, thằng Hà tiếp tục nhật kiến trên đầu thằng Hiên. Thằng Hiên sau cùng mặc quần lại, nó nói chuyện tỉnh như không:

- Kiến cắn rất thật!

Đây là một kỉ niệm mà cả hai đứa trẻ không bao giờ quên được.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 27

ẾCH NHÁI

Cũng bữa cơm hôm ấy, đi tiểu xong thằng Hiên dìu Hà vào trong nhà. Thằng bạn rõ ràng đã quá say rượu. Vậy mà làm cứ như là ông tướng, huênh hoang mời rượu hết người nọ đến người kia. Thằng Hà tuy say thật, nhưng nó vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận ra hơi ẩm tỏa ra từ tấm thân của thằng Hiên. Nó muốn cứ được thằng Hiên dìu nó mãi như lúc này. Cảm giác thật khó giải thích, nó biết mình chẳng bao giờ muốn nghĩ ra những điều như thế này. Nhưng biết làm sao được, tình cảm mà nó dành cho thằng Hiên quá lớn, cao đẹp hơn những giới hạn tình bạn thông thường khác.

- Mày có mệt lắm không? - Thằng Hiên ân cần hỏi.

Thằng Hà, sặc ho lên mấy tiếng rồi trả lời:

- Say thiệt rồi ông ơi!

- Để tao đưa mày vào giường rồi mẹ sẽ xoa chanh vào chân cho mày.

Hà không nói gì nữa. Nó cảm thấy xấu hổ, một cảm giác rất riêng. Đôi chân nó như không còn hiện diện. Đầu óc thì vẫn rất tỉnh. Nó biết thằng Hiên đang gần như cưỡng nó. Ngôi nhà như quay cuồng, nó cảm thấy mệt. Đã có bao giờ nó say như thế này đâu. Cơm thì ngon mà nó chỉ ăn vài miếng thịt và một chút gỏi. Đầu căng cứng và nhức buốt. Nó cứ thế để cho thằng Hiên đưa mình vào giường.

Đổ vật ra giường, nó nhướng mắt lên nhìn. Thằng Hiên tỏ ra vẫn còn rất tỉnh táo. Nó nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của thằng bạn thân tỏ ra đầy nỗi lo lắng. Lòng Hà cảm thấy xao xuyến với niềm biết ơn thật

khó nói. Dù chỉ là bạn bè, nó cảm thấy mình được quan tâm và chăm sóc như thế kể ra thật quá nhiều.

Rồi nhớ đến ba, buồn thật! Ba bao giờ cũng hiền lành dễ mến. Dù ba mẹ không bao giờ nói chuyện nhiều với nhau nhưng ba lúc nào cũng ân cần tận tụy. Không hiểu sao khi nhìn thấy thằng Hiên chăm sóc cho mình, thằng Hà nghĩ đến ba nó. Chẳng biết bây giờ ông ấy ở đâu và sinh sống như thế nào?

Hiên lấy gối kê đầu cho Hà. Nó chạy nhanh ra ngoài rồi lấy khăn ướt xoa lên mặt cho bạn. Hiên hỏi:

- Mà có sao không?

- Mệt lắm! - Hà thở mạnh ra, nó ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của mình.

Có tao ở đây! Mà không sao đâu.

Nói xong Hiên lại chườm nước cho Hà. Nó lấy khăn lau vành tai, miết nhẹ lên thái dương, luồn xuống cổ thằng bạn. Hà cảm nhận được rất rõ những động tác rất ân cần của thằng Hiên khi chiếc khăn ướt mát lạnh đọng vào cơ thể nó. Nó thở mạnh, hình như phổi không thích rượu nên việc thở cũng khó khăn hơn bình thường. Nó nghe thằng Hiên gọi với ra nhà sau, giọng hối hả:

- Mẹ ời, đã có chanh chưa? Nhanh nhanh lên, mẹ ời!

Câu nói lộ rõ vẻ khẩn trương. Thằng Hà cảm thấy ấm áp sung sướng, nhưng đáy cũng là xúc cảm pha trộn với cảm giác nó đã làm phiền mọi người khác. Cố gắng hết sức, nó muốn tìm trong không gian mờ tối bàn tay của thằng Hiên. Nó muốn được nắm lấy bàn tay ấy để tỏ niềm tri ân của mình. Thằng Hiên thấy bàn tay nó mân mê trên phản liền hỏi:

- mà cần gì thế?

- Cảm ơn anh nhiều. - Thằng Hà nói khi nó không tìm thấy được bàn tay của thằng Hiên.

Mệt lử, thằng Hà nhắm nghiền mắt lại. Nó đã càng lúc càng say hơn. Có người xát muối và chanh vào gan lòng bàn chân của nó. Hơi rượu càng ngấm dần. Trước lúc quá mệt, nó biết thằng Hiên đang cởi khuya quần dài của nó. Thằng Hiên còn kéo cái quần đùi thấp hơn để cho nó dễ chịu. Nó ngại nhưng toàn thân bất động. Nó nghe bà Nhụ nói một câu:

- cái thằng gì mà như con gái ấy, uống có vài chén rượu mà say nát ra thế này.

- Cũng là tại con ép nó.

Rồi thì nó chẳng còn nghe được gì nhiều nữa. Nó sợ chết. Say thật rồi. Nó chỉ lo nó sẽ chết trước khi nó kịp nói với mẹ nó một câu là nó

yêu mẹ, yêu ba. Sâu thẳm hơn nữa, nó muốn nói là nó rất mang ơn
thằng Hiền.
Mang ơn suốt đời.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 28

MÙA XUÂN

Huy hỏi bố:

- Quan hệ giữa chú Hà với nhà ta như thế nào, hả bố?

Người đàn ông trả lời con:

- chú ấy là em kết nghĩa của bố!

Huy hút một hơi cạn ly nước mía rồi hỏi tiếp:

- làm sao bố và chú Hà quen nhau?

- Ngày xưa chú ấy cũng ở gần nhà mình. Chuyện ấy cũng lâu rồi,
nhà bà Thuộc bán bún bây giờ là nhà của chú ấy ngày xưa.

- Thế cái Thu là gì với chú ấy?

- Nó là con nuôi của chú Hà.

Người đàn ông kể rằng vở bán nước mía ngồi ở quầy sau vừa rót mía
vừa nghe lóm câu chuyện của hai cha con ông khách. Bán nước mía
ở bìa rừng cao su này nhiều năm nên chị đã nhiều lần được nghe
những câu chuyện tửn tửn đời thường từ nhiều người khách.

Nào là chuyện vợ chồng nhà nợ lục đục đánh nhau rồi phải đâm đơn
ra tòa ly dị. Nào là chuyện có người vợ nợ phải bỏ nhà trốn đi.

Chuyện ung thư vú, chuyện heo bệnh khiến người nuôi bị phá sản.

Chuyện chồng ghen vợ tắm xăng vào đốt con nhưng được hàng xóm
cứu thoát. Chuyện một ngôi chùa tự nhiên tượng Phật rất thiêng
bỗng chảy nước mắt. Chuyện con cái hư hỏng lâm vào cảnh nghiện
ngập. Chuyện bị cháy nhà, đám cưới, đám tang, ma chay, cưới hỏi,
giá xăng, giá vàng... đủ cả. Cứ thế, các mảnh đời chồng chéo, đan
quện lên nhau.

- Tại sao chú Hà không lấy vợ hả bố?

Những câu chuyện được khách qua đường kể cho nhau nghe một
cách hết sức tự nhiên, tuồng như chị bán hàng nước mía rằng vở kia
chỉ là một gốc cao su đứng giữa rừng, không hơn, không kém. Vì thế
khách qua đường vô tư kể chuyện, vô tư chửi bới, vô tư đơm điều,
vô tư bình phẩm và vô tư thóa mạ lẫn nhau. Lời khen thì ít mà hằn

học cay đắng thì nhiều.

- Chú ấy chung tình với người yêu. - Bố hình như đang nói chuyện với chính mình.

- Thế thì thím ấy phải đẹp lắm? - Thằng con trai suy diễn, nó vẫn tin là chú Hà đã có vợ.

Bố nó mỉm cười, một nụ cười chua xót. Huy ơi! Người yêu của chú Hà là bố đây này. Nhưng làm sao người cha có thể nói với con mình như vậy được. Thằng bé hỏi tiếp:

- tại sao hai người họ không ở với nhau hờ bố?

- Họ không có nhiều lựa chọn. - Bố trả lời, đôi mắt xa vắng như đang nhìn về kỉ niệm.

Và kỷ niệm chợt ủa về. Mênh mông. Lênh láng.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 29

CANH CUA

Mùa mưa đi qua. Mùa nắng ập đến.

Những vệt cỏ một dạo xanh mướt mắt giờ đây đang ngả sang một thứ màu nâu. Những cộng cỏ khô cằn cỗi cứ đứng im. Trong suốt mùa mưa chúng đã nở hoa và kết hạt, giờ thì tất cả đã khô cứng. Chỉ cần một lửa châm vào là tất cả sẽ bốc cháy. Ngay cả những con châu chấu một dạo xanh thẫm bây giờ cũng đã đổi màu biến thành màu nâu.

- Sao lại có loại châu chấu màu nâu hả Hà?

- Tại vì châu chấu phải biến đổi màu cho hợp với màu cỏ để không bị những con chim ăn mất!

- Ai bảo mày thế? - thằng Hiên hỏi.

- Đọc trong sách. - Thằng Hà trả lời. Sự thực thì nó nghe được ai đó đã kể với nó như thế.

- Mày giỏi thật, cái gì cũng biết cả. - Thằng Hiên khen bạn.

Một con tắc kè đang nằm gần đấy cũng có màu nâu. Nó nằm trên một nhánh cỏ sậy khô. Thằng Hiên nhận xét:

- Thế con tắc kè màu nâu kia cũng đang đánh lừa chim à.

- Không! Nó đánh lừa để dễ bắt châu chấu hơn! - Thằng Hà mỉm cười giải thích.

- Ai bảo với mày như vậy?

- Tự nghĩ trong đầu ra.

Ở đời con người cũng phải như thế. Vỏ bọc bên ngoài chính là những nguy trang để chúng ta đối diện với đời. Chẳng có gì là âm ỉ cả. Dòng chảy tư duy của ta và của người khác cũng thế, chẳng ai có đủ can đảm để sống với chính con người thật của mình. Cảm xúc không có chân dung thực nên chẳng ai biết nó cụ thể như thế nào? Chỉ có chúng ta mới biết được mình đang bơi trong dòng nước mát hay đang ngụp lặn trong một vạc dầu đang sôi sùng sục. Cứ thế! Chúng ta cần có những vỏ bọc để tồn tại giữa dòng chảy, vốn luôn đầy những tai họa bấp bênh của cuộc đời.

Một người đàn ông chung thủy, không chịu lấy vợ vì một mối tình. Vì thế người ta sẽ nói rằng anh ta đang thủy chung với một người đàn bà và người đàn bà đó thật may mắn. Tất nhiên là mặt trái của bức tranh sơn dầu chỉ là một mặt phẳng loang lổ những vết mực thấm qua, lem luốc và thô ráp. Chỉ có người trong cuộc mới biết đâu là hư, đâu là thực, đâu là đánh lừa và đâu là sự thật.

- Hà ơi! Tao muốn dạy cho mày cái này.

Thằng Hà đang rón rén định bắt một con chuồn chuồn ngô cho con két của mình ở nhà thì thằng Hiên gọi. Nó giật mình, con chuồn chuồn bay vù đi mất.

- Hà ơi! Coi này.

Quay lại nhìn, thằng Hà không thể nào tưởng tượng được. Trước mắt nó, những gì nó nhìn thấy đã vượt qua tất cả khung tư duy cảm xúc trước đó.

- Sướng lắm! - Thằng Hiên kể. Hình như với nó thì khi tìm ra điều gì mới lạ, nó đều có trách nhiệm phải kể ra cho thằng Hà nghe. Đôi mắt thằng Hiên lim dim, miệng nó như đang cười.

- Thử đi! - thằng Hiên khuyến khích.

Não thằng Hà tê liệt. Cảm xúc dâng lên rất mạnh. Nó thật sự đã biết đến điều đó qua một lần vô tình cọ sát.

Chúng ta vẫn thế, trong hành trình kinh nghiệm của mình vẫn là những cái vấp chân rất bất ngờ. Một lần ta phát hiện ra một cây ổi mọc hoang, quả chín bị dơi khoét quá nửa. Thế là từ đó ta hay mon men vào vườn hoang thăm ổi. Bao giờ cũng là những phần thưởng khó quên. Thằng Hà không phải là không biết về chuyện tự sướng, nhưng nó vẫn nghĩ đây là những điều rất riêng. Riêng đến độ không thể chia sẻ với ai được.

- Nhanh lên! Hơi thở thằng Hiên gấp hơn.

Thằng Hà vẫn đứng sững. Nó không thể hiểu được điều gì đang xảy ra? Buổi trưa nắng gắt. Con đường vắng và chỉ có những vạt cỏ khô

màu nâu. Con tắc kè đã biến mất. Những con châu chấu cũng biến mất. Không gian biến mất. Chỉ có những ngón tay của thằng Hiên vẫn quyết liệt với một động tác càng lúc càng nhanh hơn, gấp gấp hơn.

Hình thể và vận tốc. Kích thích và cọ xát. Bàn tay tăng tốc và hơi thở căng cứng. Toàn thân thằng bé tê liệt. Đôi mắt của nó rơi thẳng xuống vực thẳm, óc nó sưng tấy khi các tế bào thần kinh bắt đầu rung lên với một tần số quá sức chịu đựng của tư duy quá mỏng giòn, yếu ớt.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 30

MẠ BẠC

Oanh chẳng còn biết kêu cứu đến ai khi đưa con nhỏ trên tay chị cũng đang nhũn dần ra. Cả ngày hôm nay con bé không chịu bú, vú đưa vào miệng nó cứ nhè ra. Cơn sốt cao ngất. Oanh không có ai quan tâm, sẵn một lữ người, thành ra khi nhìn thấy con đang chết dần mà không làm gì khác được. Nỗi đau khi cảm thấy mình bị bất lực cắn xé trong Oanh. Tình mẫu tử không phải ở trường hợp nào cũng chiến thắng những nghịch cảnh để bảo vệ được đứa con của mình. Cho đến khi con bé cứ nấc cục mãi không thôi Oanh mới bảo chồng:

- anh Hiên ơi! Con bé làm sao thế này, hả anh? - Oanh khóc nức lên, khuôn mặt chị lo sợ thực sự.

- Đưa con đây! - Hiên và Oanh từ độ đám cưới vẫn chưa một lần chung chăn chung gối. Tuy nhiên Hiên vẫn coi đứa trẻ là con, thằng hoặc anh còn ru nó. Con bé lạ lắm, lần nào nó khóc thét lên mà Hiên bế thì nó lại nín ngay.

- Con không chịu bú cả ngày hôm nay rồi. - Oanh nức nở.

- Sao bây giờ mới chịu nói? Hiên gắt tướng lên, gần như là mắng Oanh.

- Em sợ mẹ! - Oanh khóc.

- Sợ cái gì! Giết chết con bé cũng là tại cô! - Hiên có vẻ đau hơn là Oanh nữa.

Thật ra khi Oanh trao đứa trẻ cho Hiên thì lúc ấy đã quá muộn.

Quá muộn.

Vâng.

Đây là định nghĩa khi chúng ta chẳng làm gì khác hơn là đành phải để cho bất lực vung thẳng tay đập vào giữa mặt. Hiên tức lên chạy qua nhờ thằng bạn chở mình đi trạm xá. Hà bảo Hiên đưa con bé cho mình ẵm rồi để Hiên đạp xe nhưng anh không chịu. Rõ ràng là Hiên không tin ai có thể ẵm con bé ngoài anh và mẹ nó.

Ra đến trạm xá thì người ta chỉ biết lắc đầu. Đứa trẻ nấc cục và toàn thân xám ngắt. Cô y tá đã có tuổi mắng Hiên:

- sao đến bây giờ anh mới chịu bế con bé ra đây?

- Khổ quá! Mẹ cháu có biết gì đâu! - Hiên định nói thế nhưng anh biết điều đó chẳng còn ý nghĩa nào nữa trong lúc này. Anh nói:

- tôi van chị hãy cứu cháu! Nó là con đầu lòng của chúng thôi.

Đáng lẽ ra anh phải nói câu này sớm hơn cả tuần! - Rõ ràng là sự bất lực của người y tá đã chuyển thành một sự cău bẳn liên hệ đến sự bức bối cố hữu của một con người.

- Xin chị cố lên cho!

- Cố là cố thế nào. - Chị ta giằng đứa bé trên tay Hiên. Chị vạch mí mắt con bé. Hai đồng tử cháu thu hẹp không có bất cứ dấu hiệu phản ứng nào. Con bé không còn khóc nữa, nó thở gấp và bắt đầu co giật.

Người nữ y tá bế nhanh em bé vào phòng. Chị lấy một túi nước dịch rồi truyền cho bé. Cây kim trên tay chị lạnh lùng, kiên nhẫn, nhưng tĩnh mạch của em bé rõ ràng không chịu hợp tác. Người nữ y tá vẫn ca cẩm:

- làm sao mà lại có người vô tâm đến như thế! Khác nào giết chết con người ta.

Lạch hạch mãi cuối cùng một tia máu nhỏ tràn vào ống chích.

Người phụ nữ thở phào. Chị đưa mắt nhìn vào cái van điều chỉnh.

Xong chị mới bắt đầu thăm nhiệt cho con bé. Cả Hiên và Hà cùng bất lực theo dõi những diễn biến đang xảy ra. Hà đặt tay lên vai Hiên, anh rất muốn nói một lời nào đó nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Một điều Hà biết rất rõ là Hiên đang bấn loạn. Chưa bao giờ Hà nhìn thấy Hiên khẩn trương như thế? Hà biết tính Hiên, mọi chuyện đều có thể đợi đến nước đến chân Hiên mới chịu nhẩy. Đây là một trường hợp ngoại lệ. Hình như quả tim của Hiên đã nối chặt với hiện tình sức khỏe con bé.

- Ra ngoài rồi tôi làm thủ tục. Chuẩn bị để đưa em bé lên bệnh viện huyện ngay đêm nay. - Người nữ y tá ra lệnh.

Hiên đi theo người y tá, nét mặt anh đanh cứng. Hà đứng nhìn một

sinh linh nhỏ bé bất động. Anh nhìn thân thể đứa bé lạnh ngắt, lòng se thắt vì cảm thấy mình quá vô dụng. Cháu ơi! Chẳng phải là chú ác, nhưng trong cuộc đời vẫn có những điều chúng ta phải chấp nhận. Chú rất mừng là cháu có người cha nuôi rất tốt. Nếu cháu không qua được thì cuộc đời thật ra cũng chẳng có gì là huyền diệu ghê gớm lắm đâu. Làm kiếp con người thật ra có những niềm vui và có cả những nỗi buồn. Thường thì buồn nhiều hơn vui. Chúng ta không có nhiều chọn lựa đâu. Chú nghĩ như thế đấy!

Làm thủ tục thật nhanh, người nữ y tá trở vào thăm em bé ngay. Hà căng mắt ra nhìn. Anh cố thăm dò tình hình đứa trẻ qua nét mặt căng thẳng của người y tá. Hắng hực. Anh nhận ra một nét đánh cứng lạnh lùng trên khuôn mặt. Người nữ y tá lắc đầu, hai con mắt tự nhiên đầy ngấn nước. Chị ta ngấn đầu lên nhìn Hiên:

- anh không cần phải đưa con bé đi bệnh viện nữa đâu.

Thái độ của cô y tá không còn khẩn trương nữa. Hình như cô đã nhận ra mình chẳng còn làm gì hơn được nữa. Hiên mấp máy môi:

- cháu chết rồi phải không chị?

Người nữ y tá gật đầu. Hiên đứng như chết. Hà nghe thấy tim mình nhói lên. Anh chẳng làm gì hơn được ngoài việc tìm đến bàn tay của Hiên rồi siết thật mạnh.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 31

KHUNG CỬA

Mưa to. Hình như mưa bao giờ cũng làm một con người dễ cảm động và hay tủi lòng với những câu chuyện buồn bã của người khác. Hà đạp xe trong lặng lẽ. Hiên bế xác con mà lòng tê tái. Con đường buổi tối như dài hun hút. Hà muốn con đường cứ dài như thế, dài đến vô tận. Để mãi mãi anh được trở thành một phần của nỗi đau mà Hiên đang trải qua.

Anh biết là Hiên đang khóc. Có một sự liên hệ đặc biệt nào đó cho anh biết là Hiên đang đau đớn. Im lặng trong lúc này là tự thân chúng nói lên biết bao điều thầm kín. Mưa nặng hạt vụt xuống, cố tình an ủi nhưng vẫn chẳng thể nào xoa dịu được điều gì. Những roi sét vụt ngang dọc như chính sự bất bình của Hiên.

Cuộc đời ngán ngùi như càng định hình rõ hơn khi chúng ta nhận ra

mình không còn có thể làm gì khác hơn ngoài sự đầu hàng cam chịu. Tiếng gió gào rú. Một sinh linh vừa từ giã cõi đời. Hà bất chợt nghĩ đến số phận mỏng manh của tất cả. Trong đó có cả anh, Hiên, Oanh, cả mẹ anh, cả ba và rất nhiều người khác nữa.

- Oanh ơi là Oanh ơi! - Cuối cùng, Hiên vuộc miệng. Tiếng kêu đau đớn. Dù sao thì đứa trẻ cũng đã quen hơi của Hiên. Con bé bao giờ cũng thích được Hiên ẵm. Giờ đây nó chỉ còn là một cái xác lạnh lẽo.

- Đừng quá buồn, anh Hiên ơi! - Hà muốn nói như thế nhưng chẳng thể nào cất lời được. Đây cũng là một nét riêng của nỗi đau, chúng vô hiệu hóa ngôn ngữ. Nỗi đau chỉ có thể cảm nghiệm được. Lời lẽ và ngôn từ trở nên què quặt. Ý nghĩa cuối cùng chỉ được rót vào tiềm thức bằng cái phễu của sự đầu hàng. Dù sao thì thế giới cũng chỉ là một mặt phẳng và tư duy chính là những lỗ hổng khiến tâm tình của con người bao giờ cũng trở nên hao hụt vì thất thoát qua những lần rò rỉ.

Về đến nhà thì Hiên mới biết là Oanh đã ngất xỉu. Vài người đàn bà đang bảo nhau giã gừng và lấy nước đá trẻ con cho Oanh uống. Bà Nhụ nhìn thấy con trai ẵm cháu nội về đã hiểu ra mọi sự.

Hiên đặt đứa trẻ lên cái phản rồi quay sang nhìn Hà:

- Con nó chết thật rồi, em ơi!

Hà chua xót nghĩ:

- Thì ra đây cũng là một kiếp người.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 32

TÔM RANG

Năm ấy trời rét rất lạ, có sương phủ cả phiến lá cà phê. Mùa thu hoạch quả đã đến gần. Người ta khát nhau:

- Nhà bà Ngữ bị trộm lấy liềm cắt tiệt hết cả những cành cà phê rồi bỏ vào bao chở đi mất!

Bà Nhụ về kể chuyện cho con trai nghe. Hiên nghe xong liền qua rủ Hà ra lán ngủ chung cùng canh cà phê với mình. Cô Mẹ nhan sắc đã có phần kém hơn trước nhiều khi tuổi tứ tuần bắt đầu sắp kết thúc. Nhà cửa vì thế cũng không còn cần phải cửa khóa then cài nghiêm trọng như xưa nữa. Hà xin phép mẹ được ra lán ngủ chung với Hiên thì cô Mẹ bảo ngay:

- Mày hai đứa phải cẩn thận, đem thêm mềm ra đắp cho ấm!
 Một con chó cũng được điều vào trong việc canh trộm.
 Đêm buồn xuống thật nhanh. Hiền đem theo cả một ống điều thuốc
 lảo ra lảo. Hà ôm chần gối trên tay, lặng lẽ bước theo sau. Trăng
 tròn, sáng như một thứ chất liệu chẳng ai có thể so sánh được. Nó
 khác giấy và khác lụa, không giống nhôm mà cũng chẳng giống
 gương soi. Hà cố tìm một ví dụ liên tưởng để so sánh giữa mặt trăng
 và các chất liệu khác nhưng không tìm ra được.
 Cuối cùng tự nhiên nó nghĩ đến nước. Nó mỉm cười: hèn gì người ta
 bao giờ cũng ghép trăng với nước.
 Mùi quả cà phê chín mọng mặt của một gốc cà phê chín sớm thổi
 theo gió đưa vào mũi người một hương thơm ngòn ngọt. Hà cảm
 thấy xốn xang, đây là lần đầu tiên Hà theo Hiền ra lảo ngủ chung. Tự
 nhiên nó nghĩ đến những điều xa xôi, những liên tưởng nhẹ nhàng,
 da thịt và hơi ấm.
 - Mày có sợ không? - Hiền hỏi.
 - Sợ cái gì? - Hà trả lời bằng một câu hỏi khác.
 - Sợ trộm chứ không lẽ mày sợ tao.
 Hà nghĩ nhanh trong đầu: gần Hiền nó sẽ chẳng bao giờ sợ bất cứ
 ai. Nhưng nó lại nói đùa:
 sợ chứ sao không sợ!
 - Có tao, mày khỏi lo gì cả. Kêu mày ra ngủ chung cho đỡ buồn thôi!
 - !!!
 con đường dẫn đến lảo gấp ghe vì mặt đất đã được vun lên thành
 những mép bờ để tưới nước cho mấy gốc cà phê. Hiền quen thổ nên
 đi thoăn thoắt. Hà thường ngồi trong nhà may quần áo nên không
 quen đường, vì thế bây giờ đi đứng nó cứ hay bị vấp, mấy lần suýt
 ngã nhào.
 - Mày có sao giờ sục... như tao dạy mày hôm nọ không? - Hiền hỏi.
 Giọng tỉnh như không.
 - Sục cái gì vậy? - Hà chưa hiểu ý câu nói.
 - Giống như có lần tao dạy mày đó! Nhớ không? Bữa đó tụi mình đi
 bắt châu chấu cho con kết của mày – Hiền gọi lại - Sục #### đó!
 Hà bây giờ mới nhớ ra câu chuyện lần ấy. Nó chẳng trả lời.
 - Có không, Hà? - Hiền lại hỏi.
 Im lặng mất một phút.
 - Không! - Hà nói dối. Với nó điều đó chẳng hay ho gì lắm.
 - Nói phét nói lảo! Con trai thẳng nào không sục...
 Hà im lặng. Hiền nói đúng.
 Thỉnh thoảng vài lần một tháng Hà vẫn đó những thao tác tự sướng

theo lối riêng của mình. Nó nằm úp trên giường. Toàn thân căng cứng. Hai bắp đùi khép chặt lại. Những động tác dồn cỗi. Cảm giác khoan khoái và dễ chịu. Mặt gối mềm mại ấm lên vì hơi thở của chính nó.

- Xạo hoài. Mày không sục ... đem đầu tao đi chặt – Thăng Hiên cắt ngang luồng suy nghĩ của Hà.

Đáng lẽ ra thì Hà sẽ nói thật là nó đã làm những chuyện ấy, chẳng có gì là sai trái cả. Nhưng cái sai chính là mỗi lần đi vào nghi thức tự sướng ấy nó đều nghĩ đến Thăng Hiên. Mà nói dối thì nói không được. Nó cũng không thể nào kể cho Thăng Hiên nghe về những điều nó nghĩ.

- Không tin thì thôi. - Hà trả lời.

- Làm như mày là thánh không bằng.

Thăng Hiên nói đúng. Nó không phải là thánh. Nó tầm thường và yếu đuối hơn những gì Thăng Hiên đã nghĩ rất nhiều. Hình như chưa bao giờ Thăng Hà nghĩ rằng nó bình thường như những đứa trẻ khác. Có lần nó nhớ Thăng Hiên đã bảo dương vật của nó nhìn tức cười quá. Giờ nếu nói ra lần nào thủ dâm nó cũng đều nghĩ đến Thăng Hiên thì nghe không được.

- Thì ông muốn nói sao thì ông nói, tin hay không tùy ông.

Thăng Hiên đứng lại. Nó bất thần tung một quả đấm nhẹ vào ngực Hà. Hà bất ngờ bị đấm té bật ra phía sau. Hai tay nó chống xuống nền lá mục.

- Giỡn kiểu gì vậy cha?

- Có đau không? - Thăng Hiên có vẻ như hối hận và có phần lo lắng.

- Không sao hết! Bộ ông điên rồi hay sao? - Hà đứng dậy.

- Tại thấy mày nói xạo quá trời! Đấm cho mày chừa bớt!

Nói xong Hiên bật lên cười khanh khách. Hà cũng cười. Nó thấy vui trong bụng.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 33

BẮT NGỜ

Hà cùng vác xà beng và xẻng đi đào huyết chôn con của Oanh khi trời vừa hưng hửng sáng. Trong ánh mắt của Hiên là một sự trống trải rất sâu. Chỉ qua có một đêm mà Hiên có vẻ già thêm mấy tuổi.

Anh lặng lẽ hơn, hình như tâm thần vút bỏ tại nơi nào đó của một cõi riêng rất xa xôi.

Hà vì thế cũng không dám nói gì nhiều. Hai người họ chọn một mảnh đất khá cao trên một gò đất rộng. Rải rác quanh đó đã có những ngôi mộ khác được đắp lên. Vì mưa gió bạt ngàn, những ngôi mộ bằng đất bị gió mưa xâm thực, mòn nhẵn như những ụ mỗi con con.

Hà không thể tham gia ý kiến được. Anh biết sự im lặng là điều Hiên rất cần trong lúc này. Hà chỉ biết quan sát từng cử chỉ của Hiên để làm theo. Có lúc anh chàng đứng im cảm thấy mình rất thừa thãi.

Hiên hùng hục văm xà beng xuống nền đất cứng.

Bao giờ cũng vậy, nơi chôn người là những mảnh đất không thể khai khẩn trồng trọt được. Chẳng biết có phải người sống luôn bạc bẽo tính toán thiệt hơn với người chết? Hay đây chỉ là chẳng có ai có can đảm lấy một khoảng đất tốt để làm nghĩa trang chôn người! Mà cũng có thể do không bao giờ được cày bừa khai thác nên những mảnh đất chôn người vì thế đã không trở nên màu mỡ. Làm gì có ai đổ mồ hôi và bón phân trên những mảnh đất ấy. Chỉ có nước mắt. Có thể như thế lắm! Nước mắt làm cho nghĩa trang trở thành khô cằn đá sỏi. Phân và mồ hôi mới làm cho đất tốt phì nhiêu.

Nắng bắt đầu lên. Hiên vẫn hì hục đào huyệt chôn con. Anh đào đất không biết mệt. Mồ hôi vã ra như tắm. Hà muốn để Hiên giải lao nhưng không dám mở lời. Anh biết không thể nói bá cứ điều gì được. Sự im lặng trong lúc này là rất cần thiết.

Cuối cùng Hiên bật lên khóc.

Sức lực nơi người đàn ông dường như tan biến theo nước mắt. Anh dựa vào cây xà beng như thể anh không đứng vững được nữa. Hà ngồi xuống rồi lấy hai tay đặt lên vai Hiên, anh cố gắng truyền cảm xúc của mình lên người Hiên. Trên khuôn mặt của Hà cũng đang có những giọt nước mắt.

- Anh thương con bé lắm, Hà ơi!

- Em biết! Nhưng con bé đâu có muốn anh buồn như lúc này. - Hà nói nhỏ.

- Hà ơi! Nó là đứa trẻ đáng thương! Anh có lỗi với nó. Với mẹ của nó...

Hà gỡ nhẹ cây xà beng ra khỏi tay Hiên rồi tiếp tục đào. Anh văm mạnh cây xà beng xuống đất như muốn trút hết những bất lực của mình vào lòng đất cứng. Hiên vẫn ngồi im như tượng. Hà càng hăm hở hơn với tất cả sức lực của mình. Chỉ mới có ba phút mà bàn tay của Hà đã trợt da, phồng lên, bỏng rát. Không màng. Anh tiếp tục đào. Lỗ huyệt sâu dần hơn và bắt đầu đi vào một lớp cát pha sỏi.

Anh phải lấy xẻng để hất những mảng đất lên bờ. Đào cho đến khi cái huyết đã sâu gần đến ngực thì Hiền nói:

- thôi sâu đủ rồi em ơi!

- !!!

Hà không nói. Anh vẫn cố đào sâu hơn. Trong tâm tưởng của mình, anh tin rằng đây là điều anh duy nhất có thể chia sẻ, để Hiền biết được anh đã cố gắng. Dù sao thì Hà chỉ có thể làm được những điều gì anh có thể. Và anh luôn muốn làm tất cả mọi điều tốt đẹp cho Hiền. Trong phút đặc biệt này, hành động là kênh trao đổi duy nhất khi ngôn ngữ đã thật sự trở thành bất lực.

Vì thế Hà vẫn muốn đào sâu hơn. Hình như anh cũng muốn chôn sâu hiện thực nỗi đau của chính mình.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 34 **XƯƠNG GÀ**

chôn con xong, Oanh như người hóa dại.

Bà Nhụ hình như cũng nhận thấy mình đã quá ích kỉ. Đun cho con dâu bát cháo đậu xanh, bà cố tình đập thêm vào đấy một quả trứng gà. Giọng bà tỏ ra rất hối hận:

- mẹ xin con. Cố mà húp lấy bát cháo.

Oanh thần thờ. Đôi mắt nhìn về cánh đồng nơi người ta đã đem con chị ra chôn nơi ấy. Chẳng có gì đau cho bằng một phần máu thịt của mình đã ra đi vĩnh viễn. Linh hồn Oanh hình như đã thoát xác. Tuy con chưa một lần biết nói nhưng giữa chị và con bé luôn luôn có những liên hệ thiêng liêng sâu nặng hơn ngôn ngữ rất nhiều.

- Húp lấy vài thìa cho mẹ bớt khổ tâm. Coi như con hãy tha thứ cho sự hồ đồ của mẹ.

- !!!

Oanh vẫn không nói gì cả. Chị vẫn còn chưa hoàn hồn. Lời thú nhận của bà mẹ chồng trong lúc này chẳng còn ý nghĩa gì với chị nữa. Bà mẹ vẫn ngọt nhạt, giọng thân thành rất thực tâm:

- Mẹ biết mẹ đã không ra gì. Con không tha thì mẹ cũng chẳng tha cho mình được. Con cố ăn vài thìa cháo. Coi như mẹ chẳng còn xứng đáng là mẹ chồng của con nữa.

Oanh vẫn không nhúc nhích. Tâm hồn chị đã chất nặng quá tải với

nổi đau mắt con. Bà mẹ ngồi nán thêm dăm phút nữa, sốt ruột vì bát cháo đang nguội dần dần. Cuối cùng bà thở dài đánh sụt một cái rồi đi ra nhà ngoài. Chỗ đấy Hiên đang ngồi dựa lưng lên bậu cửa.

Bà Nhụ bảo con trai:

- Mày chịu khó vào bảo vợ mày ăn lấy vài thìa cháo. Mẹ là mẹ hết cách rồi! Hình như vợ mày nó còn đang giận mẹ lắm!

Hiên không trả lời mẹ. Anh đứng lên đi vào nhà trong. Trên phản Oanh vẫn đang ngồi bất động, Hiên ngồi gần xuống bên vợ:

- Cố ăn lấy vài thìa cháo, em ạ!

Trên nét mặt Oanh một thoáng cảm xúc hiện ra. Chưa bao giờ Hiên gọi Oanh thân thiết như vậy. Cả năm chung sống, họ hình như chỉ là hai kẻ xa lạ. Ngoài những trao đổi tối thiểu liên hệ đến đứa con gái và những chuyện lặt vặt trong nhà, hai người chẳng bao giờ nói chuyện thân mật gần gũi với nhau bao giờ. Oanh chẳng khác nào như một nàng phi được tiến vào cung vua rồi bị quăng vào lãnh cung, không người đoái hoài chăm chú.

- Ăn đi em, ăn mới có sức để sống chứ! - Hiên biết anh không thể thúc Oanh được. Nhưng thà có vài lời tử tế với cô ấy vẫn hơn là không có câu nào.

Trên khuôn mặt Oanh chợt lặn ra hai giọt nước mắt. Đấy cũng chính là những dấu hiệu cho thấy tâm trạng của chị vẫn còn hoạt động.

Hiên lấy tay lau nước mắt cho vợ:

- Ăn ba muỗng thôi cho anh an tâm! - Nói xong Hiên nâng bát cháo vẫn còn ấm lên. Khoảnh thật nhẹ, anh cố múc chỗ cháo loãng có ít đậu xanh nhất: - Nghe anh đi. Ăn vài thìa thôi, em nhé!

Nước mắt trên khuôn mặt tái xám nhợt nhạt của Oanh càng lặn ra nhiều hơn nữa. Chẳng hiểu đấy là những giọt nước mắt tủi thân, cảm động, hay chỉ là những giọt nước mắt tự thương hại cho mình, cảm thấy mình đã bị hắt hủi quá lâu.

- Em không ăn anh không chịu được. - Hiên vẫn giữ muỗng cháo trước miệng Oanh. Ân cần và kiên nhẫn như một người mẹ đang cố dỗ đứa con của mình.

- Anh để đấy đi, chút xíu nữa em ăn. - Oanh nói, hơi trong phổi thoát ra rất nhẹ.

- Lại dối anh chứ gì? Ăn đúng ba muỗng thôi rồi anh không ép nữa. - Giọng Hiên chân thành đến độ trẻ con. Khuôn mặt anh năn nỉ gần như mếu.

Oanh gượng xoay người lại, miệng chị há ra, nước mắt ứa xuống khi muỗng cháo được Hiên nhẹ nhàng nâng lên cho cháo chảy vào miệng vợ. Hiên cảm động, anh thấy thương Oanh nhiều quá! Thì ra

một năm nay anh chưa bao giờ quan tâm đến Oanh. Trong suốt thời gian ấy, Hà cũng né tránh Hiên và chỉ trao đổi vài câu mỗi khi có việc cần. Giữa anh và Oanh cũng chỉ là một quan hệ không có bất cứ sự quan tâm nhỏ nhất nào đáng kể.

- Ăn nữa đi em, ngoan nào. - Một muỗng cháo nữa lại được Hiên nâng lên.

Oanh lắc đầu.

- Cố lên, chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Anh và mẹ sẽ đền bù lại tất cả những gì từ trước đến nay.

Hiên ngồi xích lại gần vợ hơn. Anh lấy tay vén lại mái tóc cho Oanh. Chị khóc càng tợn hơn. Hiên đặt bát cháo xuống rồi lấy tay bóp nhẹ vai cho Oanh. Lạ thật! Thân xác là của Oanh nhưng Hiên lại nghĩ đến Hà. Dù sao thì lòng thương cảm bao giờ cũng dễ lẫn lộn và khó nói trước được. Hiên cố gạt ý nghĩ ấy ra khỏi đầu của mình.

Oanh càng khóc nhiều hơn. Hình như chưa bao giờ chị nghe được những lời nói dịu dàng như thế. Đây là một liều thuốc chữa lành mà chị đang rất cần trong lúc này. Oanh biết người đàn ông ngồi bên cạnh chị không phải là Hiên của những buổi đầu.

Chị cảm thấy lòng mình thương Hiên rất lạ. Chẳng giống cảm giác như Oanh đã dành cho Hiên ngày xưa. Có vẻ Oanh thương Hiên nhiều lắm. Một thứ tình thương kết tủa từ cả linh hồn và thể xác.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 35

CÁI MUỐI

Thằng Huy chạy ulla vào nhà chú Hà. Bé Thu biết tin bố con Huy sẽ lên thăm nên trong lòng vui như mở hội. Con bé cố gắng học trong sách để làm một cái bánh nướng thật to. Vừa nhìn thấy Huy, con bé nhảy cẫng lên:

- A! Anh Huy đến rồi.

Thằng Huy ngỡ ngàng. Cu cậu vẫn chưa thật định thần thì Thu lại reo lên, thái độ vui vẻ lộ liễu không thể giấu được:

- Em nghe ba nói anh và bác Hiên lên chơi, em chờ mấy hôm nay!

Con bé nhí nhảnh hay cười. Huy thấy ngượng ngượng. Dù sao thì cu cậu cũng đã có cảm tình với Thu, ngặt là lâu ngày không gặp nên thằng Huy khó chủ động. Thu cao hơn trước, mái tóc mượt hơn.

Ngực và mông cũng đã tròn trịa hẳn ra.

- Lần này anh và bác Hiên ở chơi lâu không? - Con bé vẫn tíu tít.

- Chắc là vài hôm thôi! - Cuối cùng Huy trả lời con bé.

- Có mỗi vài hôm thôi. Sao không ở chơi cả tuần? Hè rồi mà! - Con bé có vẻ không vui.

- Thì bố với anh đi thăm chú Hà và Thu vì ở nhà không có ai nấu cơm cho! - Huy kể.

- Thế bác gái đi đâu rồi? - Thu nghĩ mình là con gái nên có quyền xăm xoi, nhiều chuyện.

- Mẹ đi thăm dì Mậu, nhà dì ở mãi ngoài Nha Trang. Phải mấy hôm nữa mới về.

Thu nắm lấy tay huy kéo ra ngoài sân:

- ra đây giúp em chặt buồng chuối, anh Huy.

Cô bé nói thế vì Thu biết ba của mình bắt đầu từ phía vườn sau đi vào. Cô không muốn câu chuyện của mình với Huy được hai ông bố nghe thấy.

Hà bước từ ngoài sân vào. Quần áo vẫn là thứ đồ cũ mặc để lao động. Chân tay Hà còn đang bám đầy bùn đất. Bốn mắt nhìn nhau, ngỡ ngàng. Hà cất tiếng phá tan sự im lặng:

- sao nói là mai anh mới đến!

Tính là tính như vậy. Nhưng sẵn không có việc gì làm nên đi sớm.

Lớp này anh bỏ chuồng heo trống để khử trùng sau trận dịch. Đang rảnh rồi.

- Biết sớm, báo con Thu nó làm cơm.

- Ăn gì cũng được mà. Khách sáo làm gì?

Có chút xa xôi ngỡ ngàng ngập. Bao giờ cũng thế, mỗi lần đi thăm Hà, Hiên luôn cảm thấy một khoảng cách giữa hai người. Sau đó họ dần dần mới trở về tình trạng ấm áp như ngày xưa. Hiên muốn ôm chầm lấy Hà nhưng hình như giữa hai người có một khoảng cách vô hình, một lực cản không dễ gì vượt qua được. Hiên biết Hà cũng muốn mình được ôm nhưng cả hai đều chỉ cảm nhận được điều đó! Và cả hai đều biết mình nên dừng lại.

- Dạo này anh khỏe không? Chị Oanh có khỏe không? Hà đã thay đổi cách xưng hô với Oanh từ khi Hiên lấy Oanh.

- Anh vẫn thế, có phần dễ hơn trước, ngủ cũng ít hơn.

Oanh cũng hay than mệt hơn xưa.

- Hèn gì trông anh già hơn. - Hà cười.

- Tại vì anh nhớ chú. - Nghĩ điều gì đó nên Hiên nói tiếp: - Chú thì cũng vậy! - Đã từ hơn tám năm trở lại đây, Hiên chỉ gọi Hà bằng chú vào ban ngày.

- Thăng Huy có đi cùng với anh không? - Hà vẫn chưa biết là Huy theo bố đi chơi. - Anh định nói với Hiên là: em già cũng là vì nhớ anh! Nhưng Hà đã không nói ra.

Hiên trả lời Hà:

- Thăng Huy có đi với anh. Nó với con Thu chạy ra ngoài nhà rồi.

- Anh đi chị Oanh có nói gì không? - Hà hỏi.

- Oanh đi Nha Trang, mấy hôm nữa mới về.

Câu chuyện giữa hai người đại khái vẫn thế. Toàn những câu chuyện của hiện tại chẳng ăn nhập vào đâu. Cả hai đều có tuổi, thời trẻ đã đi qua như một kỷ niệm đẹp. Hà nhận ra mái tóc của Hiên đã có thêm sợi bạc. Hiên cũng nhận ra Hà hốc hác hơn xưa. Chỉ có đôi mắt của hai người là vẫn sáng, vẫn nhìn nhau triu mến.

- Chú có nhớ anh không? - Cuối cùng Hiên hỏi. Anh cũng không biết tại sao mình lại hỏi như thế, vì trong tâm tưởng anh biết Hà sẽ chẳng thể nào quên được mình.

Nhớ chứ? Em đâu phải gốc cây đâu mà biểu không có tình.

- Anh nhớ chú lắm. Nhất là khi nhìn thăng Huy, anh nhớ đến ngày xưa.

- Em cũng nhớ anh khi nhìn con Thu. Em nghĩ đến chị Oanh, rồi em lại nghĩ đến chuyện chúng mình.

- Cuối cùng thì chúng ta cũng về già. - Sau cùng Hiên nhận xét.

- Chỉ có trái tim là vẫn trẻ. Và chúng ta vẫn chẳng lựa chọn gì được ngoài sự chấp nhận sự quen! - Hà nói như anh đang nói với chính mình.

Rồi cả hai không nói gì nữa. Trong đầu hai người đang có những luồng tư tưởng chạy qua rất nhanh. Hiên nghĩ đến ngày tháng cũ. Hà nhớ lại kỷ niệm ngày xưa. Bất chợt cả hai cùng mỉm cười. Hình như cả hai đều ngượng ngập. Họ đã thay đổi, đã không còn là thăng Hiên và thăng Hà của ngày xưa nữa.

Bất chợt kỷ niệm lại ùa đổ về.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 36

TÓC XANH

Lán bắt đầu ấm hơn khi có hơi người.

Hiên treo lại cái đèn bão rồi bắt đầu dọn phần. Hà xếp gối chần cho

tử tế. Anh chàng nhún trên chiếc phản xem nó có chắc chắn không. Hiên sau khi sắp xếp các thứ xong, anh xích con chó lại rồi vo một viên thuốc vào bỏ vào nĩa điều.

Hà ngồi dậy, hai tay bó gối. Anh quan sát Hiên rất kỹ. Dưới ánh đèn dầu, nhìn Hiên đẹp trai vì ánh sáng nhập nhạng tạo ra một sống mũi thẳng, một bờ môi có đường cong và mái tóc hất lên mặt những hình răng cưa lớn. Bất chợt Hà cảm thấy trong tâm trí như có điều gì đang xao động.

Hiên kéo một hơi thuốc vào ro ro thật dài, hất cái điều phun sái thuốc ra ngoài, anh thở ra một làn khói trắng lên bầu không khí, sau đó anh nói:

- Năm nay được mùa, tao sẽ sắm lấy chiếc xe máy chạy với người ta! Sẽ chở mày đi chơi. Thích đi đâu, chỉ cần bảo tao một tiếng.

Hà không trả lời, cu cậu vẫn đang đắm mình vào những suy nghĩ lan man. Cứ thế, mỗi lần Hiên thay đổi vị trí thì Hà lại suy nghĩ so sánh về những đường nét trên khuôn mặt của Hiên. Sau cùng Hiên đứng lên, nó bảo:

- Giá có chai rượu, Hà nhỉ!

- Thôi đi cha, coi trộm mà rượu chè gì? - Hà bật cười. Bất chợt Hà nhớ đến lần đầu tiên mình say rượu. Kí ức lần ấy vẫn còn nằm như in trong trí hà. Anh chàng nhớ mình đã phải ngủ lại nhà của Hiên và khiến cho mẹ cả một đêm trần trọc không sao ngủ được vì lo lắng.

- Mày có đói bụng không? - Hiên lại hỏi.

- Ăn cơm hồi chiều vẫn còn no. Mà có gì ở đây mà ăn? - Hà hỏi vì thấy câu nói của Hiên nghe có vẻ vô lý quá.

- Có khoai mì ngoài vườn. Ăn khoai mì nướng khi trời lạnh cũng hay lắm. Muốn ăn thì bảo một câu, tao đi nhỏ cho. - Hiên cố tình ra vẻ đãi khách cho thật chu đáo.

- Thôi đi cha. Ăn khoai mì đêm say chết.

Hiên leo lên phản nằm xuống. Cái chõng đã chiến gá tạm nên nhỏ hẹp, một người nằm thì thừa mà hai người nằm thì thiếu. Hà nép sát người vào bên trong. Hiên cố tình giỡn, lấn vào sâu hơn.

Im lặng bao trùm.

Chỉ có tiếng những con côn trùng đang ri rả kêu. Tiếng chúng nghe không rõ, lại tan chảy vào nhau, sếnh như hồ, thành ra cảm giác im lặng như được người ta sơn lên một lớp men màu cánh kiến.

- Hà này! Mày đã thích con bé nào chưa?

- Hỏi kì cục! - Hà xoay thế người lại, cong như con tôm luộc.

- Sao lại kỳ cục? Chẳng lẽ mày không thích đứa nào? - Hiên vận vẹo.

- Vậy chứ ông có thích đứa nào không? - Hà hỏi bạn

- Có chứ!
- Ai vậy? Hà bắt chợt hỏi nhanh.
- Đứa này nè. - nói rồi Hiên bắt ngờ thúc mạnh cùi chỏ vào người Hà. Hà bắt ngờ. Cảm xúc bị sỗ tung như một cuộn chỉ rối. Dù biết là Hiên nói đùa nhưng Hà vẫn cảm thấy thích thú trong lòng. Bao giờ Hà cũng quý mến Hiên. Giữa hai đứa, Hà không hiểu sao Hiên bao giờ cũng tự nhiên, rồn rảng. Hiên nói những điều gì Hiên muốn nói. Hiên có thể làm những điều gì Hiên thích làm. Hà chẳng biết rằng chính thái độ ông cụ non của mình đã khiến cho Hiên có một cảm xúc đặc biệt. Nhiều lúc Hiên nghĩ thằng Hà hoàn toàn vô hại, nên nó cảm thấy thật sự an toàn để làm tất cả những gì nó muốn làm trước mặt thằng bạn. Giống như người ta có thể vô tư cởi quần thay áo trước mặt một con mèo già.
- Cả hai im lặng. Con chó dưới chân giường ngáp. Nó nhớ cái ổ ấm của nó. Nằm ở đây vừa lạnh vừa không an toàn. Động vật cũng như con người, chúng không muốn sống ở những môi trường chúng chưa quen thuộc.
- Hà này! Nếu tao thích mày thì chuyện đó có gì là lạ hay không? - Hiên tự nhiên hỏi rồi bật lên cười khanh khách!
- Giỡn hoài! Nói chuyện nghiêm túc đi cha. - Hà không muốn nói thế nhưng lại không biết nói làm sao khác hơn.
- Giỡn cái gì? Tao nói thật đó! Nhiều lúc tao thấy thương mày lắm. Nhớ mày nữa. Mà tao chẳng nhớ đứa nào như mày, phải chi mày là con gái!
- !?!
- Hà nằm im, nuốt nước miếng ừng ực.
- Rồi có lúc tao đã nghĩ... có thể tao sẽ phải nói là tao yêu mày. Khó giải thích lắm! Đây là tao nói thật.
- Hà không nhúc nhích. Nó miên man nghĩ ngợi. Tại sao những điều thằng Hiên nói thật dễ nghe, rõ ràng và minh bạch. Còn nó, cảm xúc là rất thật nhưng nó chẳng dám thổ lộ bất cứ điều gì. Nhiều lúc nó đã có những tư tưởng khát khao được mãi mãi sống bên cạnh thằng Hiên. Nó sợ sự thay đổi. Nó không muốn hai đứa sẽ lớn lên. Rồi thì một ngày nào đó thằng Hiên sẽ đi lấy vợ. Còn nó, nó biết mình sẽ không bao giờ lấy vợ được. Một sự mơ hồ không định hình cho nó biết nó thích những người đàn ông hơn là nó thích được gần gũi với những người con gái khác.
- Sao mày không trả lời tao? - thằng Hiên cắt ngang luồng suy tưởng của nó.
- Hỏi gì kì cục! - nó biết mình đang nói ngược lại với chính khao khát

của mình.

- Thì tao hỏi là mày sẽ nghĩ gì nếu tao nói là tao yêu mày?

- Hiên à. Chuyện này không nói đùa được đâu! - Nó muốn nói như thế nhưng không thể nào cất thành lời được.

- Hình như mày cũng thương tao, phải vậy không Hà?

Câu nói của thằng Hiên như cây gậy chọc vào tổ ong. Đến nước này thì thằng Hà đã biết nó không thể nói dối được nữa. Nó trả lời rất nhẹ:

- đã biết rồi còn hỏi!

Bất ngờ thằng Hiên ôm chặt lấy nó:

- Bắt được quả tang mày không phải là con trai! - Thằng Hiên bật cười. Một nụ cười quái đản, ranh mãnh.

Hà bật dậy:

- Hiên! Ông làm cái gì vậy?

Hiên bật dậy theo:

- sượng quá chứ sao! Tao biết mày thương tao. Nhưng tại mày không chịu nhận. Còn tao thương mày, tao dám nói thật ra.

- Giỡn kiểu gì vậy? Tình cảm của con người... - Hà vẫn nghĩ đến câu nói đùa của Hiên trước đó.

- Làm gì dữ vậy? Tao thương mày, phải chi mày là con gái.

- Ông nói chuyện gì nghe kì cục quá đi!

- Kỳ cục cái gì ...

nói xong Hiên vật người ra phản. Nó dụi mặt vào đùi thằng Hà:

- nằm xuống đi. Để tao kể chuyện cho mày nghe ...

Hà vẫn không nằm xuống. Nó sợ lại bị thằng Hiên chơi xỏ. Đến bây giờ nó mới thật sự thấy mình đang đứng trên bờ vực chông chênh.

Nó hoài nghi thằng Hiên? Chẳng thể nào biết được chuyện gì sẽ thật sự xảy ra. Nó sợ khi thằng Hiên biết được cội lòng của nó rồi thằng Hiên sẽ từ bỏ đó. Thằng Hà toát mồ hôi như thể nó đang đứng ngoài trời nắng giữa trưa. Nó không biết mình sẽ phải làm gì?

Bất chợt nó muốn là nó chưa từng bao giờ theo thằng Hiên ra đây.

Nó ngồi im như phỗng. Về nhà cũng không được mà ở lại cũng không xong. Nó cảm thấy lo lắng. Thằng Hiên vẫn nằm im. Bất ngờ

thằng Hà nói:

tôi về đây!

Thằng Hiên bật dậy:

- mày nói thiệt!

- Ừ

- tại sao? Tại vì tao đã nói là tao thương mày, phải vậy không?

- Đừng nói giỡn nữa mà!

- Thế có trời đất! Thế có mặt trăng! Thế vong hồn của thầy tao! -
 thằng Hiên nuốt miệng nói. Nó biết nó đang nghĩ gì.
 Hà lấy tay bịt miệng Hiên lại. Nó mếu máo:
 - trời ơi! Chuyện này ông không nói đùa. Càng không thể thề thốt
 bừa bãi được.
 - Bừa bãi à? Tao nghĩ sao nói vậy. Tại mày cứ quan trọng hóa vấn
 đề.
 - đừng nói nữa, Hiên ơi!
 - Không nói tao không chịu được. Tao cũng chẳng hiểu tại sao nữa?
 Tao thấy mày hiền lành nhút nhát, cái gì cũng bị người ta ăn hiếp.
 Tao thương mày, tao muốn lo cho mày. Tao cũng không biết có phải
 là tao có duyên với mày từ kiếp trước hay không? Tội mình cùng tin
 đạo Phật. Đây là những gì tao đã hiểu. Mày có tin là tao đã nằm mơ
 được sống với mày ở một cõi xa xôi nào đó hay không?
 Hiên leo lẻo nói, nói như người say. Hà không biết có nên tin người
 bạn mà nó bao giờ cũng thương mến này không?
 - Em cũng quý mến anh, cũng nằm mơ thấy anh. Sáng dậy có lần
 chính chiếc quần em mặc đã ướt vì đã được anh ôm ấp! - Thằng Hà
 thêm được nói ra sự thật nhưng nó không có đủ can đảm.
 - Nghe anh đi Hà! - bất ngờ thằng Hiên đổi cách xưng hô.
 - Nằm xuống đi. Để anh kể chuyện cho em nghe!
 - Đừng giỡn nữa! - Thằng Hà biết nó không thể mạo hiểm mãi được.
 - Anh đã thề rồi em còn không tin anh sao?
 Thằng Hà vẫn ngồi im như cột nhà. Nó không biết mình phải làm gì
 nữa? Bất chợt thằng Hiên cầm lấy tay của thằng Hà rồi ấn nhẹ vào
 dương vật đang căng cứng của nó:
 - bây giờ thì em đã tin anh chưa?
 Thằng Hà không thể rút tay lại được. Nó biết mình đã đầu hàng thật
 sự.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 37 **ĐÀU ĐUA**

Đêm căng như dây đàn bầu vắn cứng, cảm xúc vì thế chỉ được gảy
 nhẹ cũng rung lên những nguồn rung động mê mẩn. Tan lổang
 vào những cõi mê hoặc, để rồi tư tưởng chợt bị sặc, ho rũ rượi lên

những miền khao khát.

Oanh đã hồi phục lại dần dần. Chị im lặng hơn trước, tận tụy và thỉnh thoảng vẫn hay khóc một mình. Oanh đã thay đổi hẳn kể từ khi đứa con rút ruột của chị bị chết. Bà mẹ chồng cũng không dám nói nhiều, dù sao bà cũng tin rằng không thể thay đổi tình cảm của con dâu thật nhanh trong một sớm một chiều.

Một hôm bác Nhụ bảo Hiên:

- Thế mày cứ định ngủ ngoài này mãi à? Phải vào mà ngủ với vợ đi chứ!

- Mẹ! cô ấy đã hoàn người đâu mà mẹ nói. - Chẳng hiểu sao Hiên lại nói dối mẹ. Chính anh cũng biết mình không được bình thường. Gần Hà thì anh rạo rức nhưng gần Oanh anh chẳng hề có bất cứ rung động nào.

- Ô hay! Thì mày phải vào trong nhà. Ngọt nhạt với người ta chứ! Mồm đâu không biết há ra. - Bà mẹ mắng con. Với bà thì chuyện nam nữ ăn nằm đơn giản như người ta quăng rạm vào cối rồi lấy chày mà giã.

Mẹ nói có lý. Hiên còn biết anh nợ một lời hứa: Chúng mình sẽ làm lại từ đầu, mà anh đã nói với Oanh hôm nọ. Nhưng mà khó, anh chẳng biết phải làm sao? Oanh thì nguội lạnh. Cô ấy hình như giống một ni cô đang sống trong một cổ am chứ không phải người thường. Hiên vốn đã không có cảm xúc với phụ nữ, giờ lại đối diện với Oanh như một bà vải già trong lòng đã hoàn toàn diệt dục. Anh biết mình đang bơi ngược dòng, nan đề rất khó giải quyết.

Một ngày Oanh nói với bà Nhụ:

- Con sẽ thu dọn về nhà mẹ con.

Bà Nhụ đang chế rau muống, định chiều nay ăn với riêu cua, chợt nhồm ngay dậy:

- Sao lại thế?

- Con đã suy nghĩ rất kỹ rồi. - Oanh nói giọng rất điềm tĩnh.

Bà Nhụ đứng ngay lên. Bà vội ra nhà sau gọi Hiên, vừa lúc ấy Hiên cũng đang vác một cây chuối về cho mẹ băm rau ra nấu cámlợn. Bà Nhụ nói luôn với con trai:

- Cái Oanh nó đang đe dọn về nhà mẹ để nó. Mày phải về nhà nói chuyện với nó ngay. Liệu thế nào thì liệu đấy.

Đêm ấy dưới ánh trăng khuya, Oanh phân trần với chồng:

- Em đã suy nghĩ kỹ. Anh và mẹ rất tốt với em. Nhưng em đã nghĩ... em sẽ về nhà mẹ em.

- Về là về thế nào? - Hiên bực bội.

- Em sẽ về sống với mẹ em. Cụ đã cho phép rồi.

- Nhưng anh không muốn thế! - Hiền chẳng hiểu sao mình lại nói ra như vậy. Có nhiều lúc anh đã từng không muốn ngày nào cũng phải nhìn Oanh đau khổ.

- Em ở đây chỉ khiến cho anh mất thời gian.... thú thật, em thương anh. Cũng chính vì thương anh nên em không muốn kìm hãm cuộc đời anh nữa.

Nói xong Oanh òa lên khóc.

- Ai kìm hãm ai? - Hiền ôm chầm lấy vợ. Những giọt nước mắt của người phụ nữ bao giờ cũng khiến người đàn ông mềm lòng.

- Anh còn trẻ, anh đã có người yêu! - Oanh nức lên.

- Anh chẳng có người yêu nào cả. - Khi nói câu này, Hiền chợt nghĩ ngay đến Hà. Anh biết mình đang nói dối.

- Đừng nói dối em! Đừng thương hại em. - Oanh lấy tay gạt nước mắt.

- Oanh! Đừng nghĩ vậy mà.

- Nhưng em không thể không nghĩ. Anh đã tốt với em rất nhiều. Em không thể ích kỷ. Giờ thì em mới biết thế nào là hy sinh, là tình yêu thật sự. Em đã khóc, đã thèm được anh ôm ấp. Anh khác anh Hiện nhiều lắm. Am đến với anh Hiện chỉ vì những lời ngon ngọt và em đã quá tin vào anh ấy. Anh không nói nhiều. Việc anh làm đã khiến em cảm động.

Lời nói của Oanh khiến cho Hiền rung động thật sự. Anh cũng không ngờ được rằng nước mắt của người con gái và những câu nói chân thành, nhất là những câu nói tỏ ra họ là người yếu đuối đã khiến cho Hiền cảm thấy mình có trách nhiệm. Bất chợt anh thấy có một luồng cảm xúc chạy ngang qua cơ thể của mình. Một định hình chưa rõ lắm? Nhưng rất gần với cảm giác mà anh luôn có được khi anh gần bên Hà.

Thì ra, cuối cùng Hiền đã rung động trước tâm tình của một người phụ nữ.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 38

KHOAI SỢ

Bố ngồi nói chuyện với chú Hà rất khuya, hình như họ không muốn ngủ sớm. Là chỗ anh em kết nghĩa thân tình, lâu ngày gặp lại nhau,

hắn họ có nhiều điều để hàn huyên tâm sự.

Huy coi chương trình tivi với Thu xong rồi mà bố vẫn còn chưa đi ngủ. Thu muốn nói chuyện nhiều hơn nữa nhưng Huy đã bắt đầu ngáp vặt. Thu vì thế cực chẳng đã, phải nói:

- Để em dọn giường cho anh và bác ngủ, nhé.

- Ủ. anh cũng buồn ngủ rồi.

- Nhưng anh phải hứa là ngày mai anh sẽ dạy cho em chứng minh được mấy công thức lượng giác. Môn này em học dốt lắm. - Thu hình như vẫn có rất nhiều năng lượng.

- Ủ. mai anh sẽ dạy cho! - Vừa nói Huy vừa ngáp.

Thu nhanh chóng dọn giường. Đây là chiếc phản gỗ cắm đã có từ rất lâu trong nhà kể từ khi Thu còn rất bé. Chăng màn xong, Thu không quên dặn Huy là đừng thò chân ra ngoài kẻo bị muỗi cắn. Cô bé còn khéo léo đặt một cái quạt máy vào bên trong màn cho Huy, sau còn dặn thêm:

- Nếu lạnh quá, anh cứ tắt quạt đi, nhen anh Huy.

Thu vừa đi ra ngoài được một chốc thì Huy lăn ra ngủ. Tiếng ngáy chẳng bao lâu đã vang lên khắp nhà. Bên căn phòng của chú Hà, bố của Huy vẫn đang ngồi nói chuyện. Hình như họ nói rất khẽ, âm thanh chẳng lọt đi đâu xa. Thu cũng lên giường ngủ, cô bé đang nghĩ xem ngày mai mình sẽ nấu món gì để đãi bố con Huy.

Trong căn phòng hẹp của Hà, Hiền leo lên giường nằm. Đó là giường của Hà. Anh duỗi chân tay giang rộng ra, cảm giác thoải mái dễ chịu. Hà vẫn ngồi bất động, anh vẫn không thể nào lên giường với Hiền được. Hiền xoay người lại, ánh mắt của Hiền nhìn Hà khăn khăn. Hà lắc đầu. Hình như anh không còn là con người của ngày xưa nữa.

Hiền lại bước xuống giường. Anh đến gần bên Hà rồi hôn vào má người bạn tình. Hiền thì thào: Hãy cho anh được yêu em!

Hà đứng lên. Anh định đi ra ngoài nhưng Hiền níu tay Hà: ở lại với anh đi! Một câu nói chỉ có thể chuyển tải bằng cảm xúc. Hà muốn giằng ra khỏi tay Hiền nhưng Hiền lúc nào cũng khỏe hơn. Hà bị Hiền ôm chặt. Hà biết cảm xúc của Hiền đang dâng cao. Anh biết Hiền đang rất muốn được yêu thương. Chính Hà cũng thế, nhưng anh biết tâm lý của mình thật phức tạp, chẳng thể nào dễ dàng giải thích được.

Hiền lôi mạnh Hà lên giường. Đây là chiếc giường hai người họ đã nhiều lần ân ái. Ngày ấy Hà chưa nhận Thu về làm con nuôi. Độ ấy Huy cũng còn nhỏ. Nhiều lần Hiền tìm cách đi xa nhà rồi lên đây chung sống với Hà vài hôm. Vợ Hiền hoàn toàn tin thác nơi chồng

mình, chẳng hề có bất cứ một may mắn nghi ngờ nào. Vì chị biết chồng chị chẳng phải loại người bừa bãi.

Hiên đẩy Hà lên giường. Hà muốn chống cự nhưng không thể. Anh biết anh cũng yêu thương Hiên. Họ đã từng yêu nhau. Đã từng trao hiến cho nhau. Đã từng có những lời thề bồi keo sơn vàng đá.

Hiên cắn nhẹ vào môi Hà.

Cả hai người họ biết mình không thể nào nói dối chính mình được nữa. Nghi thức tình yêu nhục thể thiêng liêng như một tôn giáo. Hiên từ từ nhẹ nhàng nâng niu Hà. Họ biết từ trong tâm khảm thì hai người họ đã thuộc về nhau.

Hiên bắt đầu cởi chiếc áo ra, quả tim trong ngực anh đập lên cuồn cuộn. Hà nằm im để Hiên cởi áo cho mình. Rồi thì đến những khuy cúc và dây khéo khác được gỡ ra. Thế giới lỏng tan. Hai người họ bắt đầu lại một lần muốn được yêu thương trọn vẹn.

Trắng mù lòa.

Chẳng ai biết được hai sinh thể ấy đang tìm kiếm đến nhau bằng một hơi ấm và hai quả tim đang cùng đập một nhịp. Họ đang cử hành một nghi thức. Một nghi thức của tình yêu và niềm dâng hiến. Xương một xương. Thịt một thịt. Linh hồn và thể xác.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 39 **KHOAI NGỬA**

Trên con đường về nhà Huy không nói chuyện với bố như lúc đi thăm chú Hà. Bố trông cũng có vẻ buồn hơn vì Huy bỗng dưng khăng khăng đòi về nhà quá sớm. Điều đình mãi cuối cùng Huy phải để cho bố ở lại với ba con chú Hà thêm một ngày nữa. Hiên không biết việc anh muốn ở lại thêm một ngày nữa đã khiến thằng con hậm hực.

- Sao con lại đòi về sớm thế hả Huy?

- !!! thằng con trai khuôn mặt lầm lì khó hiểu. Nó như đũa câm. Mồm ngậm chặt lại.

Ông bố không thể giải mã được tâm lý của cậu con trai. Huy thường hay nói chuyện rất tự nhiên cởi mở với bố. Nó mạnh dạn hỏi bố về đủ mọi chuyện trên đời. Huy đã từng hỏi bố:

- Bố ơi! Tại sao ban đêm con ngủ, sáng dậy con thấy quần mình ướt

là sao? Không giống như đá dầm. Bố hiểu con nói gì rồi chứ!
Hiên đã trả lời con trai vì tin rằng thằng bé đã trưởng thành nên mới hỏi anh thẳng như thế:

- Cũng là chuyện tự nhiên thôi. Đàn ông khi vào tuổi như con ai cũng đều vậy cả. Đây là tinh dịch của con, xuất ra từ dương vật. Lớn lên rồi sẽ hết.

Nhưng hôm nay thì Huy không tỏ ra thân thiện gần gũi với bố như ngày xưa nữa. Ông bố nhìn lên khuôn mặt con trai. Ngày xưa ông cũng giống nó lắm. Thời ấy vào tuổi nó, anh đã từng có một cuộc đời trẻ thơ trong sáng. Một tình bạn đầy cảm động. Giờ thì đứng trước thằng con trai. Hiên muốn hiểu nó đang suy nghĩ cái gì trong đầu nhưng anh không thể nào suy diễn nổi. Cuối cùng anh hỏi con:

- Có phải con với cái Thu giận nhau?

- Không liên quan gì đến nó! - Thằng Huy trả lời, trong giọng nói của nó có chút vẻ xằng.

- Chú Hà làm cho con buồn à?

Thằng bé định nói: cả bố và chú ấy! Nhưng nó không nói ra được. Nó cảm thấy hậm hực và khó chịu. Hiên không biết là con trai đã hiểu mối quan hệ giữa mình và Hà. Cuối cùng anh lại đoán:

- Hay là bố đã làm điều gì khiến cho con bực bội?

- Bố im đi! - Huy bỗng trở nên cay đắng, giọng bất cần.

- Huy! Có chuyện gì con phải nói chứ? - Ông bố chẳng hiểu mình đang bứt dây động rừng.

- Bố không cần phải nói? Bố biết con đang nói về điều gì rồi. - Thằng bé khóc.

Hiên không thể nào tin vào mắt mình. Huy tuy đang ở tuổi 16 nhưng nó không phải là đứa trẻ có tính khí thất thường. Hiên biết con trai mình rất cứng chạch. Nó là đứa thông minh và rất rõ ràng trong đối thoại. Vậy mà giờ đây con trai Hiên đang trở thành một đứa trẻ hoàn toàn khác hẳn:

- Bố chẳng hiểu chuyện gì cả? Mọi người đang vui thì con ùng ùng nhất định đòi về nhà cho bằng được. Con có biết như thế là thiếu văn hóa hay không? Con đã 16 tuổi rồi.

- Bố không có quyền dạy con! Bố không xứng đáng! - Huy gào lên theo.

- Huy! Bố cấm con! - Hiên bỗng trở nên mất bình tĩnh.

- Hãy cấm bố trước! Thật con không ngờ. Bố tệ lắm... - Thằng bé bật khóc lên.

Người đàn bà rằng vỗ bán nước mía vẫn nhấn nạy róc mía. Chị ta tỏ vẻ bàng quan hứng hờ như thể những câu chuyện khác chẳng ăn

nhập gì đến mình. Tình thực chị ta đang miên man suy nghĩ. Những tế bào thần kinh đang ráo riết xử lý những tình huống phán đoán trong đầu của chị. Tất nhiên trong trường hợp này chị chỉ nghĩ là ông bố tội nghiệp kia đang có một thằng con ngỗ nghịch. Chị chẳng hiểu những gì chị đang nhìn thấy. Những câu chuyện của cuộc đời thường chẳng có gì ăn nhập giữa bên ngoài và bên trong.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 40

KHẾ CHUA

Hiên ôm vợ.

Anh cảm thấy niềm hưng phấn ban nãy thật ra chỉ là một sự đánh lừa trog trên nhất. Anh tưởng mình sẽ đến được với vợ như anh có thể đến được với Hà. Thật bất ngờ, khi không còn một mảnh vải nào trên người Oanh, Hiên cảm thấy những xung lực ban nãy chợt tan chảy nhão nhọt, chẳng ra hình thù gì nữa. Bộ phận sinh dục quan trọng nhất của anh bỗng trở nên bất hợp tác. Hiên bất ngờ thật sự với chính mình.

Oanh quay sang ôm lấy Hiên. Chị nhớ đến lần mẹ chị đã kể về những chuyện quan hệ chăn gối lần đầu. Mẹ bảo:

- đàn ông cũng có nhiều người về chuyện ăn nằm ấy họ không thể tự tin trong lúc đầu được đâu, con phải khiến cho họ thích mình.

Oanh ngược mắt nhìn mẹ:

- Thế phải làm sao hở mẹ?

- Thì mình đừng có nôn nóng, tìm lời lẽ mà khiến cho họ tự tin hơn.

Bà mẹ ân cần giải thích.

- Con chẳng hiểu gì cả? - ngày ấy Hiên và Oanh vẫn còn chưa trên dẫu dưới bọc với nhau.

- Khờ quá cái con này. Thì bảo anh cứ ôm em đi, em chỉ cần có thể thôi. Thế là em cũng đủ hạnh phúc lắm rồi.

Hóa ra kinh nghiệm của người đi trước bao giờ cũng thật thâm thúy và sâu sắc.

Đêm nay trong vòng tay Hiên, Oanh nhớ lại lời mẹ dặn hôm nào. Với Hiên thì Oanh chẳng cần phải nói như thế. Hiên ngấu nghiến Oanh như người nghiện vớ được rượu ngon. Còn Hiên thì ọat ạo, chẳng giống Hiên tí nào.

Hiên đã cố gắng nhưng những cố gắng của anh càng lúc càng trở nên thất bại thảm hại hơn. Dương vật của Hiên máu không chịu tụ tập lại. Anh bắt lức với chính mình, hoang mang, dao động. Bàn tay và đôi môi cố bù đắp lại khiếm khuyết của dương vật nhưng tất cả chỉ là những mân mê sờ soạn rất dư thừa và nhăng nháo.

Đùi Oanh nóng rực. Cơ thể cô ấy với những đường xon mà Hiên vẫn từng tưởng tượng khi Oanh còn mặc quần áo giò đây phô ra vẫn không thể đánh thức bản năng làm đàn ông của mình.

Hiên cay đắng nhận ra anh cũng không hơn gì Hà. Hóa ra Hiên và Hà đều là những người đàn ông thực sự không có cảm giác với phụ nữ. Với những người đàn ông bình thường khác thì họ hấp dẫn bởi những đường nét khêu gợi của người phụ nữ. Còn với Hiên, thân thể của một người phụ nữ như Oanh chẳng khác nào như sỏi mà anh chỉ là một con gà trống thiến đã bị rù. Trời ạ. Anh cũng có đủ hai tinh hoàn và một dương vật nhưng không thể nào rung cảm trước một âm hộ đang sẵn sàng chờ đợi của vợ.

- Hãy ôm em đi! Em chỉ cần được anh ôm em. Bây nhiêu đó cũng đủ rồi!

Oanh thổn thức. Cô nói câu nói ấy bằng cả sự thành thật vì cô thấy thương Hiên thật sự. Oanh nhớ đến thái độ khấn trương của chồng khi anh mắng cô vì đưa con ốm nặng. Oanh nhớ đến những lời nói triu mến và những cử chỉ ân cần của Hiên. Hóa ra Oanh không phải đang đóng kịch. Cô chỉ nói lên điều trái tim cô muốn nói.

Anh đã cố gắng lắm mà làm không được! - Hiên gục mặt vào giữa hai nhũ hoa của vợ. Vai anh run bần bật. Anh biết mình không thể nói dối Oanh được mãi.

- Hãy cứ ôm em như thế này này...

Oanh lấy tay của Hiên đặt lên bụng mình. Bàn tay chị ấn lấn bàn tay của chồng. Hiên ngoan ngoãn như một con cừu ngoan. Cổ non đầy dưới chân mà con cừu không biết gặm. Miệng nó bị khóa chặt bởi một vòng đai. Tiếng Oanh vẫn nhẹ nhàng:

- Em chưa bao giờ được hạnh phúc như lúc này, vì em có anh bên cạnh.

Hiên càng bối rối hơn. Hạnh phúc thế nào được, hả Oanh ời! Vợ chồng phải có sinh hoạt tình dục chứ? Anh không thể làm được điều mà bao nhiêu người đàn ông khác làm. Oanh ời! Nếu em biết anh có thể xuất tinh thoải mái sung mãn với Hà thì em sẽ thất vọng về anh vô cùng. Trời ời! Sao trời nỡ nghiệt oan với chúng tôi đến thế này?

- Em chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ nằm gần em, truyền hơi ấm cho em, bảo vệ em! - Tiếng Oanh cất lên từ trái tim mình.

- Oanh ơi! Làm sao bây giờ hả em? - Hiên chua xót trong giọng nói.
- Hãy cứ ôm em. Ôm em ngủ cho đến sáng. Em chỉ cần được anh ôm em như thế này thôi.

Hiên khóc vì anh bất lực thật sự. Toàn thân anh nóng hổi vì xấu hổ. Nhiệm vụ của người đàn ông anh không thực hiện được. Nhục ời là nhục! Oanh ơi! Hà ơi! Cuộc đời của tôi ơi!

- Hãy cứ ôm em. Em chẳng cần gì hơn nữa.

Bất giác Oanh tin rằng dù cho Hiên không thể đem lại cho cô những điều mà Hiên đã làm, Oanh nhất định sẽ kính phục và trọn vẹn bổn phận làm vợ đối với Hiên. Chị thật sự tin thế. Dù sao thì Hiên vẫn có quả tim cao thượng. Hơn nữa chẳng phải người đàn bà nào cũng quan trọng đến nhục cảm của những vùng thể xác.

Oanh chỉ biết mình thương yêu Hiên và giờ đây chị đang thật sự hạnh phúc.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 41

DỪA KHÔ

Đêm trở lạnh, phủ trùm lên tất cả. Hiên giật mình trở dậy trước. Nó thấy lạnh. Lúc ấy Hà vẫn chưa ngủ. Thăng bé vẫn còn đang mãi nghĩ về những lời ban nãy của thằng Hiên đã nói, đã thề thốt.

- Em đã ngủ chưa, Hà ơi? - Hiên hỏi.

- Lạnh quá, ngủ không được. - Hà cũng đang lạnh run như Hiên.

- Hãy ôm anh đi! Em sẽ ấm hơn. - Hiên nói nhỏ.

- Thôi đi! - Hà vẫn còn mắc cỡ. Nó vẫn chưa khẳng định được là Hiên đang đùa hay đang nói thật.

Hiên xoay người lại, nó gác chân lên hông của Hà. Hai tay nó luồn ra phía sau lưng thằng Hà rồi lấy lực thật mạnh để kéo Hà sát lại gần nó hơn. Hơi thở của thằng Hà phả vào ngực nó thật ấm. Máu trong người hai đứa rần rật chạy. Cảm giác ấm nồng bắt đầu hun nóng khi lượng testosterone được tháo xích đang bắt đầu vùng lên.

Rồi thằng Hiên bắt chợt thu người ngồi bật dậy. Trời rét nhưng toàn thân nó nóng hực. Nó cởi phất áo ra ném xuống nền đất, Hà nằm im bất động. Có vẻ như nó đang chờ. Nó biết mình không thể có bất cứ chú ý hành động nào. Dù sao thì đây cũng là đêm đầu tiên thằng Hiên nói lời yêu nó. Vì thế nhất cử nhất động đều không thể nào sơ

hở được. Nó biết nó đang phải đè nén cảm xúc của mình lại. Đây là cuộc phiêu lưu quan trọng nhất trong cuộc đời nó.

Thằng Hiền cúi xuống cởi áo cho nó. Thằng Hà vẫn tỉnh nhưng không hề phản đối. Nó biết nó phải nằm im. Không thỏa hiệp nhưng cũng không chống đối.

Con chó chột sủa gâu lên vài tiếng.

Mặc. Hiền như quên mất lối về. Hà thì vĩnh viễn muốn mình mãi mãi là người đi lạc. Hai đứa trẻ cứ xoắn lấy nhau. Tất cả đều theo đuổi cùng một đích.

Yêu thương tâm hồn được định nghĩa bằng những cơ năng sinh lý. Chúng chẳng thể nào vượt qua chính mình. Một kinh nghiệm tự tạo mà sau này hai đứa đã cùng nhau trân trọng gọi đó là kỉ niệm.

Sét đánh ngang dọc khi trời không có mây. Rồi tiếng sấm ùng ùng kéo theo thành chuỗi. Con chim lao thẳng úc vào bụi mận gai. Tóe máu. Nó trút linh hồn. Hơi thở bắt đầu ngắn và cạn dần. Đỉnh điểm dâng lên không thể nào cưỡng lại được. Mặt đất rung chuyển, những tế bào da thịt bắt đầu nhón nháo, cảm xúc bị đẩy vào một ngõ hẹp không thể nào quay lại được.

Mặt đất nghiêng quá 90 độ. Ban đầu chỉ là một sự xuống dốc không thể nào hãm phanh lại được. Sau đó hai linh hồn bám chặt lấy nhau, rơi xuống theo trọng lực tự do.

Một cơn chấn động kinh khủng khi thêm hai lục địa dưới đáy đại dương chũm vào nhau, biến nhận một nguồn năng lượng khổng lồ rồi bất ngờ nổi giận. Cơn sóng thần vì thế đã không thể nào cưỡng lại được. Cơn sóng thần tràn đi, tạo thành một cột nước khổng lồ truyền đi khắp vùng da thịt. Cuối cùng cơn sóng thần ấy đổ ập vào hòn đảo yêu thương, quét sạch tất cả những cảm xúc tỉnh táo bình thường của những thân dừa đang thẳng đứng.

Kết quả là tất cả những công dân ngây thơ trên hòn đảo yêu thương đã bị hủy diệt không còn một ai sống sót. Tuổi dậy thì xơ xác. Hồn nhiên hoang tàn. Và sự trong sáng đã hoàn toàn trở thành hoang địa. Cơn lốc cuối cùng lắng xuống.

Mặt biển thanh bình trở lại. Bờ cát chỉ còn vương lại một vài đụn bọt biển. Trên bụng thằng Hà là một vũng chất nhầy thật sự, dính dính. Nó biết mình được yêu và cũng đã yêu. Co thắt của tình yêu đã chính thức được thể hiện trên cơ thể, qua một lần trút hơi thở, cho đi, và hoàn toàn tự nguyện.

Thằng Hiền vật ra giường, thở mạnh. Cảm giác sung mãn. Cuối cùng nó quay sang ôm lấy thằng Hà. Mặt thằng Hà đầy nước mắt vì hạnh phúc. Thằng Hiền hôn lên vai bạn tình. Nó nhẹ nhàng nói:

- cảm ơn em!

Đây cũng là nghi thức mở đầu cho những chu kỳ yêu thương tiếp nối sau này.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 42

XOÀI CHÍN

Mẹ nó đang nhặt rau đay. Thăng Huy đang xé những con cua màu tím để làm cơm giúp mẹ. Hai mẹ con cùng ngồi dưới một gốc mít già, tỏa bóng mát che gần kín một khoảng sân sau. Nghe kể đây là cây mít ngày xưa chú Hà đã trồng. Thăng Huy hỏi mẹ:

- Trong hôn nhân có phải khi mình bị phản bội là điều đau khổ nhất, phải không mẹ?

Mẹ nó tay vẫn nhặt những ngọn rau xanh mượt chẳng nói gì. Thăng bé hình như không có nhiều kiên nhẫn bằng mẹ, nó hỏi tiếp:

- Có bao giờ mẹ tin rằng đây là điều vô liêm sỉ nhất không?

Mẹ nó ngẩng đầu lên:

- Sao con lại hỏi mẹ những điều như thế? Những câu chuyện này là của người lớn!

- Con cảm thấy đây là một sự đánh lừa trơ trẽn nhất! Hèn nhát và ích kỉ nhất! Bẩn thỉu và đê hèn nhất. - Thăng bé nói với mẹ nó.

- Nhưng mẹ vẫn chưa chiều tại sao con lại hỏi mẹ? - Người mẹ bây giờ bắt đầu lắng nghe con trai.

- Con thấy thương cho những người đàn bà chung tình lại bị phụ bạc. Bị đánh lừa.

Người đàn bà bắt đầu ngừng tay nhặt rau. Chị nhìn con trai thật kĩ:

- Có chuyện gì đã xảy ra nên con mới hỏi mẹ những câu như thế?

Huy vật mạnh một con cua vừa xé xong cho vào cái rổ nhôm:

- Mẹ có mắt mà như không có! - nó cố gắng không nói ra câu này nhưng không thể kìm hãm được..

- Sao con lại nói với mẹ như thế? - Người mẹ có vẻ quan tâm hơn.

- Mẹ biết chú Hà chứ? - Huy nghiêng răng lại.

- Biết! Chuyện gì thế hở con? - Người mẹ bắt đầu nghiêm nét mặt lại.

Chị cảm nhận được một điều gì đó không bình thường trong thái độ

của con trai.

- Bố và chú ấy! Cả hai người họ cùng đánh lừa mẹ. - Thăng Huy bật khóc. Nó cảm thấy thương mẹ nó.

- Họ làm sao hả con...

Thăng Huy lấy tay lau nước mắt. Nó bắt đầu kể lại những gì nó thấy.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 43

KHỔ QUA

Đêm bất ưng thăng Huy thức dậy. Liếc qua đồng hồ đeo tay đã hơn hai giờ sáng mà bố nó vẫn chưa đi ngủ. Nó định ra ngoài đi tiểu trước rồi sẽ đi qua phòng chú Hà. Rất có thể nó sẽ được nghe hai người họ nói chuyện. Thình thoảng nó vẫn ngồi hóng chuyện hai người như thế.

Con đường dẫn ra phía sau đi ngang qua phòng chú Hà. Trăng đêm hôm ấy sáng vàng vạc. Cửa sổ phòng chú Hà cửa hé ra. Giường không buông màn và đứng từ bên ngoài nó có thể nhìn thấy giường ngủ của chú.

Đi tiểu xong thăng Huy bước đến gần cửa sổ. Nó biết là nó chẳng nên nhìn vào phòng của người khác. Nhưng hôm nay nó tự cho phép mình phá lệ. Bước đến cửa sổ, nó nhìn thấy một cảnh tượng hết sức quái đản và quá sức bất ngờ.

Trên giường của chú Hà nó nhìn thấy hai người đàn ông. Tất cả đều không có một mảnh vải nào trên người. Thăng Huy nhận ra rằng người đàn ông đang nằm ở vị trí bên trên là bố nó. Mái tóc của chú Hà nó cũng chẳng lạ gì.

Nó bàng hoàng. Tiếng thở của bố nặng nhọc. Có tiếng rên khẽ của chú Hà. Nó thấy rung mình. Một luồng điện chạy dọc theo cột sống. Nó chóiang váng như người bị cắt mất nguồn khí ôxy. Hai ống chân nó bủn rủn như sắp khuyu sụp xuống. Cuống họng khô đắng. Đôi mắt nó nhòa đi vì nước. Miệng nó tươm ra một thứ dịch nhờn nhờn khiến nó gần như muốn nôn thốc nôn tháo ra. Hai bàn tay nó nắm thật chặt lại thành hai quả đấm.

Thăng Huy muốn ói thật sự. Nó kẹp tay lên che miệng lại rồi bước nhanh ra phía trước nhà. Nó ghê tởm cả hai người đàn ông mà nó đã từng luôn luôn thương yêu kính trọng. Trời ơi! Bố ơi! Mẹ ơi! Chú

Hà ơi!

Đây cũng chính là lý do vì sao nó khẳng khái đòi được về nhà sớm hơn so với lịch hai cha con đã dự định. Và đây cũng chính là vì sao người đàn bà rằng vỗ bán nước mía đã chứng kiến được cuộc cãi cọ lớn tiếng của hai cha con họ hôm nào.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 44

GAN GÀ

Sau ngày cưới của Hiên, Hà trầm tính hẳn lại. Cô Mẹ biết là con trai không có bạn để chơi chứ tuyệt nhiên không biết Hà đã mất người tình. Hà cũng nhận ra sự khác biệt của mình. Ý thức của nó nhất định đã không còn như xưa nữa. Nó cố gắng điều tiết nhưng mọi cố gắng vẫn chẳng đem lại bất cứ một kết quả khả quan nào. Cô Mẹ nhận ra tính lạnh lùng trầm của con, miệng vuột hỏi:

- Con có hay gặp thằng Hiên không?
- Người ta đã có vợ, gặp nhau khác nào mình đi quấy rối người ta. - Hà trả lời giọng không giấu được vẻ bức xúc.
- Thì là tình bạn. Người ta chồng vợ thì cũng chỉ ban đêm thôi chứ!
- Mẹ không hiểu gì đâu, tụi con đã từng...

câu nói bị cắt ngang. Ngọt như người ta chặt phập quả bầu ra làm đôi.

- Mẹ biết tụi bay đã từng như anh như em ...
- Chờn thế nữa... - Dòng cảm xúc bắt đầu tuôn ra. Hình như bao giờ người ta cũng dễ dàng nói thật ra cõi lòng với mẹ ruột của mình.
- Là thế nào hả con?

Hà bật khóc. Hình như đây là sai phạm lớn nhất mà nó đã làm cho mẹ nó đau lòng. Nó nhìn mẹ. Nỗi đau dâng lên trong mắt người đàn bà đã một lần bị tình phụ. Trong đôi mắt ấy, đứa con trai nhìn thấy nỗi lo âu pha lẫn với niềm thương cảm sâu sắc của bà mẹ.

- Con đồng tính phải không Hà?

Hà gật đầu:

- Con và anh đã thương nhau.

Bà mẹ dù biết rằng điều bà bán tín bán nghi là có cơ sở nhưng vẫn không thể nào né tránh được cảm giác bị ngáng chân. Nước mắt bị vấp, nên ngã sống xòai trên khuôn mặt. Mẹ đưa tay lên che miệng

lại. Hà cảm thấy căm phẫn với chính sự yếu đuối của mình. Nó nghiêng rằng trong nỗi đau của một cuộc tình có quá nhiều hệ lụy không chỉ liên hệ đến một mình bản thân nó. Mẹ có lỗi gì đâu? Mẹ ơi! Hà nấc lên.

Người mẹ ngồi im như tượng. Chị còn nói gì được nữa bây giờ. Chị không muốn con như thế. Với kiến thức sinh vật và những lần đọc tài liệu trong thời gian học lớp trung cấp y tá của mình, chị biết nguồn gốc của đồng tính luyến ái thật ra rất rộng, rất bao hàm. Và như thế không chỉ có tuyến nội tiết mà còn có cả những phạm trù tâm sinh lý hết sức phức tạp khác.

- Hà ơi! Dù sao con cũng vẫn là con của mẹ. - Chị muốn nói như thế với con nhưng không nói được. Cảm xúc đã khiến chị trở thành một người câm, lưỡi hoàn toàn tê cứng.

- Mẹ à, con xin lỗi mẹ. - Hà lấy tay gạt nước mắt thật nhanh.

- Con không có lỗi. Không ai có lỗi trong vấn đề này cả. - Cô Mẹ khóc theo con. Cô muốn nói thêm: chỉ có những điều kiện đã xô đẩy và hoàn cảnh đã tạo nên những kinh nghiệm đau lòng chính chúng ta đều không muốn.

- Con sẽ cố gắng sống thật tốt để khỏi làm mẹ ưu phiền nữa.

Từ sau câu chuyện giữa hai mẹ con họ, cô Mẹ bỗng dưng không còn sẵn đón mặn mà với Vi nữa. Cô ngưng mọi hoạt động liên hệ thường xuyên giữa hai người. Cô bắt đầu nhận ra mình phải đối diện với thực tế là Hà, con trai cô, sẽ chẳng thể nào quên Hiên sớm được. Cô Mẹ không dám nấn ná sợ ảnh hưởng đến tuổi xuân của Vi. Thì ra đây là một người phụ nữ nhân hậu hiền hòa, chỉ nghĩ đến người khác trước.

Và Hà kể từ ngày ấy anh càng ít tiếp xúc với mẹ hơn. Hình như cả hai mẹ con đều hiểu ngầm rằng họ có thời gian riêng tư để phản tỉnh và để suy nghĩ về những diễn biến chấn động mà Hà đã công bố.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 45 **MẮNG KHO**

Chẳng có gì là ghê gớm cả khi nghi thức giao hợp giữa người nam và người nữ bắt đầu đi vào quỹ đạo hoạt động thuận tiện tự do. Có vẻ luống cuống và ngỡ ngàng ngập khi buổi đầu tiên hai người ân ái.

Một điều kì diệu xảy ra là cơ thể của cả hai bên học hỏi được những hành vi phản ứng của nhau rất nhanh. Chẳng phải đấy là trí thông minh đã tạo nên những kinh nghiệm. Có thể do đó là bản năng đã được cài đặt bên trong cơ thể mỗi chúng ta.

Sau khi mệt mỏi quá độ vì thất vọng, Hiền bắt đầu ngủ. Tiếng anh ngáy nghe đều đều thư giãn. Oanh vẫn nằm yên không nhúc nhích. Chị nghĩ đến những ngày tháng lúc Hiền bỏ đi theo người đàn bà khác. Kể từ giây phút khổ đau ấy, Oanh tưởng như cuộc đời mình đã chấm dứt. Nào ngờ những sự kiện khác nhau thay phiên đổ ập xuống đầu chị như những đợt sóng trào. Chị liên tục ngụp lặn trong những cơn sóng cuộn, mẹ chồng day dứt mắng nhiếc, con chết, sức khỏe suy sụp, và chuyện chồng con với Hiền chỉ là để che mắt thế gian... Oanh vì thế đã mất hết niềm tin vào cuộc sống đã bị quá nhiều vùi dập.

Giờ thì mọi chuyện đã khác, bên đầu bình yên đã bắt nhen nhóm. Chị được nằm trong vòng tay của một người đàn ông chân thật. Anh đang ôm vợ, hơi ấm là rất thực. Chị hạnh phúc khi da thịt được cận kề trong tinh thần thương yêu từ sự cố gắng của chồng.

Hiền đã thật sự có thiện chí nhưng anh vẫn chưa vượt qua được những bước ngoặt thử thách cột mốc. Dù sao khi Hiền cởi bỏ quần áo, anh đã cố gắng trân trọng những vùng cơ thể của vợ đã khiến cho Oanh nhận ra đây là một thắng lợi có ý nghĩa. Chị nhẹ nhàng lấy tay vuốt cánh tay của chồng. Cánh tay có những sợi lông mịn và mềm. Chính đôi tay này đã đặt lên vai Oanh nhiều lần, đã ẵm con của Oanh và bao giờ con bé cũng nín khóc một cách ngoan ngoãn. Chính cánh tay này đã gạt nước mắt cho Oanh, dứt cháo cho Oanh. Vì thế Oanh không thể nào không hạnh phúc.

Hạt giống thêm khát da thịt một dạo ngủ đông tưởng chừng như đã bị thui chột, nay chợt vươn mình thức giấc. Oanh cảm thấy cơ thể mình có một luồng năng lượng mới, một dòng chảy của cảm xúc, một đợt những cơn sóng hiền hòa vỗ về mơn trớn. Chị biết mình đang khóc. Những giọt nước mắt dạt dào của hạnh phúc yêu thương.

Phép lạ đôi khi tưởng như chỉ có thể xảy ra nơi những miền cổ tích lại có thể xảy ra rất dung dị bình thường, ngọt như lựu và thơm như quế. Trên chiếc giường của đôi vợ chồng, người vợ bỗng giật mình thức dậy theo một thức trực giác thiêng liêng không thể cắt nghĩa được.

Hiền trở mình, anh dáo dác nhận ra bên cạnh mình là một thân thể nhỏ bé dịu dàng của vợ. Oanh thở nhẹ, một hơi thở mềm và ngọt

ngào của người vẫn còn đang thức. Hiên theo bản năng nhận ra mình đã hoàn toàn là một người đàn ông thực sự.

Thì ra trong lúc lo lắng bồn bực quá mức về khả năng thể hiện bản năng người đàn ông của mình, thần kinh giao cảm của Hiên đã ức chế hoàn toàn khả năng phản ứng tình dục của anh.

Trong giấc ngủ, Hiên không còn phải lo lắng đến khả năng thao tác của mình. Cảm giác sợ mình sẽ là người thất bại cũng biến mất. Tín hiệu kích thích thần kinh giao cảm cũng ngừng theo. Qua một giấc ngủ, cơ thể Hiên thư giãn hoàn toàn. Dương vật của Hiên vì thế đã trở lại trạng thái hoạt động theo chức năng và nhiệm vụ của nó.

Oanh biết những gì đang diễn ra. Hiên bất ngờ nhận thấy mình thật sự sẵn sàng. Người chồng trườn lên tấm thân ấm nóng của vợ. Chị tiếp nhận bằng một cử động co chân lên để chào đón. Hiên đưa khả năng đàn ông của mình vào thế giới tràn đầy yêu thương của vợ. Âm đạo của Oanh ấm áp và được chuẩn bị sẵn bởi dịch nhầy. Hiên bất ngờ nhận ra hạnh phúc của giao hòa âm dương là hạnh phúc anh chưa bao giờ trải qua. Rất khác khi anh ân ái với Hà.

Anh bắt đầu thao tác. Cần mẫn và chắc chắn.

Hạnh phúc tuôn ra như mật qua những cọ xát của thương yêu và triu mến. Kích thích càng tăng, độ cứng của bản lĩnh đàn ông cũng lớn nhanh theo tốc độ. Hiên bất chợt biết mình bị cuốn theo dòng xoáy của vận tốc. Hiên thương vợ quá! Oanh cần mẫn dưới sức nặng tham lam mà chính Hiên đã ý thức rằng anh hình như không thể kiềm chế được.

Anh nhìn xuống đôi mắt của vợ từ một độ cao khi hai tay anh chống xuống mặt giường. Oanh mở mắt nhìn chồng khích lệ. Hiên muốn được ngàn lần gấp gáp hơn nhưng sợ vợ đau nên lại thu về trạng thái từ tốn. Oanh ngọt lịm như một quả hồng chín nhũn, thơm nước và mềm mại. Hiên quên mất lối đi vì sự tỉnh táo đã bị xung lực và năng lượng bịt mất đôi mắt. Giao hòa của nghi thức. Nhiệt độ và vận tốc cứ thế thách thức nhau trong một cuộc đua không có cùng đích. Oanh co chân lên quặp lấy hông chồng. Hiên rên khẽ:

- ráng đi em! Tiếng anh nói nghe thật ấm áp, đầy vẻ quan tâm.

Oanh mỉm cười. Hạnh phúc là đây và tình yêu cũng chính là đây.

Thân xác Oanh cuối cùng trở thành viên ngọc đáng giá liên thành trong tay của một gã lái buôn giàu có. Ông ta thích thú vì cuối cùng đã tìm được một viên ngọc trai đẹp nhất trên thế gian này.

- Em có dễ chịu không? Hiên lại hỏi.

Oanh gật đầu. Chị hạnh phúc thật sự khi được anh quan tâm. Oanh thương chồng hơn bao giờ hết. Quên đi cảm giác của chính mình,

Oanh thêm được nhìn thấy, được cảm nhận, được trân trọng những giọt yêu thương mà Hiên đang cố gắng vắt ra trong một nghi thức thánh hiến để đem đến cho Oanh.

Chị thoáng nghĩ thật nhanh đến Hiên. Hai anh em của họ khác nhau nhiều quá. Hiên tham lam ích kỷ, háu đói và ăn hỗn. Hiên hoàn toàn khác hẳn, anh hăm hờ thật đấy nhưng vẫn nghĩ đến người khác. Anh muốn bẻ đôi chiếc bánh cho bạn tình của mình, anh muốn được chọn phần bánh nhỏ hơn.

Trong nghi thức giao hợp, thời gian chẳng biết có phải là một đại lượng to lớn nhất hay không, chỉ biết trong lúc này Hiên hoàn toàn mất hết kiên nhẫn. Anh càng lúc càng đói khát. Mặc dù cảm giác tiếp xúc cọ xát giữa thành âm đạo sẵn sàng hiến dâng của Oanh và thân dương vật muốn được yêu thương của Hiên là những cảm giác rất nhiệm màu. Nhưng Hiên không thể nào cưỡng lại quán tính của dục năng. Anh bơi trên sóng yêu thương, hai bắp chân vặn cứng các sợi cơ chồi đập. Các cơ bắp từ vùng cổ đến vùng thắt lưng, mông, vai, sườn... Tất cả đều căng cứng, tranh giành, hỗn loạn chí chóa.

Rồi một phút thiêng liêng chợt đến, mệnh mông hơn tất cả. Hiên biết mình sắp đi vào giới hạn duy nhất không thể cưỡng lại được nữa. Anh vận người gồng lên khi biết mình sắp sửa lao vào vực thẳm của yêu thương không có đáy. Một đợt sóng thật nhanh tràn qua cơ thể của anh. Hiên biết mình có một cuộc hành quân khổng lồ xuất phát từ hai tinh hoàn. Rồi đạo quân ấy hùng hổ, chen lấn, giày xéo, cõng lên nhau để vượt qua một bờ đá hẹp. Tiếng hò hét lonh trỗi lở đất... anh biết tinh dịch của mình đã phóng vào bên trong cơ thể của Oanh. Giây phút lần đầu tiên ấy là một khoảnh khắc vĩnh hằng. Rất thiêng liêng đối với lần làm tình đầy thánh thiện của lần đầu giao bôi hợp cần.

Hiên sụp đổ ngã người trên ngực vợ. Hạnh phúc và mãn nguyện khi anh nhận ra mình đã đem lại hạnh phúc cho Oanh. Bờ môi họ tìm đến nhau. Hiên tròn vện trong từng cử chỉ. Oanh trân quý những âm áp của bờ môi chồng. Hai người họ cùng khóc khi cảm xúc thiêng liêng đã kéo họ lại gần với nhau:

- Anh cảm ơn em! - Hiên thổn thức.

Ngay lúc đó trong đầu anh nghĩ đến Hà. Một cảm giác đen tối chợt ủa đến. Anh cảm thấy mình đã trở thành một người phản bội. Một cảm giác mà anh chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ phản bội Hà. Hiên nhớ đến lời thề của mình: Anh sẽ yêu em suốt cuộc đời, Hà ơi.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 46

SẢN LUỘC

Đứa trẻ ra đời là niềm hạnh phúc dạt dào của đôi vợ chồng trẻ. Đây là một bé trai bụ bẫm và khá khinh. Cả nhà yêu chiều cưng nựng. Bà nội mỗi lần ẵm cháu đều khoe rằng:

- Tiên sư bố mày, con cu y như con cu bố mày ngày xưa.

Hiên hạnh phúc khi nghe mẹ nói thế. Oanh ngoài niềm cảm xúc đã thật sự làm vợ, làm mẹ, chị rất vui khi thấy mình đã sinh cho Hiên một cậu con trai rất đẹp. Hiên đang ngồi đánh chùi cho mẹ mấy cái nôi ngoài sân hỏi vào:

- Thăng cò này giống con hay giống anh Hiên hỏi bé hả mẹ?

- Hỏi thế mà cũng hỏi. Nó giống anh chứ giống ai vào đây nữa!

Oanh mỉm cười. Chị hạnh phúc thật sự. Hóa ra hạnh phúc đôi khi vẫn ập đến khi con người không tin nó có thật. Oanh ngất ngây niềm vui trong những sinh hoạt hằng ngày. Sữa chị nhiều nên thằng bé khỏe mạnh và chóng lớn. Hiên hỏi mẹ:

- Con đặt tên cho cháu là Hiên có được không?

- Không được đâu, Hiên là tên của anh ông nội mày. - Bà cụ vừa nựng cháu vừa trả lời.

Hiên hỏi vợ, giọng anh oang oang lên:

- Oanh ơi! Đặt tên cho con mình bây giờ là gì, hờ em?

- Đặt tên cho con là Hà được không anh? - chẳng hiểu sao Oanh luôn nghĩ hạnh phúc mà chị có được một phần rất lớn là do công của Hà.

Hiên khựng tay lại, lòng anh nhói lên. Đã từ lâu anh và Hà rất ít khi gặp nhau so với thời gian trước. Không hẳn vì Hiên là hạng người được chim quên nả, được cá quên nơm. Một phần rất lớn là do Hà luôn né tránh Hiên một cách gay gắt:

- Anh đừng tìm em nữa. Sẽ chẳng có lợi cho ai cả.

Hà chẳng bao giờ biết rằng Hiên thật sự không hẳn đồng tính. Anh là người có xu hướng tính dục khác phái pha một chút gam đồng tính. Và như thế phần nhiều Hiên vẫn có bản năng của một người đàn ông tham lam. Anh không thể dễ dàng bỏ Hà được, dù sao thì giữa hai người cũng đã từng có nhiều lần ân cần gian dúi.

Hiên nghĩ đến tên con trai, anh có vẻ ngạc nhiên vì câu nói của vợ:

- Tại sao lại đặt tên cho con là Hà hả bà xã ? - Hiên bỏ mấy cái nôi ngoài sân bước vào trong nhà. Trên tay anh vẫn đầy nhọ nôi đen thui

đang đeo bám.

- Vì có Hà nên em và anh mới đến được với nhau. - Vợ Hiên giải thích.

- Chẳng lẽ gọi nó là Hà cùng tên với thằng Hà coi sao được. Bà Nhụ đề nghị: - Theo mẹ hay nhất là thằng Hiên mày làm bữa cơm, bảo thằng Hà sang chơi, nhân đấy ta bảo nó đặt tên cho thằng bé.

Đấy cũng chính là nguyên nhân lần này Hiên buộc phải đi tìm Hà. Và tên Huy chính là do Hà đã đặt cho thằng bé.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 47

NGÔ RANG

Bờ cát ngày xưa là một bãi hoang nhưng bây giờ đã dựng lên một ngôi nhà gạch đang xây dở dang. Chủ nhà có lẽ vì cận tiền ngang xương nên công trình buộc phải hoãn lại. Mưa và gió đã khiến cho lớp gạch non màu đỏ hôm nào đang chuyển qua màu rêu phong u ám.

Hiên hẹn Hà ra lán cũ để bàn chuyện quan trọng. Cô Mẹ chuyển lại lời nhắn cho con trai:

- Thằng Hiên nó gọi cho con mảnh giấy. Nó bảo là có chuyện quan trọng muốn nói với con.

Hà mở giấy ra, có một lời nhắn, nét chữ gà bới, nguệch ngoạc:

Hà. Mình cần gặp ông để nói chuyện. Quan trọng lắm đấy. Hiên.

Vàng trắng hôm ấy bị mây vầy vọc nên có dung nhan của một người đàn bà bị bệnh bạch tạng, loang lổ và nhem nhuốc. Hiên gặp gỡ Hà cũng trong bối cảnh ấy. Dự định của Hiên là sẽ mời cơm Hà và nhân thể bảo Hà đặt tên cho thằng bé. Nhưng trên đường đi Hiên nghĩ khác. Anh nghĩ đến chuyện sẽ thuyết phục Hà hãy đi lấy vợ.

- Ngồi trên chiếc giường tre. Hiên hỏi:

- Em vẫn khỏe chứ?

- Vẫn bình thường. Thằng cu của anh có khỏe không?

- Khỏe. - Hiên chợt nhận ra thành công của mình nhưng là điều anh không dám nói ra. Thực ra Hiên luôn luôn muốn Hà cũng được thật sự hạnh phúc như mình.

Bất chợt Hiên nói tiếp:

- Em nên lấy vợ đi, Hà? Anh nói thật đấy!

- Tại sao? - Hà khựng lại. Luồng tư tưởng của anh về sinh hoạt hiện tại của gia đình vợ chồng Hiên bị cắt đứt.

- Vì anh muốn em hạnh phúc. Có một mái ấm gia đình, có một người vợ.

Hà cay đắng nghĩ: tại sao Hiên có thể nói ra những điều như thế.

- Đêm đầu tiên anh ăn nằm với Oanh, anh không thể nào đưa dương vật vào âm đạo của cô ấy được. Nhưng rồi thì khi anh bình tĩnh và ...

- Anh không phải hẹn em ra đây chỉ để nói những chuyện này chứ? - Hà nhìn Hiên. Chính anh cũng không hiểu vì sao Hiên lại kể những chuyện sinh hoạt vợ chồng cho mình nghe.

Thực tình thì Hiên chỉ muốn Hà cũng có được hạnh phúc như mình. Hiên luôn nghĩ mình có trách nhiệm phải chăm sóc và quan tâm đến đời sống của Hà. Anh muốn đem kinh nghiệm của mình ra chia sẻ với bạn tình. Hiên nói bằng lời thật, hoàn toàn không có bất cứ tư tưởng nào khác.

- Hãy nghe anh đi. Em lấy vợ và sẽ có hạnh phúc như anh. - Hiên nói như năn nỉ, nhiều hơn là anh đang cố gắng thuyết phục Hà.

- Chẳng lẽ anh không hiểu điều kiện hoàn cảnh của em? - Hà mếu, anh cảm thấy bế bàng trước câu nói của Hiên.

- Anh biết. Anh cũng đã từng nghĩ mình không thể có vợ được.

Nhưng đấy chỉ là những lo lắng thiếu cơ sở...

Hà hiểu được điều Hiên nói. Đây là một kinh nghiệm rất thực. Anh đã chưa bao giờ dám tin là mình sẽ có những ước mơ được làm chủ một mái ấm, có một vợ ngoan và những đứa con khỏe mạnh. Nhưng Hà biết ưu tư không thể lấy vợ của anh là hoàn toàn có lý do chính đáng.

- Người ta bảo thịt chó ăn ngon nhưng em không ăn được. Mùi thịt chó sẽ khiến em nôn ói. Em đã thử và em không ăn được thịt chó.

Em không thể lấy vợ được... - Hà biết mình đang tâm sự với chính anh. Một kết luận mà anh đã tự cho là bất di bất dịch.

- Đây là điều anh cũng đã từng nghĩ. Em hãy tin anh. Hãy tự cho mình một cơ hội.

Nói xong Hiên ôm chòang lấy Hà. Anh quên mất rằng khoảng cách của họ đã kéo xa sau ngày tân hôn của Hiên và Oanh. Hà tê tái. Anh không có đủ can đảm để đẩy Hiên ra. Dù sao thì đấy cũng là mối tình đầu của anh.

- Hà ơi! Anh sẽ không bao giờ có hạnh phúc nếu như em không có hạnh phúc.

Hiên nói thật lòng. Hà biết rất rõ điều đó. Ngặt là cuộc đời không đơn giản như những gì chúng ta nhìn thấy nó. Những diễn biến của cuộc

sống luôn là những giằng co không bao giờ dứt. Số phận vì sẵn có bản tính tham lam lặn nên luôn luôn rình rập ăn cắp những khát khao hạnh phúc đơn giản của con người.

Hà nuốt một cục nghẹn xuống rồi nói:

- Anh có mặc cảm vì đã bỏ rơi em... Đừng thương hai nhau. Em đủ can đảm để chấp nhận tất cả. Kể cả những điều em không có quyền lựa chọn.

- Em có quyền được hạnh phúc. Can đảm lên. Hãy tin là anh tuy có mặc cảm phản bội em, nhưng anh rất muốn em hạnh phúc. Trong biển người bao la kia sẽ có một người thông cảm và xứng đáng với em. Cả làng người ta đồn ầm lên là cô Vi rất thích em! Hãy cho mình một cơ hội đi, Hà.

- Anh không hiểu gì hết? Anh càng không hiểu em. Em có thân xác của đàn ông nhưng có tâm thức và khát khao của một phụ nữ. Anh có hiểu như thế hay không? Chẳng lẽ anh thật sự không biết gì cả? Hiên biết điều Hà nói là có cơ sở. Ngay từ bé Hà đã có rất nhiều biểu hiện giống như con gái. Chính vì điều đó đã đánh thức được bản năng muốn làm anh hùng của Hiên. Rồi thì trò chơi trốn trêu của số phận, cộng thêm những chèo kéo của cảm giác nên cả hai người đã cùng bị chìm trên một con đò duyên phận.

- Hà ơi! Em phải phá vỡ suy nghĩ của mình.

- Phá bằng cách nào bây giờ? Anh không muốn em sẽ làm khổ một người con gái khác chứ? Em xin anh. Hãy hiểu cho em và đừng bao giờ nói đến chuyện này nữa. - Hà nói như van xin. Hình như anh chẳng bao giờ muốn người ta khuyên anh nên lấy vợ.

- Làm sao em biết được em sẽ làm khổ người khác! - Hiên ương bướng.

- Anh đừng nói chuyện ấy nữa có được không? - Hà có vẻ mất hết kiên nhẫn.

- Anh không thể nhìn thấy em cứ như thế này mãi!

- Hãy can đảm với mặc cảm của anh đi! - Hà cắn môi lại.

- Hà. em không hiểu được tấm lòng của anh? - Hiên mất hết vẻ bình tĩnh.

- Hiên. Anh cũng không hiểu được hoàn cảnh của em? - Hà tuột xuống khỏi chiếc giường tre và quyết định ra về.

Hiên bất ngờ. Chưa bao giờ Hà có thái độ kỳ lạ như thế. Bất chợt Hiên nhớ ra nhiệm vụ của mình là nhờ Hà đặt tên cho con trai, anh vội nắm lấy tay bạn tình:

- cả nhà anh muốn em đặt tên cho con của anh. Họ muốn mời em sang ăn cơm rồi sẵn đó nhờ em đặt tên cho thằng bé!

- Bao giờ thì ăn cơm? - Hà không muốn ở nán lại. Anh chỉ muốn biến mất ngay trong lúc này. Anh vừa giận Hiên nhưng cũng vừa thương người đàn ông mà anh đã nhiều lần ân ái. Anh sợ mình sẽ không kiềm chế được, cảm xúc của con người chính là những lần tự đưa mặt mình cho người khác vấp.

- Trưa mai. Hiên trả lời thật máy móc.

- Em sẽ sang. Hà nói rồi rút mạnh tay ra khỏi tay Hiên.

Hiên chỉ kịp nói một câu, đuổi vớ theo:

- Em không muốn lấy vợ cũng được. Nhưng anh vẫn yêu em!

Hà biết đấy là lời nói thật. Anh đã quá hiểu Hiên rồi. Hiên chưa bao giờ nói dối anh. Và chính điều đó đã càng khiến anh đau khổ hơn. Con đường trước mặt chột đèn sáng. Hà lùi đi như anh đang chạy trốn khỏi chính niềm khát khao luôn luôn bị trói buộc của mình.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 48

RĂNG SÂU

Khi cả nhà chỉ còn lại hai người, anh chồng hỏi chị vợ:

- Oanh này, thằng Huy nhà mình bây giờ lạ lắm! Anh không biết có phải tại nó đang tuổi dậy thì hay sao mà anh không thể nói chuyện với nó như ngày trước được nữa.

Chị vợ nhìn chồng, trong đôi mắt chị có những điều chua xót:

- Chúng ta có lỗi với nó! - Oanh vượt miệng nói một cách vô thức.

- Tại sao em lại nghĩ như thế? Chúng ta đã làm việc và sống tất cả là vì con. Anh chẳng thể làm gì thiếu sót với con cả. Chính em cũng thế.

Hiên không biết là vợ và con đã biết rõ ngọn ngành về mối quan hệ giữa anh và Hà. Mắt Oanh chột đầy ngấn nước, chị nói nhỏ với chồng:

- Nhưng lo cho con vẫn chưa đủ. Hành động của chúng ta đã khiến con thất vọng.

- Anh vẫn chưa hiểu em đang nói gì cả? - Hiên ngạc nhiên vì câu nói của vợ.

Oanh sửa lại tư thế ngồi rồi nói:

- Anh là một người chồng tốt. Một người cha tốt. Em không phản đối và hoài nghi về điều này. Có điều em thật bất ngờ...

Hiên vẫn chưa thật sự hiểu ra. Hơn mười bảy năm trời sống với Oanh, anh chưa nghĩ ra mình đã làm điều gì sai. Duy nhất chỉ có chuyện quan hệ giữa anh với Hà. Nhưng đó là một quan hệ độc lập, không ảnh hưởng gì đến sinh hoạt kinh tế của gia đình.

- Em nói cụ thể hơn nữa được không? - Hiên gắng hỏi.

Oanh lấy tay che miệng lại. Đây là phản ứng tự nhiên của một người không muốn nói điều mình sắp nói. Thu hất can đảm, cuối cùng

Oanh lên tiếng:

- em cũng không dám tin đây là sự thật. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Con đã biết quan hệ giữa anh với Hà.

Oanh bật khóc sau câu nói ấy. Hiên chóang váng. Thì ra là thế. Anh không bao giờ tin rằng đây là sự thật. Tại sao thằng Huy biết?

Chuyện gì đã xảy ra? Anh hy vọng là thằng Huy nghe bé Thu kể chuyện xa gần. Hiên luôn tin rằng mối quan hệ tình cảm của Hiên với Hà là mối quan hệ kín đáo nhất. Anh hỏi vợ:

- con nó đã nói những gì với em?

Oanh quay mặt đi chỗ khác. Chính chị cũng không dám đối diện với chồng:

- con đã kể lại tất cả về đêm hôm đó. Anh và Hà...

- anh và Hà làm sao? - Hiên vẫn hy vọng mình có thể tìm ra chút lỗi thoát.

- Hai người đã ... Anh biết rõ hơn em ... anh còn hỏi em làm gì? -

Oanh khóc nức lên. Từ ngữ lộn nhồn như nắm sỏi lạo sạo dưới bàn chân đầy vết xước.

- Anh muốn biết con đã nói gì với em? - Hiên lúng túng.

- Con nó hận anh! Nó hận Hà. Nó bảo em là người không biết giữ gìn hạnh phúc gia đình...

Hiên tái mặt lại. Thì ra Huy con anh đã nhìn thấy tất cả. Trời ơi! Hiên chẳng bao giờ ngờ được rằng câu chuyện lại chuyển qua một khúc quanh bất ngờ như thế này.

- Hãy bình tĩnh lại Oanh. - Hiên nói khi khuôn mặt của Oanh cứ tái dần.

Một phút sau Oanh nhìn thẳng vào mắt chồng:

- Em không biết phải làm gì nữa? Em thật bối rối và đau khổ. Em không thể đi nghe với một người đàn ông khác! Em chỉ có thể ghen một người đàn bà. Làm sao em có thể ghen khi anh yêu một người đàn ông khác!

Khuôn mặt của Hiên tái như đồ chàm:

- Oanh! Câu chuyện không như em nghĩ đâu!

Oanh khuôn mặt đầy nước mắt:

- anh có biết là cả cuộc đời này anh chỉ có anh và con. Rồi thì khi nghe con nói là anh và Hà đã yêu thương nhau. Ân ái với nhau. Em không còn biết phải làm sao nữa? Anh có biết là em không thể ghen được.

- Đúng là anh đã yêu Hà. Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy. - Hiên thú nhận. Anh gục mặt xuống hai bàn tay của mình.

Oanh nức lên:

- Em thật không ngờ được. Anh sống với em tốt như thế nhưng sao anh không bao giờ can đảm nói cho em biết chuyện của hai người! Tại sao anh giấu em?

Hiên ngẩng mặt lên, khuôn mặt giăng xé:

- bọn anh đã yêu nhau trước khi chúng ta là vợ chồng. Anh cũng không hiểu được tại sao anh không thể nào dứt khoát khi Hà quyết định dọn nhà đi chỗ khác. Anh không biết mình đã quá mềm yếu hay là anh đã quá tham lam.

Oanh gục mặt vào lòng hai bàn tay:

- Có phải em đã phá vỡ hạnh phúc mối tình của anh?

Hiên vội lắc đầu:

- không! Chúng ta chỉ là những số phận không có nhiều lựa chọn... -

Hiên nhớ lại rất nhiều lần Hà đã nói câu này.

Như chợt nghĩ ra một điều quan trọng, Hiên nói tiếp thật nhanh:

- Hà không có lỗi, chính anh mới là người có lỗi.

Oanh vẫn không có bất cứ một biểu hiện phản ứng nào, Hiên nói tiếp:

- Hà đã nhiều lần khuyên anh quên đi câu chuyện của hai người. Nhưng anh không thể. Anh không thể bỏ lại Hà. Anh muốn đền đáp cho Hà. Được yêu thương... Hà là người chịu thiệt thòi nhất trong câu chuyện này. Oanh ơi! Anh xin em hãy hiểu cho anh ấy!

Oanh ngược mặt nhìn chồng:

- đấy cũng chính là lý do em đã không thể ghen được. Nhưng em đau khổ và mặc cảm. Phải chi anh gian dúa với một người đàn bà khác. Em sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Dễ giải quyết hơn. Phải chi anh chưa bao giờ giấu em.

- Anh xin em, đừng trách Hà. Tất cả đều là lỗi của anh.

Ngay cả những lúc như thế này Hiên vẫn không bỏ rơi Hà. Từ trong sâu thẳm anh biết mình đã không thể nào quên được mối tình đầu của mình. Rồi Hiên chợt nhớ đến lần Hà đã hy sinh vì anh.

Câu chuyện ấy đã xảy ra cách đây 15 năm.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 49

XÔI GÁC

Chẳng biết định mệnh có màu sắc như thế nào, chỉ biết âm thanh của nó nghe như tiếng sét đánh vào màng tai và vị nếm của nó cay nồng và mặn chát như nước mắt.

Thằng Huy đã được hai tuổi, đang khỏe thể nhưng một hôm bỗng quay ra bỏ ăn rồi lên một cơn sốt cao rất nhanh. Gia cảnh nhà Hiền cũng suy sút vì bao nhiêu tiền đã phải nuôi chị gái bị ung thư tử cung thời kì cuối vốn tốn phí rất nhiều tiền bạc. Gia đình chồng chị gái nghèo nên chị phải về nhà đẽo mẹ. Bà cụ cũng đã già, bị ngã ảnh hưởng chấn thương sọ não, người cứu được đã ra thân tàn phế. Thành ra lợn gà không còn là nguồn thu nhập phụ thêm mà còn phải chi tiêu thang thuốc cho bà.

Chỉ sau khi thằng Huy ra đời có hai năm mà hoàn cảnh gia đình Hiền đã rơi vào tình trạng túng quẫn. Nay con ốm, Hiền chẳng biết cậy nhờ vào ai ngoài Hà.

- Anh nghĩ anh phải đưa con trai anh đi thành phố. Anh không thể mất con được, nó bị sốt cao. Anh sợ lắm!

Hà mở to đôi mắt. Anh nhìn thấy vẻ hốt hoảng của Hiền:

- Anh có cần tiền không? - Hà hỏi.

- Cần lắm! Nhà anh không còn gì cả? - Hiền cầu cứu.

Hà bảo Hiền đứng đợi rồi trở ra đưa cho Hiền một cọc tiền toàn những đồng bạc có mệnh giá lớn. Hà ân cần và đầy vẻ quan tâm:

- Anh và chị đưa con đi bệnh viện đi. Rồi thì ta sẽ tính sau.

Hiền vội đi nên anh chỉ nhìn Hà bằng một cái nhìn thật biết ơn. Anh biết mình là người mắc nợ và vĩnh viễn chẳng bao giờ trả hết được. Hai vợ chồng Hiền hôm ấy túm quàng những thứ vật vãnh rồi chực chỉ đi lên thành phố. Thằng bé được chẩn đoán là bị viêm màng não. Vì được chữa trị kịp thời nên thằng Huy đã không bị thiệt mạng. Số tiền Hà đưa cho Hiền chi tiêu mất quá nửa. Nhưng cũng vì đưa con lên thành phố mà Oanh lại phát hiện ra tin sét đánh.

Oanh khám phụ khoa và được chỉ định phải chữa chứng viêm tử cung nhưng khi nghe chị kể là ngực trái của mình thỉnh thoảng cảm thấy đau đau. Lời đề nghị của một bác sĩ:

- Chị nên chụp x-quang để xem có nguyên nhân gì gây bệnh hay không?

Kết quả là một khối u có nhiều rễ ăn lan. Tiến hành những khâu xét

nghiệm khác, họ biết rõ Oanh bị ung thư vú:

- Cũng may là khối u còn trong thời kì mới, điều trị sẽ có kết quả.

Nhưng chi phí thì khá nặng...

bác sĩ phụ trách hồ sơ bệnh án của Oanh dè dặt thông báo. Khi hai người đem con về nhà thì Hiên nói với vợ, giọng nói của anh rất quả quyết:

- Bán nhà để chữa bệnh cho em anh cũng bán!

Oanh rồi bời lên trong lúc này. Câu nói của Hiên đầy vẻ chân thành nhưng chị quá mải lo đến tiền nong nên hoàn toàn không nhận ra điều đó. Chị nói với chồng:

- Bán nhà rồi biết ở vào đâu?

- Cứu em mới là quan trọng. Mọi chuyện khác anh sẽ tính sau.

Hiên về nhà thì đã thấy Hà đang cạo gió cho bà Nhụ. Bà bị cảm thương hàn đã hai hôm. Lại bị thổ tả vì thức ăn cũ đã thiu. Không có Hà chạy đi mua cho mấy liều thuốc cầm tiêu chảy có thể đã sinh ra biến chứng mất mạng rồi. Thấy vẻ mặt của Hiên và Oanh lo lắng, Hà hỏi luôn:

- Tình hình thằng Huy sao rồi?

- Cháu đã khỏe bình thương trở lại – Hiên nói.

Oanh đặt con xuống cái nôi treo gần đấy rồi đi vào nhà trong thay áo. Vài món quà bánh trái được Hiên đặt ở trên bàn. Có cả cái phích họ mới mua trong thời gian chăm sóc cho con trai ở thành phố. Hiên ra hiệu cho Hà cùng đi ra ngoài sân với mình.

- Có chuyện gì vậy anh? - Hà hỏi.

- Oanh bị ung thư vú em ơi!

Hiên nói xong câu nói nhưng cổ họng anh nghẹn lại. Nước mắt chực trào ra nhưng không chịu lặn xuống, ngấn họng đầy hai con mắt. Với Hà thì đây chính là một hung tin, anh cảm thấy bàng hoàng. Hà chẳng muốn tin đây là sự thật, dù một chút tư tưởng đen tối kéo qua thật nhanh: Oanh sẽ chết và Hiên sẽ có thể ...

Hà hoảng hốt vì ý tưởng đen tối ích kỷ của mình. Anh cố gắng xua ý nghĩ xấu xa ấy đi. Sau cùng anh bổi rổi hỏi:

- Bác sĩ có bảo chữa được không? - Hà sốt ruột thật sự.

Hiên gật đầu:

- Nhưng phải có tiền em ạ!

- Tiền thì xoay. Cứu vợ anh là điều quan trọng nhất!

- Anh định sẽ bán nhà bán đất. - Hiên gục mặt vào vai Hà. Nước mắt anh thấm qua lần áo mỏng của Hà. - thật sự anh chẳng còn biết xoay xở như thế nào nữa?

Hà bóp mạnh vào cánh tay nhũn nhão vì bún riêu của Hiên:

- em sẽ có cách! Bao giờ thì anh tính sẽ đưa chị đi thành phố?

- Anh cũng không biết nữa. Chữa bệnh ung thư thì không thể chần chừ được, thời gian giải quyết cho nhanh quan trọng lắm.

Đó là lý do tại sao Hà đã nói với mẹ vào ngay đêm hôm ấy:

- Con không muốn ở đây nữa?

- Thế con định đi đâu? Chuyện gì đã xảy ra? - Cô Mẹ hỏi con trai.

- Con định dọn về Gia Kiệm, ở đó dễ sống hơn ở đây.

Cô Mẹ chợt nhớ đến câu chuyện của ông chú họ xa đã đề nghị để lại cho mẹ con cô một khu vườn trái cây ở Gia Kiệm khi gia đình ông quyết định xuất cảnh sang Mỹ qua một chương trình ra đi có trật tự; đi theo diện gia đình có con lai Mỹ.

- Thế con định bán vườn bán nhà sao?

- Không ở đây nữa thì mình không bán nhà sao, hả mẹ!

- Con tính thế cũng phải đấy! - Cô Mẹ hoàn toàn không biết được những tính toán của con trai.

Việc bán nhà diễn ra chóng vánh vì đã có người thích mảnh đất có chiều dài mặt tiền khá rộng. Một nơi an cư khá tốt nên với số tiền Hà đề nghị được họ chấp nhận ngay. Hà giao tiền cho Hiền rồi nói dối với mẹ là anh đã đánh mất.

- Trời ơi! Sao con làm ăn kiêu gì mà thiếu cẩn thận vậy, hả Hà? - trong giọng nói của mẹ tiếc xót như đứt từng đoạn ruột.

Hà không nói gì cả. Anh thương mẹ nhưng hình như anh thương Hiền nhiều hơn. Anh biết mình không thể từ chối bất cứ điều gì khi Hiền cần. Hà cũng không hiểu sao mình lại quá quan tâm đến Hiền như vậy?

Thủy chung là gì thì Hà cũng không biết rõ? Có phải hy sinh cho Hiền như thế là một sự thủy chung? Hà chỉ biết mình không thể khoanh tay đứng nhìn Hiền rơi vào cảnh khó khăn mà không giúp. Với anh thì hạnh phúc của Hiền thật ra cũng chính là hạnh phúc của mình. Vì thế mà Oanh được cứu. Thăng Huy cũng được cứu. Từ đó Hiền đã biết mình sẽ mắc nợ Hà suốt cuộc đời của anh.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 50

GIÒ LỤA

Oanh nhìn chồng:

- thì ra con và em đều được Hà cứu sống! Nhưng tại sao anh không nói gì hết? Tại sao anh giấu em? Tại sao em không có quyền tri ân người đã giúp gia đình ta.

Hiên nhìn vợ, anh nắm lấy bàn tay gầy guộc của vợ:

- Anh mắc nợ Hà cả cuộc đời anh! Sống với em, anh có được đời sống vật chất và danh dự xã hội. Gần Hà, anh tìm thấy tình cảm ở một thế giới khác! Chính anh đã ép Hà tiếp nối quan hệ với anh. Cậu ta yếu đuối lắm! Anh sợ em biết chuyện của anh và Hà, tất cả sẽ bị phá hủy.

- Bây giờ chúng ta phải làm sao? Em phải nói gì với con đây!

- Tự anh sẽ giải quyết việc này. - Hiên an ủi vợ.

Đêm nằm bên vợ, Hiên cảm thấy xấu hổ. Anh chán ghét sự bất lực hoàn cảnh kinh tế của mình. Dạo gần đây nhà anh có được sinh hoạt khá hơn cũng cho Hà đã âm thầm kín đáo giúp anh. Hiên không muốn lợi dụng Hà nhưng không từ chối được. Kể từ khi cô Mẹ bị tai nạn giao thông qua đời, ba của Hà bây giờ là một công dân về hưu Canada vẫn gửi tiền về cho con trai khá đều đặn. Hiên không nhận thì Hà bảo đừng gặp nhau nữa.

- Anh đừng ngại gì cả. Anh biết chúng ta đến với nhau không phải chỉ vì tiền bạc.

- Nhưng anh đã chẳng làm được gì cho em! - Hiên ngần ngại nói.

- Thì nhận sự giúp đỡ của em đi. Hãy coi như em là một phần hạnh phúc của anh.

Rồi thì Hiên lại cầm tiền. Hai người họ lại ân ái, lại yêu thương, lại chia tay. Làn nào trong lòng cũng chất chứa những niềm thương cảm khôn nguôi.

Hiên yêu Hà thật sự, giằng xé những lần mặc cảm vì đã không thật sự trung thành với Oanh thỉnh thoảng vẫn trỗi lên. Tuy nhiên, Hiên nghĩ anh không thể không yêu thương Hà khi Hà đã quá quan tâm đến anh, hy sinh gần như trọn vẹn vì anh.

Mỗi lần Hiên được sống bên Hà mới cảm nhận được thế nào là hạnh phúc sung mãn thật sự. Hình như đó là mới là thứ tình yêu mà chính anh mới cảm nhận được. Còn sống với Oanh, hình như đấy chỉ là tình bạn có nền tảng liên quan đến giao hợp thể xác chứ không thể trọn vẹn như anh đã sống với Hà. Rồi sự ra đời của thằng Huy mới biến đổi vị trí của Oanh ngang bằng được với Hà. Đôi lúc Hiên đã từng tính toán một cách sòng phẳng như thế!

Cứ thế, dòng xoáy cảm xúc đã khiến Hiên phải xé đôi mình ra để trôi vào hai quỹ đạo. Oanh tuyệt nhiên không nhận ra mình đang cầm trên tay một xác ve khô, tiếng ve thì Hiên đã trao tặng cho Hà lâu rồi.

Một người được xác ve, một người được tiếng ve kêu. Cuộc đời đôi khi nghiệt ngã không thể nào hình dung được.

Với Oanh, kể ra Hiên thật sự là một mẫu đàn ông lý tưởng. Anh không cờ bạc, không rượu chè, không vũ phu, không trai gái. Nhưng hóa ra lâu nay người đàn ông mà chị sống chung là người luôn đem theo một mối tình. Oanh bao giờ cũng tin Hà chỉ là một người bạn tốt của Hiên. Bây giờ thì chị đã hiểu ra tất cả.

- Anh ơi! Chúng ta mắc nợ Hà nhiều đến thế sao? Em có nên rút lui không, hả anh?

- Em điên hay sao? - Hiên vượt miệng. - chúng ta không thể phá vỡ tất cả những gì Hà đã xây dựng!

- Nhưng thật sự chỉ có hạnh phúc bên Hà. - Oanh chưa xót nhận xét. Hiên bóp nhẹ vào vai vợ:

- anh không thể mất cả em lẫn Hà! Anh không thể mất ai được. Anh không thể mất tất cả những gì anh đang có. Hãy thương anh đi em! Hãy thương cho cả hai đứa anh, đi em!

- Anh Hiên! Em chỉ trả lại cho anh những gì anh cần thôi.

- Anh cần em, cần con. Đúng là anh cần Hà nữa, nhưng giữa anh với Hà chỉ là một thế giới rất riêng. Hãy hiểu cho anh. Đừng phá hủy anh. Đừng gây đau khổ cho Hà, Oanh ơi! Em bỏ đi, giữa anh và Hà cũng sẽ chấm dứt! Anh không có can đảm với điều đó!

Oanh lắc đầu:

- Hiên ơi! Em thật sự thương anh! - Oanh khóc.

- Em đừng bao giờ bỏ đi. Anh không thể mất em và con, nếu vậy anh không sống được đâu.

Trong mắt Oanh, Hiên thật sự là một người chồng tốt. Và anh cũng là một người đàn ông yếu đuối, đáng thương yêu nhiều hơn là đáng trách. Oanh xúc động khi nhận ra Hiên là một người đàn ông chung thủy, vì thế chị không thể nào mà ghen được nữa.

Chẳng hiểu sao, Oanh chợt nghĩ chị vẫn còn là một người phụ nữ may mắn hơn nhiều người đàn bà khác. Vì chị có Hiên, có con và có cả một người đàn ông luôn đứng bên ngoài hy sinh hạnh phúc cho gia đình chị.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 51

KHOAI LANG

Hà ngồi nghĩ về cuộc đời của mình. Dù sao thì đây cũng là một dòng sông, một số kiếp, một đời người. Và cũng là một hành trình trải qua những kinh nghiệm rất đau thương.

Khi anh tắm. Nhìn lại mình, Hà thấy mình đầy đủ nguyên vẹn như một người đàn ông thực sự nhưng tại sao não thức của anh lại là não thức của một người phụ nữ.

Hà bắt đầu đi xuyên qua những miền kí ức của mình.

Ba đã bỏ mẹ và nó để đi theo một người đàn bà khác. Điều này cho Hà một cảm giác mông lung để nó không còn tin rằng phụ nữ là người tử tế. Dù mẹ là người phụ nữ hiền lành chân chất, bao giờ cũng quan tâm lo lắng cho Hà, nhưng tự trong sâu thẳm, Hà bao giờ cũng nghĩ rằng người đàn bà kia đã ăn cắp ba từ tay mẹ. Đàn bà nói chung là người xấu. Người đàn bà tốt duy nhất trên đời chỉ có một người, chính là mẹ.

Hà không có anh em như bao trẻ khác. Hà lớn lên trong một khu xóm khi tất cả bọn trẻ đã xúm vào bắt nạt Hà. Chúng đặt cho anh những cái tên như: Bống lại cái, Hà bống, thằng bống... Chúng đánh Hà, ném đá và mắng nhiếc. Trong tâm thức của đứa trẻ ấy đã luôn luôn phải chịu đựng những sức ép và những vết thương đầu đời. Chính những lời nói của lũ trẻ đã khiến nó nghĩ mình đã không được bình thường như bao nhiêu thằng bé khác.

Rồi một lần nó chứng kiến một người đàn bà hộ pháp, khuôn mặt có lưỡng quyền cao, đôi mắt thụt sâu như mắt khỉ. Bà ta đã đến tận nhà rồi xông vào đánh đập mẹ nó túi bụi. Một chiếc vòng cánh gián bị đập nát. Và người đàn bà kia đã nắm áo chồng lôi đi như người ta lôi một con chó. Hà đã ghi tất cả mọi sự vào trong đầu với ý nghĩ bị ám ảnh, đàn bà chỉ là những con người rất hung dữ, tàn bạo, xấu xa.

Rồi một lần khác nó đã bị người đàn bà ấy bóp cổ, đánh đập túi bụi rồi ấn mặt nó xuống mặt ruộng. Lần ấy Hà tin rằng mình đã chết.

Tâm thức non nớt của nó đã bị khoắm hằn một vết cắt. Sợ là nỗi ám ảnh dai giằng của kí ức. Nó bắt đầu sợ đàn bà, họ ác lắm! Trên đời này chỉ có một người đàn bà duy nhất hiền lương và thương yêu nó chính là mẹ ruột. Tất cả những những người đàn bà khác đều nguy hiểm. Nó sợ! Nỗi ám ảnh không dễ dàng gột bỏ. Đây là lý do tự trong sâu thẳm của tiềm thức, nó không bao giờ tin tưởng nơi phụ nữ. Nó sợ họ, vì thế cảm giác đối với phụ nữ ở nó không bao giờ có. Một mối đe dọa không định hình. Gần phụ nữ, hệ thần kinh giao cảm của nó bỗng vùng lên hoạt động. Vì thế nó chỉ biết đánh lừa những người phụ nữ khác bằng vẻ xa lạ bàng quan của mình.

Rồi sự xuất hiện của thằng Hiên với những đùm bọc che chở. Thằng Hiên đã cùng với nó lớn lên trong suốt một khoảng thời gian dài. Hiên luôn đối tốt với nó, bảo vệ và chăm sóc nó như ba nó ngày xưa. Hình ảnh của ba và Hiên đã trở thành một biểu tượng của sự an toàn mà nó luôn tín thác. Hà chợt nhận ra, chỉ có thể tin tưởng và yêu thương đàn ông. Đàn ông hiền lành hơn đàn bà. Thật lòng hơn đàn bà. Đàn ông mới thật sự là chỗ dựa đáng tin tưởng nhất. Ba nó ra đi cũng chính là vì một người đàn bà dụ dỗ. Nếu không thì ba sẽ mãi mãi ở lại với mẹ con nó.

Nó sống với mẹ, chẳng có mô hình người đàn ông nào để nó bắt chước. Mọi mô thức ứng xử nó đều quan sát và học hỏi từ nơi mẹ. Từ mọi sinh hoạt hàng ngày lẫn những quyết định quan trọng, mẹ thường gửi đến nó những bài học có nội dung ứng xử. Ba nó bỏ đi, mẹ càng chăm sóc nó nhiều hơn để bù lại những mất mát cho con trai. Hà được mẹ thương yêu nên không có những cơ hội khám phá cuộc sống. Nó chỉ biết rằng nó được sinh ra để được quan tâm. Nó không biết là chính trong môi trường sống ấy nó đã phát triển một hệ tư duy đầy nữ tính. Đến bây giờ người đàn ông 42 tuổi này mới nhận ra là mình đã có một tuổi thơ phát triển không bình thường.

Rồi sự xuất hiện của thằng Hiên, một thằng bạn luôn đóng vai là một người bảo vệ. Thằng Hiên còn cho nó những cơ hội so sánh. Nó vẫn nhớ đến kỷ niệm thằng Hiên nhờ nó bắt kiến. Rồi thằng Hiên cười bảo dương vật của nó nhìn tức cười. Lần ấy nó đã hoang mang không biết nó có thật sự bình thường hay không? Hiên bao giờ cũng là chỗ dựa tinh thần của nó. Chính thằng Hiên còn nhiều lần bảo nó:

- Mày yếu ớt như con gái hèn chi tụi nó gọi mày là bồng!

Tất cả những chi tiết ấy cuối cùng đã là lời giải thích tại sao người đàn ông tên Vũ Hà ấy đã không phải là một người đàn ông thực thụ. Dù anh ta có một dương vật và hai tinh hoàn đầy đủ, não thức và tư duy của anh hoàn toàn thuộc về nữ tính..

- vậy thì tại sao Hiên cũng đồng tính như mình?

Hà tiếp tục suy nghĩ. Có thể ban đầu chính sự yếu đuối của Hà nên Hiên đã luôn che chở cho mình. Đúng ra là Hiên đã thương Hà vì nó là đứa trẻ không tự bảo vệ được mình. Hà thì luôn dành cho Hiên một sự kính trọng và thương mến. Có cái gì Hà cũng dành cho Hiên. Tình bạn khi đi quá sâu sẽ trở thành một thứ tình cảm thiêng liêng. Sau đó cũng chính tình cảm thiêng liêng ấy bị cảm xúc đánh lừa, ngoài ra chính sự khác biệt giữa hai đứa lại luôn là một hấp dẫn lạ lùng.

Cao hơn nhục thể của tuổi trẻ là những giá trị trung thành. Những lời

thẻ bị bẻ gập làm đôi rồi nhúng vào nhục cảm. Cảm xúc của con người không hoàn toàn độc lập với hoàn cảnh sống. Con người là những sinh thể mang tính xã hội rất cao. Chúng ta có nhu cầu quan tâm người khác và được người khác quan tâm. Rồi một lần cả hai đứa bị trò chơi của duyên số ngấm ngấm thông đồng với tuyến nội tiết, hai thân xác ấm áp đã mượn hai quả tim để cùng tấu chung lên một bài giao hưởng.

Hà và Hiên vì thế đã tìm đến nhau bằng những tư tưởng được sống mãi vì nhau. Một điều cả hai đều không nhận ra là con người trong hành trình phát triển kinh nghiệm của mình luôn nhận ra rằng lời thẻ chỉ mang tính tương đối. Rồi trang sách cuộc đời lật qua một chương khác, những lời thẻ rạn nứt khi thực tế kéo giãn quá căng.

Chẳng phải lời thẻ nào cũng may mắn giữ lại được nguyên hình trọn vẹn.

Hà hiểu ra vì sao nó yêu Hiên và vì sao Hiên yêu nó.

Và như thế, cái lán ở giữa vườn cà phê hôm nào chỉ là một bến đậu khi hành trình cuộc đời hai đứa đã đi ngang qua đó. Mưa và gió.

Nhục thể và hy vọng. Dưới sức nặng của trọng lực dục năng khốc liệt và sức nắng thiêu đốt của mặt trời số mệnh. Những lời thẻ chỉ có chút năng lượng là cảm xúc đã bị nghiền ra nát vụn, quăn queo, nứt nẻ. Lời thẻ, tuyệt nhiên nó không thể nào là đối thủ ngang hàng của tư duy, của nhận thức và của sự cứng cỏi tàn nhẫn lạnh lùng của định kiến.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 52

CỦ TỪ

Vi khóc, những giọt nước mắt tội tình:

- Em đã chờ anh. Em đã yêu anh. Tại sao anh không hiểu điều đó?

- Vì à! Tình yêu không thể cưỡng ép được. - Hà nói với người con gái đã 25 tuổi nhưng vẫn thi gan chờ đợi anh.

- Em sẽ hy sinh tất cả. Em không đòi hỏi bất cứ điều gì quá đáng ở nơi anh. - Vì hoàn toàn không khách sáo, cô biết mình đang nói thật. Hà ngồi im. Anh trầm ngâm bên khói thuốc. Tội nghiệp số phận con người. Tại sao chúng ta cứ phải chạy theo sau những điều mãi mãi không thuộc về mình. Hiên đã có vợ, đáng lẽ Hà phải tỉnh thức, anh

phải nhận ra là anh nên chấm dứt tất cả để mạnh dạn bước qua một thế giới khác.

Tự do không phải lúc nào cũng là chiếc cầu chắc chắn để người ta có thể đi qua. Hố sâu của sợ hãi ăn sâu vào tiềm thức đã khiến cho đôi chân con người ta bủn rủn. Cây cầu vì thế vẫn nằm im và Hà không thể bước qua được. Anh chấp nhận đứng ở bên này bờ vực của sự bất lực, dõi mắt nhìn theo những ước mơ bình thường của mình mỗi ngày một tong teo, thoi thóp.

Hà nói với Vi:

- em sẽ tìm được hạnh phúc ở một bến bờ khác!

Vi khóc nức lên:

- tại sao chúng ta không thể là một bến bờ của nhau? - Cô đã nói như thế trong tâm trạng ngập tràn đau khổ.

- Vi à! Anh rất muốn cho em những gì anh có! - Hà muốn thú nhận tất cả nhưng anh không thể. Con người dù sao vẫn cần đến một vỏ bọc để sinh tồn.

Vi ôm chặt lấy Hà:

- điều gì đã khiến anh không thể ban phát cho em chút tình cảm khi anh biết em đã từ bỏ tất cả danh dự phẩm giá để tìm đến với anh?

Hà rít một hơi thuốc rồi nói tiếp:

- trong cuộc đời, chúng ta là nạn nhân của nhau. Chúng ta chỉ có thể chấp nhận chính điều kiện hoàn cảnh của mình.

- Anh Hà! Anh đã khiến cho em mê muội – Vi thổn thức.

- Anh cũng không thể nào vượt qua được chính anh. Đây là một mối tình anh đã trải qua. Còn chúng ta? Giữa anh và em chưa có tình yêu. Hãy còn rất sớm để em đi tìm cho mình một hướng đi mới.

Đừng đánh cắp của mình một cơ hội. Đừng yêu đơn phương. Đây chỉ là một cái lồng giam con chim đáng lẽ nó sẽ được mãi mãi cất cánh tự do.

- Anh đã ăn cắp cơ hội của em! Anh đã nhốt trái tim của anh trong chiếc lồng hờ hững lãnh đạm của anh. - Vi nức lên.

- Xin lỗi em, anh đã hoàn toàn không cố ý! - Hà nói lên một lời xin lỗi rất chân thành.

Sau này Hà biết được Vi phản chí, cô quyết định đi tu. Chiếc áo dòng có lẽ là lời giải thích thỏa đáng nhất mà Vi có thể tìm thấy cho mình. Rồi ngay cả chuyện ẩn dật mình vào đời sống tu hành cũng không được yên ổn. Một sự vụ đau lòng xảy ra khi gã thợ sửa điện được nhà dòng nhờ sửa hệ thống điện của căn nhà ngang, cơ sở của nhà dòng bị sập sau một trận lốc lớn.

Cửa bị khóa trái lại, Vi giãy giụa trong tiếng nấc khi bàn tay hộ pháp của người thợ điện đã khống chế toàn bộ thân xác của Vi. Vụ hiếp dâm chóng vánh xảy ra khi màu áo dòng của Vi vẫn chưa kịp nhạt màu. Nhà dòng không ai dám truyền tin ra ngoài và chỉ xử lí nội bộ. Vi có chữa như một nghiệt oan ngoài ý muốn. Đứa trẻ sinh ra là một bé gái. Người ta đặt tên cho nó là Thu. Chính Hà sau này đã nhận con bé về nuôi để cho Vi có thể tìm thấy một phần còn lại của cuộc đời mình trong bốn bức tường kinh kệ.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 53

ỚT HIỀM

Hiên tìm mãi mới ra được ngôi nhà mà hai mẹ con cô Mẹ đã dọn đến đây. Hà ra đi đột ngột không nói một lời nào. Cầm số tiền trong tay khi Hà đưa cho, Hiên đã vội đưa vợ lên thành phố để chữa trị căn bệnh ung thư vú.

Một người quen đã cho Oanh tá túc để tiện việc đi lại điều trị. Hiên vì còn có mẹ già và con dại nên buộc phải gửi vợ cho người quen rồi trở về Long Khánh gấp. Khi anh về đến nhà thì bà Nhự đưa cho con trai một gói giấy. Bà Nhự bảo:

- Hai hôm trước thằng Hà nó đưa cho mẹ cái này, bảo là phải giao tận tay cho mày. Mẹ thấy nặng nặng, cứ như thế là vàng ấy!

Hiên mở gói giấy ra, đúng là vàng thật. Một sợi dây chuyền nặng, những chiếc nhẫn kích cỡ to bé, dày mỏng đủ cỡ. Vài đôi hoa tai đã được tháo mất hạt đá. Có cả một cái nhẫn to thù lù, nom rất cục mịch, tuồng như để đánh ra làm của chứ không phải để đeo như đồ trang sức.

Một lá thư được Hà viết gửi cho Hiên. Chữ nắn nót rất đẹp, đẹp y như chữ của người con gái. Thư có nội dung viết rằng:

Gửi anh Hiên,

Em đã quyết định ra đi. Mẹ cũng đã ủng hộ em. Em đã suy nghĩ rất kỹ, câu chuyện tình cảm giữa em và anh không thể kéo dài mãi được. Thôi thì đây cũng chính là một cơ hội để em và anh chia tay. Khi viết nên điều này không có nghĩa là em đã hết thương anh. Làm sao em có thể hết thương anh khi em biết mình không thể tìm được một người thứ hai như thế để có thể thay thế anh được.

Tuổi thơ của chúng mình đã đi vào thế giới của nhau. Em biết rằng chẳng có ai sẽ đem lại cho những cảm giác êm ái như anh đã giành cho em. Những lần anh lén vợ để tìm đến với em, cảm xúc mâu thuẫn giằng co. Em cũng không thể biết tại sao em lại không thể gạt anh ra khỏi đầu của em được. Em đã cố. Cố nhiều lần lắm! Gặp anh thì không thể nào ân cần như ngày xưa được. Xa anh thì lòng lúc nào cũng băng khuâng xúc động, dằng dai, đau khổ. Chúng ta có lẽ không thể cứ tiếp tục như thế này mãi được. Anh đừng tìm kiếm em nữa. Số tiền em gửi u là để anh lo liệu cho Oanh. Tương lai của anh cũng chính là ở nơi này. Hãy cho em được làm cơ hội trở thành một phần trong hạnh phúc chung thân cuộc đời của anh.

Em sẽ không bao giờ quên anh được. Và em cũng chẳng có ý định quên anh. Vì chỉ có anh mới là người em yêu thương nhiều nhất. Em chỉ muốn thay đổi và em lựa chọn là người đứng bên lẽ hạnh phúc của anh.

Chúc anh mãi mãi hạnh phúc.

Vũ Hà

Hiên đọc đến đoạn cuối thì nét chữ đã nhòa đi. Anh nghe rất rõ lời Hà đang nói. Hình như đó không phải là một lá thư mà là một tiếng nói sâu thẳm của thế giới tâm hồn.

Hiên bỏ mẹ và con trai ở nhà trông rồi đi vội ra sau vườn. Anh vừa gạt nước mắt để cố tình đọc lá thư lần nữa. Những cành cà phê vụt vào mặt khi anh đang lầm lũi đi về phía ngôi lán cũ.

Lán đã mục và mái tranh đã hư hao khá nhiều. Hiên vật người xuống chiếc giường tre đã cũ. Mùi các nan tre thấm nước mưa ẩm mốc xộc vào mũi Hiên. Anh nhớ trên chiếc giường này anh và Hà đã truyền cho nhau rất nhiều hơi ấm. Dư âm và kỷ niệm hình như vẫn còn đâu đây. Hiên bao giờ cũng cười sảng khoái. Còn Hà thì cứ nghiêm nghị, chẳng bao giờ cười, hoặc thẳng Hà còn khóc nữa.

Giờ thì Hiên nằm đây. Anh tám tức khóc, anh cảm thấy thương hà quá! Cứ như thể một phần tâm hồn của anh đã bị người ta lấy lưới liềm cùn mà cắt. Liềm nhụt, vết cắt không ngọt, day dứt, tóa máu. Đau và khổ. Hiên vật mặt xuống phản, cố tìm lại chút hương thừa của ký ức. Tất cả đều phản bội anh bằng một thứ mùi rêu ẩm ướt.

- Hà ơi! Tại sao em phải ra đi? Tại sao em lại phải bỏ anh? Không có em, anh làm sao sống trọn vẹn được. Em biết rất rõ như thế mà! Phải không em!

Nước mắt cứ thế lăn thật nhanh. Lăn ra như thể chưa bao giờ chúng

được lẫn ra nhiều như thế. Đây là lần đầu tiên Hiên khóc, khóc như một đứa trẻ, khóc không thể nào đỡ được.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 54

MÔNG TÔI

Cô Mẹ đã đi chợ từ sớm. Từ ngày dọn về Gia Kiệm, cô ở nhà chẳng có việc gì làm nên đã ra chợ buôn bán lật vặt cho đỡ buồn chán. Hà thuê một mặt bằng ngay đường lớn rồi trưng bày hiệu cắt may. Vì anh không thể quên Hiên được nên đây trở thành một nỗi đau ngầm, chẳng có bất cứ một loại thuốc giảm đau nào xoa dịu được.

Một người hàng xóm cho Hiên biết là Hà đang mở tiệm may ở Gia Kiệm, gần nhà thờ Xứ Võ Đông. Hiên đã đi tìm Hà. Vào giữa trưa, trời nóng gắt và khách cũng chẳng có ai vì tiệm may của Hà mới mở. Từ xa, Hiên nhìn thấy tên bảng hiệu tiệm còn khá mới. Nhìn qua, Hiên giật mình. Hiên thấy tên của mình được đặt cho tiệm may, hàng chữ màu xanh, in đậm nổi hẳn trên nền màu trắng.

- Hà! sao em bán nhà bỏ đi mà không cho anh biết? - Hiên trách Hà khi hai người vừa gặp mặt.

- Em đã nói rõ trong thư rồi. - Hà không giấu được niềm xúc động khi nhìn thấy Hiên.

Hiên ôm chặt lấy Hà, bất kể đây là một cửa hiệu may đang mở cửa:

- Anh không thể nào sống thiếu em được!

Hà đẩy Hiên ra:

- Ngồi xuống nói chuyện đi anh Hiên. Em đã nói rõ trong thư rồi sao anh không chịu hiểu!

Hiên xẵng giọng:

- Anh không thèm hiểu. Em tưởng em là cái gì chứ? Em tưởng em là em có thể chạy trốn được ký ức và kỷ niệm của chúng ta hay sao?

Hà lắc đầu:

- Em biết mình không thể thoát khỏi ký ức được. Nhưng em biết mình cũng không thể nào giữ nó mãi. Em quyết định ra đi là để tìm cho mình một lựa chọn. Anh có hiểu là em chỉ muốn anh được trọn vẹn hạnh phúc hay không?

- Muốn anh hạnh phúc mà em nỡ đối xử với anh thế hay sao? - Hiên gằn giọng.

- Anh không hiểu gì cả? Em không thể mãi mãi... Em ... Anh đừng để cho em phải khó xử. - Hà cố gắng phân trần.

Hiên đóng vội cánh cửa của hiệu may rồi ôm Hà thật chặt:

- em đã để anh phải khó xử trước. - Nói xong Hiên hôn túi bụi lên mặt Hà. - Anh đã yêu em, em biết rất rõ điều đó mà. Vậy tại sao em bỏ đi?

- Anh đừng tham lam nữa. Hãy sống cho vợ và con trai của anh.

- Em không hiểu gì cả. Anh cần có cả em nữa. Em có hiểu anh không?

Hà ngồi bên bàn may. Anh cũng thật sự không ngờ Hiên lại tìm đến đây. Hà chợt nghĩ đến Oanh, anh liền hỏi:

- chị Oanh bây giờ ra sao rồi?

- Cô ấy không liên hệ gì đến em cả. - Hiên xằng giọng. Anh biết mình bức bối gay gắt vô cớ mà vẫn không sao kiềm chế được.

Hà nghiêm nét mặt nhìn Hiên:

- anh yêu em cũng như em yêu anh. Nhưng chúng ta không thể sở hữu tình yêu một cách ích kỷ như thế được. Tình yêu không thể đóng khung như nước chứa trong bình. Tình yêu phải được tự do, tự nguyện, được giải phóng.

Hiên vật tay thật mạnh xuống bàn, phẫn và kéo nẩy tung lên. Giọng anh như người mất trí:

- Em giỏi lắm! Anh không nói lại em.

Hà biết anh có trách nhiệm phải cảnh tỉnh Hiên:

- nếu anh tìm đến với em bằng thái độ này, từ nay anh đừng bao giờ tìm đến đây nữa. Đừng đánh mất mình và cũng đừng ép em phải nói những điều em không muốn nói. Đừng phá vỡ những gì chúng ta đã có, đang có.

Hiên lại đập tay thật mạnh xuống mặt bàn một lần nữa:

- em thách anh phải không, Hà?

- Anh đã mất bình tĩnh rồi! - Hà bối rối.

- Em thách anh phải không, nói đi? - Nước mắt Hiên chợt ứa ra.

Hà quay mặt đi, anh cảm thấy là mình cũng gần rơi vào tình trạng cảm xúc không thể kìm hãm được. Hà biết khi nói chuyện, nhất định anh cũng sẽ khóc theo. Cảm xúc đang dâng lên ở hồi gay cấn nhất.

Hiên ôm chặt lấy Hà, anh giọng rưng rưng:

- Hà ơi! Đừng bao giờ bỏ anh.

- Nhưng anh cũng đừng bao giờ bỏ gia đình của mình.

Sau đó hai người họ ngồi im như thế rất lâu.

Cuối cùng Hiên gật đầu hứa:

- Ừ! anh sẽ không bao giờ bỏ gia đình của mình. Xin lỗi, anh đã to

tiếng với em.

Kể từ lần đó, hai người họ thỉnh thoảng vẫn hay gặp nhau. Hiên thường chỉ ở lại ban ngày, nắm tay và hôn vụng Hà khi Hiên có thể. Cô Mẹ một hôm bị xe hàng tông vào lúc trời chiều chạng vạng. Nguyên nhân của vụ tai nạn là do hai chiếc xe chở khách tranh giành nhau, một chiếc cố tình vượt mặt nên đã đâm vào cô Mẹ lúc ấy đang ẵm một đứa trẻ, con của một người quen. Cả cô Mẹ và đứa trẻ đều chết tại chỗ.

Từ đó Hà sống chỉ có một mình. Hiên cũng ghé lại thường xuyên hơn và lần nào Hiên cũng ngủ lại qua đêm.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 55

CAU TỰƠI

Thằng Huy trở nên rắn mặt một cách khác thường. Nó đi chơi khuya và thường ăn cơm nguội một mình. Hiên biết mình không thể nào ngồi im được mãi. Anh biết mình phải có trách nhiệm nói chuyện với con. Lẩn tránh nhau cũng chẳng phải là cách tốt nhất, Hiên nghĩ đã đến lúc anh phải trực diện nói chuyện với đứa con trai của mình.

Hiên chủ động nói:

- Bố đã biết rõ tại sao con không còn kính trọng bố nữa! Bố thật sự có lỗi.

Thái độ chân thành của người cha đã khiến cho thằng bé không thể nào vùng vẫy được. Nó hậm hực nhưng không thể nào nổi loạn một cách dễ dàng:

- Bố không tôn trọng mẹ. Bố không tôn trọng chính bố.

- Con nói đúng. Bố chẳng có gì để biện hộ. Bố chỉ muốn con hiểu về số phận của con người.

Thằng bé chưng hửng, thái độ của ông bố hôm nay không được bình thường.

- Tại sao bố có thể... Tại sao bố lừa dối mẹ? Tại sao? Tại sao bố và chú Hà có thể... Đây là những điều không thể nào chấp nhận được! Bố biết rất rõ như thế mà.

Hiên chăm chú lắng nghe con, sau cùng anh từ tốn nói:

- con nói đúng! Nhưng trong cái đúng của con người luôn chứa đựng những cái sai. Và nhiều lúc trong những cái sai, chúng ta nên nhìn ra

cái đúng!

Thằng bé gắt lên:

- Bố đang biện hộ và chối quanh! Bố khiến con thất vọng. Tại sao một người đàn ông có thể ngủ chung và làm tình với một người đàn ông khác?

Hiên lắc đầu đau khổ:

- con may mắn có một tuổi thơ bình thường. Chú Hà không được may mắn như con. Dù sao thì chú ấy và bố cũng có lỗi với mẹ và với con. Ở đây không phải lỗi do ai, mà ...

- lỗi ư? - Thằng bé cắt ngang – Bố đã phá nát hy vọng của con và sự trung thành của mẹ. Bố không thể nói một câu dễ dàng như thế! -

Huy nói, giọng nó đánh cứng lại.

- Bố cũng chẳng còn lời nào để nói. Huy ơi! Chúng ta là những con người, luôn luôn có những sự yếu đuối. Và đôi lúc cuộc đời bắt chúng ta không có quyền lựa chọn.

Thằng bé chua xót nói:

- ai cấm bố? Ai cấm chú Hà? Cả hai người đều ích kỉ, đều tham lam!

Hiên lắc đầu:

- trong cái nhìn của con, đấy là điều chính xác. Bố không kì vọng con hiểu ra trong lúc này. Bố chỉ muốn nói với con là bố thành thật muốn con tha lỗi cho bố. Trong lúc này, bố chỉ mong có bấy nhiêu thôi.

Huy bắt đầu khóc, nó biết bố nó thật đáng thương:

- nhưng ai sẽ chữa lành cho con?

- Bố cũng không biết nữa, nhưng bố chỉ biết xin con, hãy cho bố được sống. Bố yếu đuối và ích kỉ lắm! Bố không muốn mất con, mất mẹ và mất chú Hà. Tất cả mọi người đều là một phần của cuộc đời bố.

Hiên ôm lấy con trai. Anh khóc. Thật sự đây là thực tế anh không thể nào phủ nhận được. Thằng Huy không phản đối, nó ngồi im để bố vòng tay ôm vai nó.

- Còn mẹ, bố không biết mẹ là phụ nữ sao? Phụ nữ không thể chia người đàn ông của mình với một người đàn ông ... hay một người nào khác!

Hiên biết con trai đọc rất nhiều sách, nó là học sinh giỏi cả toán lẫn văn. Logic của con trai anh không thể nào dễ dàng thuyết phục. Ngay lúc ấy Oanh đứng gần cửa, chị nói can vào:

- Huy ơi! Mẹ không ghen đâu con.

- Mẹ nói dối! Mẹ đã từng đau khổ.

- Chỉ đến khi mẹ nhận ra bố con thật sự là người có tình nghĩa, mẹ không còn buồn đau nữa. Chú Hà cũng thế, chú ấy đáng được cảm

thông nhiều hơn là đáng trách.

Rồi câu chuyện về chú Hà được mẹ kể lại. Huy ngồi nghe, nó chợt cảm nghiệm được cuộc đời thật ra không phải dễ dàng đơn giản như nó đã từng nghĩ.

Bên dưới cái mặt ao phẳng lặng bao giờ cũng có chông chà, những rong rêu, cuội cát, những mảnh chai và rác rưởi. Cá tôm ư? Chúng sống một cuộc đời riêng mà chuột, gà trên mặt đất không bao giờ biết đến.

- Ai cũng bảo thịt chó ngon nhưng nhiều người không ăn được. Họ không chịu được mùi vị và khi ăn vào sẽ ói ra.

Hiên đã nói lại cho con trai nghe câu nói một đạo Hà đã nói với mình. Thằng bé khi hiểu ra câu chuyện đã không khỏi không lắc đầu hỏi:

- Vậy giờ con phải nói chuyện với chú Hà như thế nào đây?

- Hãy coi chú Hà như một người cha thứ hai của con. - Mẹ nó nói.

- Nhưng chuyện giữa bố và chú ấy! Con không thể nào xóa bỏ được.

- Huy à! Đây là một phần của cuộc sống. Rồi khi lớn lên, con sẽ dần dần hiểu ra.

Đây là câu nói cuối cùng của mẹ thằng Huy.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 56

XÒAI CÁT

Thằng Huy trong giờ học môn thể dục thì bị xe tông. Ba đưa trong nhóm đều bị thương, nó là đứa bị thương nặng nhất. Một tai nạn đầy máu và người ta phải đưa nó vào bệnh viện. Cũng may là nó chỉ bị rách da đầu và do máu chảy quá nhiều chứ không có những chấn động nguy hiểm. Hiên bắn lên như người mất trí khi nghe tin, anh luôn miệng nói:

- Phải chi tôi đừng cho nó chạy xe máy đi học !

Vợ Hiên trong lúc nuôi con ở bệnh viện đã gọi điện thoại cho Hà.

Chuông đổ, bên kia có tiếng con gái trả lời:

- Xin lỗi ai đang gọi điện thoại ạ? Ồi, bác Hiên gái, à! Ba cháu ở ngoài nhà sau. Anh Huy bị tai nạn à? Nặng không bác? Anh ấy có làm sao không? Vâng! Để cháu đi gọi ba cháu ngay. Bác nhớ gọi lại chừng 15 phút nữa, nhé bác.

Cuối cùng khi nghe tin con trai của Hiên bị đụng xe. Hà đã tranh thủ

chờ theo con gái đến bệnh viện nơi Huy đang nằm. Huy đã có phần tỉnh táo, đầu nó vẫn còn băng bó. Thu đứng xó rợ bên ngoài, hai con mắt đỏ hoe.

Mẹ Huy đứng dậy nhường chỗ cho Hà. Anh vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra cả. Ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Hà cầm lấy tay Huy, giọng nhẹ nhàng:

- Cháu còn mệt thì cứ nằm nghỉ, khỏi phải chào chú!

Thằng Huy nhìn vào khuôn mặt người đàn ông, tuy không xa lạ với nó, nhưng đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy ông ta qua một góc quan khác hẳn. Hà quay sang vợ Hiền hỏi:

- Chị có cần em và cháu Thu giúp đỡ gì không?

Oanh lắc đầu:

- Có lẽ anh Hiền cần chú hơn! Anh ấy có vẻ rất bất an trong lúc này. Huy vẫn theo dõi thái độ của người đàn ông mà nó biết đã từng có quan hệ tình cảm với bố nó. Ông ta trông hiền lành và không hề có bất cứ một vẻ nào để nó có thể kết tội ông ta được.

Phải chi nó đừng bao giờ nhìn thấy hai tấm thân trần truồng của hai người đàn ông, nó sẽ nghĩ rằng mình là đứa trẻ may mắn, có một người cha gương mẫu hiền lành, một ông chú anh em kết nghĩa của bố vốn là người luôn quan tâm đến nó. Giờ thì tất cả đã thay đổi, tất cả đã chuyển sang một hệ gam màu mới, tất cả đã không còn quay ngược trở về với những ngày tháng cũ. Nó nghĩ:

- Mất hết thật rồi, chú Hà ời!

Bất chợt thằng bé thấy thương hại cho người đàn ông tên Hà. Ông ta cuối cùng cũng chỉ là một con người với những yếu đuối cố hữu.

Giữa lúc đó Hà quay lại nắm chặt bàn tay của Huy. Anh cố gắng truyền chút sức mạnh động viên cho thằng bé.

Một cảm giác nhồn nhợn chạy qua người nó. Thì ra đây là người đàn ông đã bao nhiêu lần làm tình với bố nó. Một người đàn ông đã từng vui, từng cười, từng chạy trốn bố nó. Từng hy sinh cho gia đình nó. Từng khóc với bố của nó. Và cũng chính người đàn ông ấy đã đem mẹ nó đến với bố nó. Không có chú Hà, nó đã chết từ lâu. Không có chú Hà, mẹ nó cũng không thể sống được đến ngày hôm nay. Bây giờ thì nó thật sự hiểu vì sao người đàn ông này thật sự quan trọng với cuộc đời của bố nó.

Thằng Huy chợt nhớ đến những lời bố nó đã nói:

- Con nói đúng. Bố chẳng có gì để biện hộ. Bố chỉ muốn con hiểu về số phận của con người.

- Con nói đúng! Nhưng trong cái đúng của con người luôn chứa đựng những cái sai. Và nhiều lúc trong những cái sai, chúng ta nên nhìn ra

cái đúng!

- Con may mắn có một tuổi thơ bình thường. Chú Hà không được may mắn như con. Dù sao thì chú ấy và bố cũng có lỗi với mẹ và với con.

- Bố cũng chẳng còn lời nào để nói. Huy ơi! Chúng ta là những con người, luôn luôn có những sự yếu đuối. Và đôi lúc cuộc đời bắt chúng ta không có quyền lựa chọn.

- Trong cái nhìn của con, đây là điều chính xác. Bố không kì vọng con hiểu ra trong lúc này. Bố chỉ muốn nói với con là bố thành thật muốn con tha lỗi cho bố. Trong lúc này, bố chỉ mong có bấy nhiêu thôi.

- Bố cũng không biết nữa, nhưng bố chỉ biết xin con, hãy cho bố được sống. Bố yếu đuối và ích kỉ lắm! Bố không muốn mất con, mất mẹ và mất chú Hà. Tất cả mọi người đều là một phần của cuộc đời bố.

Bất chợt thằng Huy nắm chặt lấy bàn tay của chú Hà, nó cố gắng nở một nụ cười với người đàn ông vẫn chưa thật sự biết chuyện gì đã xảy ra? Và mẹ nó biết thằng bé đã thật sự chấp nhận và tha thứ cho chú Hà. Chị mỉm cười, hai giọt nước mắt rơi thật nhanh xuống. Vỡ toang khi chúng đập vào đôi môi vêu vao của chị.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 57

HOA RÂM BỤT

Con đường vắng trước cổng nhà thương là một băng ghế đá. Lò xo xòe phủ bên trên là một tàn phượng vĩ. Những chiếc lá cuối mùa nắng nên đã rụng gần hết. Vài quả phượng khô quắt queo như những vùng kí ức, một dạo nõn nà màu xanh lá mạ bây giờ đã trở nên nứt nẻ, khô cằn, cong queo, xám ngoắt.

Oanh ngồi bên cạnh Hà. Người đàn bà chủ động mở lời:

- Chú còn nhớ cách đây nửa năm khi bố con anh Hiên đi thăm chú không? Lúc ấy tôi đi Nha Trang thăm một đứa em bạn dì?

- Có chị ạ! - Hà nhìn người đàn bà, trong ánh mắt không thể giấu được điều lo lắng. Trong tâm tưởng của Hà thì anh đã từng là người ăn cắp ít nhiều hạnh phúc từ nơi người đàn bà này.

- Trước khi nói ra điều này, tôi thật sự muốn Hà hãy hiểu cho câu

chuyện. Cháu Huy đã biết chuyện của anh Hiên và của chú!
Hà run bắn người. Anh biết cứ duy trì mối quan hệ tình cảm lén lút với Hiên nhất định sẽ có ngày được phơi bày ra ánh sáng. Cuối cùng thì giây phút định mệnh ấy cũng đã đến. Hà xấu hổ, cúi gầm mặt xuống:

- Chị giận và khinh bỉ em lắm phải không?

- Chú Hà! Tôi chưa bao giờ xem thường chú. Chú là ân nhân lớn nhất của gia đình tôi! Không có chú, gia đình tôi không thể có được như bây giờ! Nếu giận chú Hà, tôi đã không gọi điện cho chú khi cháu Huy bị tai nạn.

Hà cúi đầu, anh cảm thấy đau khổ, cay đắng. Một kẻ trộm bị bắt quả tang. Hà líu ríu nói

- Chị không giận, không ghen hay sao?

Oanh đặt nhẹ bàn tay của mình lên bàn tay của Hà:

- Tôi không thể giận chú được. Còn chuyện ghen. Tôi cũng chẳng nói được tôi có ghen hay không? Làm sao một phụ nữ có thể đi ghen khi trái tim và thể xác của chồng mình đi theo một người đàn ông khác! Điều đó rất khác khi anh Hiên đi theo một người đàn bà.

- Em xấu hổ lắm! Em có lỗi. - Hà thú nhận.

Oanh từ tốn, chị bóp nhẹ vào bàn tay của Hà:

- Chẳng ai có lỗi cả. Chúng ta vẫn không có nhiều lựa chọn, giống như chú vẫn từng nói với anh Hiên.

- Nhưng! Em đã.. Chị Oanh ơi. Em không vượt qua được chính sự yếu đuối của mình.

Người đàn bà ngồi thẳng lưng hơn. Chị nhìn người đàn ông mà chồng chị đã từng ân ái. Chị cảm thấy trong lòng mình trỗi lên một niềm thương cảm. Tại sao chị không ghen? Ghen được hay sao mà ghen chứ! Anh ta quá thật thà, quá yếu đuối. Chị cảm thấy tội nghiệp cho Hà. Oanh cũng thương Hiên thật sự, anh ấy thực sự yếu đuối. Anh ấy đã yêu người đàn ông này từ khi hai người còn là thời niên thiếu. Rồi vì nghĩa, anh ấy đã sống với Oanh. Đây là một sự yếu đuối của nghĩa vụ, một sự trấn trở lương tâm của một kẻ làm người.

Có những sự yếu đuối cần được con người ta tha thứ. Nhất là những sự yếu đuối cố hữu của một kiếp người đã cố gắng vượt lên chính mình nhưng vẫn không thể nào vượt qua được. Có những sự yếu đuối cần đến một sự yếu đuối khác lớn hơn để tha thứ. Có những sự yếu đuối chúng ta cần nâng niu để cả hai cùng có nguồn năng lượng chữa lành cho nhau và cho chính bản thân mình.

- Chị và anh Hiên thương chú lắm! - Oanh bất ngờ xưng hô khác đi.

Hà ngẩng đầu lên, anh không thể tin được những điều anh đã nghe.

Hà run run giọng nói:

- Chị Oanh! Chị không khinh ghét gì em hết sao?

- Không bao giờ. Chị thương chú vì chú là người thiệt thòi nhất! -

Oanh biết mình đã không ngăn được dòng nước mắt. - Ngày xưa chính chú đã nói với chị rằng khi lấy anh Hiên sẽ là một cơ hội. Chị đã hiểu thế nào là một cơ hội? Nhất là một cơ hội được thứ tha và thương yêu.

Duyên số có hay không làm sao chúng ta biết được? Con người vẫn là những cọng rơm vương vãi trên cánh đồng. Chẳng cọng rơm nào cũng được con chim nhặt về làm tổ. Có thể là những sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng nếu như thế, tại sao chúng quá thiêng liêng để chúng ta tin được rằng đây chỉ là kết quả của một sự tình cờ của xác suất.

- Cháu Huy có giận em không chị? - Hà lo lắng hỏi.

- Ban đầu thì có, nhưng kể từ khi biết tất cả câu chuyện thời thơ ấu của chú và anh Hiên, cháu bây giờ hình như đã hiểu ra tất cả rồi.

- Chị thật là một người vợ can đảm và vĩ đại. - Hà bóp vào tay Oanh.

- Chính chú đã cho chị một cơ hội để làm điều đó. - Oanh nhẹ nhàng nói với Hà như thế.

Trời đã kéo bóng tối xuống thật nhanh. Ngọn đèn vàng vọt cố gắng hắt ra một thứ ánh sáng yếu ớt lên con đường vắng vẻ. Cả hai người bây giờ đã thật sự nhận ra được những điều sâu lắng của kinh nghiệm chữa lành. Hóa ra chỉ có trong tâm tình tha thứ, người ta mới thể nhìn thấy chân dung lầm lỗi của con người là điều đáng được thương cảm nhiều nhất.

Xin lỗi em, anh đã yêu anh ấy !

Chương 58 (Kết)

CHUỐI SỨ

Hiên ngồi ở nhà hút thuốc Lào hết điếu này sang điếu khác. Trong bụng ruột gan nóng như lửa đốt. Nhà có ba đàn heo để nên phải có người ở nhà trông. Đã nhờ ông anh rể sang trông nhà hộ nhưng ông ấy chẳng hiểu lần thần thế nào mà giờ này vẫn chưa nhìn thấy mặt. Giữa lúc bán bức ấy thì có tiếng xe máy nổ ngoài sân. Hiên chạy ra thì thấy Hà. Anh vội vàng, luống cuống chạy đến bên người tình cũ.

- Em ơi! Thăng Huy nhà anh bị xe tông đang nằm ở nhà thương!

Hà chống xe xong rồi nói:

- em vừa ở bệnh viện về. Cháu chỉ bị chảy máu đầu thôi, không có gì nguy hiểm đâu anh.

- Tại anh hết, cho nó lấy xe máy đi học mới xảy ra nông nỗi này. -

Hiên tự trách mình.

- Không phải thế đâu anh ạ! Chị Oanh nói, các cháu đang tập thể dục chạy ngoài đường thì xe tông. - Hà giải thích.

- Cháu đã tỉnh lại chưa em? Hiên sốt ruột.

- Cháu đã tỉnh rồi. Chị Oanh và con Thu đang ở ngoài ấy.

Hiên ôm chầm lấy Hà:

- Hà ơi! Nãy giờ anh sợ lắm! Chú không hiểu đâu? Thăng Huy nó là con trai duy nhất của anh.

Hà vỗ vào vai Hiên:

- nó cũng là con của em vậy! Mọi thứ của anh, em đều coi như của mình!

Hiên nói với Hà:

- nó đã biết chuyện của anh và em rồi. Em đã gặp nó chưa? Nó có thái độ gì không?

Hà mỉm cười, nhưng trong nụ cười hình như có điều gì đó lẩn cẩn như sỏi:

- Em và chị Oanh đã nói chuyện với nhau. Chị ấy đã tha thứ cho chúng ta!

Hiên lặng người mất một lúc. Sau đó giọng anh nói, giọng thật sự xúc động:

- Hà ơi! Anh là người đàn ông may mắn nhất! Anh có em, có Oanh, có thằng Huy... anh có tất cả...

Hà ôm chặt Hiên hơn, anh nói như an ủi cả hai người:

- chúng ta đều là những người may mắn. Nhiều người đàn ông như em với anh đã không có được những điều may mắn này!

Nói xong Hà phá lên cười:

- Còn anh nữa! Chị Oanh nói anh là người đàn ông yếu đuối nhất! - đây là lần đầu tiên Hà cười. Anh cảm thấy mình đã thật sự được tự do.

- Tại em! Tại em đã giữ trọn trái tim anh. Tại em làm cho anh yếu đuối! - Hiên cắn nhẹ vào vai Hà.

Có tiếng xe máy lẹt đẹt nổ ngoài sân. Ông anh rẽ chồng chị gái đã ra trông nhà giúp. Hiên thay quần chiếc áo rồi giục Hà đi ra bệnh viện. Hà đạp máy rồi cho xe chạy chậm chậm trên con đường đất trước khi ra đường cái.

Cả hai đều nghĩ đến đêm mưa hôm nào. Lần ấy Hà đạp xe chở Hiên

ngồi ở phía sau. Chỉ khác là đêm ấy trời mưa, Hiên ngồi đằng sau ôm xác con của Oanh và Hiện. Đêm hôm ấy cả hai người lòng đều trĩu nặng. Còn hôm nay, tâm hồn của hai người đều vui như con trẻ đang được mặc áo mới để đón giao thừa ...

HẾT

Nguồn: Nhà xuất bản: Nxb Lao động

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 01/05/2009 1:08:19 SA